

Valgets Time IV



Epilogen

Af Casper Gronemann og Laura Holmegaard

Denne epilog, og alle de informationer som læseren utvivlsomt har fået ud af den, er ikke ingame. De rygter, som beskrives efter epilogen, er nogle som alle folk har lov til at spille på, men ud over det, så er det op til den enkelte at vurdere hvor meget viden ens karakter har om slaget. Naturligvis er der ingen som må spille på nogen af karakterernes personlige tanker og den viden som de diverse personer besidder.

Nazarkiels blå kåber har ligget i strid med Niraham længe. Kampen har været mest centreret omkring lenerne. I skrivende stund har de blå kåber soldater i næsten alle lenerne, og har vekslende niveauer af kontrol med flere af dem. Uden for Solhjem, nær lenerne, står størstedelen af Nazarkiels hærstyrke; en mægtig samling af riddere og alskens skabninger. Overfor denne trussel, har De Frie mænd fra lenerne opstillet et sidste, spinkelt håb om modstand: Et par kilometer fra den blå hærs lejr har De Frie slået sig ned, og gnidningerne mellem de to lejre er begyndt. Der fornemmes en spænding i luften, som nogen kalder stilhed før stormen. Er det her, det endelige slag, skal slås?

Første dag – Stien udenfor De Fries lejr

Rune Asgerssøn havde, som den simple bondesøn han nu engang var, aldrig set meget andet af sit hjemlen end markerne omkring sin faders gård, skoven der grænsede op til landsbyen, og så, i løbet af de sidste fire år af sit liv, Torvestads markedsplads. Siden han var fyldt ni havde han jo, som han blev ved med at minde sig selv om, rejst lang vej før – det tog omtrent to dage for et par voksne med et barn på slæb at nå til markedspladsen når de færdedes til fods, og kun sommetider kunne sætte tempoet lidt op ved at give ungen lov til at køre med på den lånte kærre som blev trukket af en af naboens trækokser.

Det havde taget lidt over en uge for Rune, og de syv andre mænd fra landsbyen, at nå frem til den lenske hærs lejr, men al den træthed, som havde hobet sig op i den unge bondedreng, i de dage hvor han havde vandret langs en mudret landsvej med en tung mængde oppakning på sine skuldre, forsvandt på et øjeblik, da han og hans frænder tidligt på eftermiddagen nåede toppen af den sidste bakke på vejen, og fik øje på De Fries lejr.

Aldrig havde Rune, der ellers engang for fire år siden var blevet overvældet af den menneskemængde som Torvestads marked kunne byde på, set et sådan mylder af folk. Et stykke længere nede ad vejen, for foden af den plørede skråning, lå allerede et massivt

væld af telte i alskens farver, hvor den blege, grålige kulør af ufarvet lærred alligevel dominerede mest, mens adskillige folk var i fuld gang med at rejse flere af disse stofgjorte læ. Bannere og flag smældede fra toppen af de allerede oprejste telte, og ligeledes blafrede de fra siderne af de solide træpalisader som var blevet rejst i en halvfærdig cirkel omkring lejren, med front imod den vidtrækkende slette som lå imellem denne lenske udpost, og noget der lignede et lille, sortblåt ocean der strakte sig ud langt borte, og derefter forsvandt bag horisonten.

Rune forsøgte at synke en klump, men opdagede til sit store ubehag, at han var helt tør i munden. Netop da rev er højt brøl, som stammede fra bakkens fod et stykke længere til højre, Runes opmærksomhed bort fra det sydende virvar af aktivitet foran ham, og hen til en nedtrampet græsmark ved siden af lenslejren, hvor intet mindre end hundrede bønder med alskens våben imellem deres hænder stod, og observerede hvorledes en fra deres egne rækker fór frem med højt løftet økse for at hugge en læderbrynjeklædt mand med et kort sværd ned. Rune troede først, med skrækken farende op i halsen i form af et skrig, at der var udbrudt intern kamp, men så her, at manden i brynjen simpelthen trådte et skridt til siden, og straks derefter lossede den fremfarende bonde i bagen med en solid støvle.

En kollektiv latter steg op fra den lille forsamling, men forstummede straks da den sejrriige kriger begyndte at skælde og smælde af bonden der netop var i gang med at hale sig selv op af mudderet. Rune kunne ikke høre hvad der blev sagt, for den kolde vind blæste ind fra hans rygside og bar i stedet krigerens ord væk fra de nyankomne. Han havde dog heller ikke tid til at stå og glane, for hans far havde allerede sat flokken i gang igen så snart han havde opdaget at de ikke blev angrebet, og Rune måtte småløbe for at følge med.

Da de trådte ind i selve lejren overvældede såvel larmen som lugtene, og de mange bevægelser omkring ham, Rune. Folk talte i munden på hinanden i alskens tonelejer; de som sad rundt omkring de mere eller mindre sølle bål konverserede med helt normale stemmer, mens andre råbte efter deres kammerater fra den anden ende af lejren, og atter et par stykker igen sad med hovederne tæt sammen i hviskende samtale. Et hyl som pludselig lød et stykke nede fra jorden fik Rune til at fare sammen, indtil han fik øje på to børn som kom løbende efter hinanden med store grin på ansigterne, og en skældende bondekone med forklæde på efter sig.

Synet virkede først helt malplaceret for Rune, som indtil da havde forestillet sig De Fries lejr som et sted med måske et par hundrede mænd der lignede Runes far, Asger, og dennes landsbymænd, men i virkeligheden var lejren langt mere lig den landsby som de otte bønder havde forladt for godt en uge siden. Rundt omkring bålene sad der adskillige kvinder i færd med at lave mad til de mange soldater, og det gik også snart op for Rune at det også mest var fruentimmere som var beskæftiget med at rejse teltene. Faktisk så det ud som om, at de eneste mænd som ikke havde travlt med enten at genopfriske deres våbenkundskaber, at bære lange træstammer fra den ene ende af lejren til den anden, eller at slæbe en eller anden rustningsdel i retning af en af de to transportable esser som Rune umiddelbart kunne få øje på, var de som sad ved bålene og enten spiste eller ventede på at maden blev færdig.

Duften af krydret suppe steg op fra den nærmeste gryde og kildede Rune i næsen, og han kom pludselig i tanke om, at han ikke havde spist siden morgenmaden – hvis man da ellers kunne kalde den ene skive groft rugbrød for et morgenmåltid. Rune overvejede kraftigt at gå hen til konen som sad ved gryden for at bede om lidt, da en ung soldat i ringbrynje og med et langt sværd ved siden tiltalte gruppen.

”Velkommen til,” sagde soldaten med et stort smil og tog fat i Runes fars hånd med at fast greb. Asger tog, lettere overrasket, imod håndtrykket og fattede sig så nok til at ranke sig og gøre tegn i retning af de seks andre bønder og Rune.

”Vi kommer her for at bidrage med vores,” forklarede han alvorligt soldaten. ”Vi er ikke krigere, men vi har vores bedste våben med, og de skal nok komme til at bide De Blå hårdt.”

Den unge mand nikkede og vendte sig om for at pege i retning af et kanvastelt med et blå og rødt banner vejrende over:

”Kan I se det telt der?” spurgte han, og bønderne nikkede. ”Der er allerede en gruppe på tyve mand indlogeret i det, men I skulle nok kunne være der alle sammen, selvom der sikkert kommer et par stykker mere. I bliver nødt til at deles om halmen; det er svært at skaffe det her om vinteren, hvor det egentlig skal bruges som foder, men der har været flere folk som har medbragt en del hjemmefra. Hvis I breder jeres kapper ud over det skulle I nok kunne sove komfortabelt.”

Runes far fnøs og forsøgte at puste sig op mens han skulede foragteligt til den unge soldat.

”Vi er her for at kæmpe imod Solhjem,” næsten snerrede han. ”Vi forventer ikke nogen komfort og vi har heller ikke brug for den. Hvis vi skal sove på den bare jord og leve af suppe kogt på sten, så gør vi det, så længe vi får fordrevet de blåtklædte køtere fra vores len!”

Soldaten nikkede forstående, men lagde så en beroligende hånd på Asgers skulder, og så den aldrende mand lige ind i øjnene.

”Lenerne, og alle frie folk i Niraham, takker jer for at være kommet for at hjælpe os i kampen imod Solhjem,” forsikrede han dem roligt, ”men betænk nu, I frie mænd, at I gavner den lenske hær langt bedre når I ikke længere er hærgede af sult, kulde og søvmangel. En mand kæmper nu engang bedst når hans sind er klart efter en god nats søvn og hans sygdomsfrie krop er mæt. Hvis I sørger for at få indkvarteret jer selv og at få noget suppe ved et af bålene, så skal jeg nok henvise jer til en våbenmester som kan oplære jer lidt i våbenkunst.”

Runes far hang lidt med næbbet efter denne milde reprimande, men rettede sig så op igen og nikkede bekræftende til soldaten, hvorefter han slog hælene sammen og førte en hånd op til panden i et klodset forsøg på at gøre honnør. Rune undertrykte trangen til at fnise af sin stivnakkede gamle far og tog i stedet mod til sig til at henvende sig til soldaten.

”Undskyld, herre,” begyndte han forsigtigt, hvortil den unge mand smilede til ham. ”Den våbenmester De omtalte...?”

”Mester Brak hedder han,” forklarede soldaten og pegede på et sted bag en masse mennesker og telte. ”Han træner rekrutterne udenfor palisaderne. De er kun halvt færdige, så når I har modtaget et par timers undervisning af ham må I hjælpe til med at få dem op at stå. Der er allerede folk som henter træ fra skoven, men det tager sgu’ sin tid, så flere hænder der ville ikke gøre nogen skade.”

”Det vil vi gøre, herre,” forsikrede Runes far ham, og Rune trak sig tilbage, om bag sit fædrene ophav. ”Straks!”

Som sagt, så gjort. Rune og de andre bønder hastede videre, mens soldaten vendte sig imod endnu en gruppe nyankomne for at instruere dem. Efter at have lagt deres

oppakning bestående af at par tæpper, friskt brød som landsbykvinderne havde sendt som forsyninger til hæren og som hverken Rune eller nogen af de andre bønder selv havde turdet røre indtil da, og deres våben gik de otte bønder udenfor til bålet, hvor en travl, robust kvinde med en unge hængende i forklædet, skænkede dem hver en portion urtesuppe kogt på nogle knogler af ubestemmeligt ophav. Runes far spurgte ind til hvor længe det kunne passe at der skulle rende kvinder og børn rundt i en krigslejr, og fik straks et bidende genmæle om, at de skam ville blive hængende så længe slaget stod på for at tage sig af deres karlfolk, sønner, brødre og landsmænd så længe de kunne.

Lettere muggen sørgede Runes far for, at spisepausen blev kort, hvorefter han gennede hele flokken med sig i den retning som den unge soldat havde udpeget for dem. Efter en smule vildfaren gang imellem telte, smedjer og en utrolig mængde mennesker, lykkedes det dem endelig at nå frem til de allerede opførte palisader, som de fulgte indtil de kom ud på sletten, hvor en stor gruppe mænd i simpelt tøj, og med tilhørende simple våben, var i gang med at modtage kamptræning fra et par barskudseende krigere med arrede ansigter, godt brugte rustninger og et stort udvalg af våben på deres person.

En af disse mænd fik, efter et stykke tid hvori bønderne bare stod og betragtede skuespillet, øje på Runes gruppe og kom over til dem og præsenterede sig selv som Brak. Hans øjne løb lynhurtigt over deres personer, hvorefter han pegede på de fem mænd bevæbnet med tykke, nyskårne kampstave og flækøkser som indtil den dag ikke havde kløvet andet end brænde i hele deres eksistens, og beordrede dem til at smutte hen til en spydbærende person i læderbrynje, som skulle lyde navnet Roan. Derefter henvendte han sig til Erik, som var den eneste fra landsbyen som havde medbragt en bue. Derhjemme supplerede Erik sin families kost med vildt fra skoven, og han vidste derfor lidt om hvordan man brugte et skydevåben.

Efter kort at have spurgt ind til Eriks erfaring med våbnet bad Mester Brak ham om at vente indtil han kunne få fat i en person ved navn Gerd, og rettede nu sin opmærksomhed imod Rune og hans far.

”I to er altså de eneste med sværd, hva’?” konkluderede han og viftede med hånden i en bydende gestus. Runes far opfangede tegnet og viklede hurtigt klingens ud af det lærredsstykke som det havde været pakket ind i, for at række det frem til Mester Brak.

Manden tog imod sværdet og kastede et enkelt misbilligende blik på det før han rystede på hovedet, rakte det tilbage til Asger, og kiggede opgivende på Rune.

”Jeg regner med at du kommer her med samme jernmalmsstang som din far, ikke, knægt?” sukkede han. Rune mærkede hvordan han blev hed om ørerne, men turde ikke gøre andet end at vikle sit eget sværd fri så mesteren kunne se på det. Brak sukkede igen.

”Så for... Okay, jeg skal gøre dette så klart som muligt, uden at spille tid med jeres forsikringer om jeres arvestykkers gode kvalitet. Løft dit sværd, knægt,” beordrede han Rune og trak selv sit eget sværd. Rune tøvede lidt, men gjorde så som mesteren havde sagt. Mandens stemme havde noget bydende over sig som gjorde det meget svært at modsætte sig ordren.

Da Mester Brak så at Rune hævdede sin klinge svang han sin egen med en utrolig fart, imens han udstødte han et brøl som fik Rune til at spjætte af forskrækkelse. Mesterens sværd ramte Runes med en grim, klingende lyd, og bondedrengen følte stødet forplante sig op gennem sværdets skæfte til hans arme, der øjeblikkeligt begyndte at snurre så meget, at han måtte slippe sværdet. Brak trak sig tilbage og pegede foragtligt på jorden med spidsen af sin egen klinge. Der lå Runes sværd i tre nydelige stykker.

”Jeres ormædte stænger af jernmalm duer ikke på slagmarken,” fnøs mesteren og nikkede samtidig i retningen af Runes far, hvis ansigtskulør var skiftet til noget ganske lig en rødbede. ”Og hvad angår dig, knægt, så er jeg heller ikke helt overbevist om hvor stor gavn du vil gøre derude. Hvor gammel er du? Elleve?”

”Min søn,” brød Runes far ind med en betragtelig mængde vrede og forurettelighed i stemmen, ”er tretten, og af en gammel krigerslægt som engang kæmpede imod de norrlandske barbarer som kom for at plyndre-”

”Rolig nu, gamle, jeg betvivler skam ikke din afstamning!” bed Brak ham af og holdt afværgende hænderne frem for sig. ”Det har jeg slet ikke tid til. Men lad mig sige det sådan her; indtil I får skaffet jer nogle våben som holder, så kan jeg ikke lære jer op. Hør nu her, knægt,” fortsatte han og så atter på Rune. ”Hvis du tager stykkerne der, og din fars gamle arvelod med, og får dem ned til Ulrik Smed som er min gode ven fra Ravensburg, så tror jeg nok at du kan få ham til at bytte sværdene til et par solide spyd med ordentlige spidser. Mester Ulrik har sin esse ovre ved de sorte og grønne telte lige ved siden af det størst af dem; du kan vitterligt ikke gå fejl.”

Rune nikkede for at vise våbenmesteren at han havde forstået, og samlede forsigtigt stykkerne af sit splintrede sværd op. Da han følte på æggen kunne han dog godt mærke, at han ikke behøvede være så påpasselig igen, for der måtte dog være grænser for hvad sådan en sløv æg kunne skære igennem. Da det gik op for Rune hvilken despekt han viste sit arvestykke, blev han dog øjeblikkeligt grebet af dårlig samvittighed, og skyndte sig at få overleveret sin fars sværd så han kunne komme af sted.

Mens Rune begyndte at løbe tilbage mod lejren med armene fulde af jernmalm hørte han bagude Mester Brak råbe noget om ”armstrækninger” til Asger.

Selvom Mester Brak havde sagt, at Rune ikke kunne gå fejl af smedens opholdssted var det alligevel ikke nemt at finde rundt i lejren. Rune kunne, grundet sin ringe højde, ikke se så langt forbi de voksne mennesker, og det var først da han fik den ide at kigge på de vajende bannere, at han fandt en ledetråd til at finde Mester Ulrik. Ved at gå efter et stort, grønt flag med noget sort krimskrams på midten lykkedes det Rune at finde frem til en lejr af sorte og grønne telte, hvor den højlydte sang af en hammer der rammer metal ganske rigtigt lød bag to lærredssider, som var blevet spændt ud som et læ for vinden lige ved siden af det største af de sort-grønne telte.

Rune kiggede et øjeblik nysgerrigt efter det store telt, ivrig efter at finde ud af, hvem der dog kunne bo derinde, men eftersom teltåbningen var forsvarligt snøret til, opgav han hurtigt at finde ud af noget, og gik i stedet over til smedjen, hvor mesteren netop var i færd med at sko en stor, gråskimlet hest mens hans to lærlinge holdt gang i blæsebælgen. Bag ved hesten, lænet op ad en af de solide, delvist nedgravede stolper, som holdt lærredssiderne på plads rundt om smedjen, så vinden ikke kunne blæse ned i essen, stod en høj, lyshåret mand i en lang grøn kappe og stirrede vedholdende på den hamrende smed. Lige ved siden af denne mand stod en kriger klædt i både rustning og brynje med et langt spyd i hånden og et sværd ved siden. Krigeren bar en grøn våbenkofte med det samme mærke som det der var på fanen over teltet.

Rune skævede lidt nervøst til disse to personer, men valgte så at ignorere dem, da ingen af dem lod sig mærke med hans tilstedeværelse da han trådte op til smeden og rømmede sig.

”Øh, Mester Ulrik?” begyndte han tøvende og forsøgte at fange smedens blik, men uden resultat. ”Æh, Mester Brak sendte mig. Han sagde at De kunne...”

Ingen reaktion. Smeden blev ved med at hamre uden at kaste så meget som et blik på Rune, som efterhånden begyndte at blive mere sur end genert.

”M-mester Ulrik?” prøvede han igen og holdt sin byrde frem. ”Jeg har de her sværd, som... Mester?! Undskyld mig!”

”Du er undskyldt, dreng,” lød en kølig stemme prompte. ”Lad så smeden gøre sit arbejde og smut med dig.”

Rune fór sammen ved lyden, og følte en eller anden ubestemmelig frygt snige sig ind bag hans beslutsomme tanker om at få smeden til at høre ham. Han vendte sig langsomt om mod den grønklædte mand som havde talt, og blev øjeblikkeligt indfanget i et iskoldt, gråblåt blik der sendte et kuldegys ned langs Runes rygrad uden at han egentlig kunne forklare hvorfor. Alligevel blev han stædigt stående, og forsøgte efter bedste evne at skule til manden som havde afbrudt: Det blev ikke til mere end en frygtsom grimasse.

”J-jeg har altså de her sværd,” begyndte Rune igen mens hans mod vendte tilbage. ”Min far skal bruge et spyd, og jeg går ikke før...!”

”Stilhed!” beordrede den lyshårede skarpt, og Rune, som før havde været på nippet til at råbe, følte hvordan ordene nærmest forfaldt i hans sind. De blev som visne blade i vinden, og han kunne ikke gribe fat i nok til at forme en fuldstændig sætning. Spydmanden, som uden tvivl var den lyshåredes livvagt, reagerede på dette udbrud ved resolut at træde to skridt frem og rette sit spyd direkte mod drengen, alt sammen så hurtigt at Rune knap nok nåede at gibbe inden spydspidsen var lige ud for hans næse.

”Mester Morqlínn?” forhørte vagten sig afventende, men manden i kappen holdt en afværgende hånd op, og trådte i stedet selv hen foran Rune, som måtte knibe øjnene sammen og koncentrere sig af al magt for at forsøge at forme en række ord på sin tunge der kunne tjene til hans forsvar. Pludselig mærkede Rune så en let berøring på skulderen, som et strejf af et græsstrå, og hørte den fremmede tale lavmælt lige ud for hans øre:

”Tag dine sværd, dreng, og bring dem til smeden nede ved Magiens Cirkel. Forstyr os ikke igen.”

Rune så øjeblikkeligt op og vendte sig for at gå. Selvfølgelig burde han opsøge en anden smed; Mester Ulrik var jo tydeligvis travl. Naturligvis burde det være den smed som opholdt sig ved Magiens Cirkel, et navn som mindede Rune om nogle rygter han havde

hørt om nogle troldmænd, men ellers ikke sagde ham noget. Alligevel... det var da klart, at det var Magiens Cirkels smed han burde opsøge.

Rune standsede en af bondesoldaterne, som kom gående med en sæk over skulderen, og spurgte ham om vej til Magiens Cirkel, mens en pressende følelse af, at han burde skynde sig noget mere for at nå frem, lurede i hans baghoved. Efter få minutters gang fandt han en gruppe telte i forskellige farver, der alle bar mærker som han, et eller andet sted fra, genkendte som Magiens Cirkels. Et par af teltene bar også et banner med et symbol som lignede de andre, men dog mindede Rune mere om en ny gudinde hvis navn han ikke lige kunne huske.

Rune fandt hurtigt frem til smeden, som ganske vist var optaget, og stillede sig derfor op for at vente. Selvom Rune følte rastløsheden brede sig hurtigt i kroppen fordi han ikke kunne komme til at aflevere sine sværd hos smeden, lykkedes det ham alligevel at forblive i den kø af folk som skulle til. I et forsøg på at adsprede sig selv henvendte Rune sig til en ung kvinde i pladerustning, og med et flerfarvet gudesymbol om halsen, som stod foran ham, og spurgte hende hvem der holdt til de i de mange sorte og grønne telte.

Kvindens førhen smilende ansigt blev formørket da hun svarede, og Rune hørte tydeligt bitterheden i hendes stemme:

”Familien Aratholl, unge ven, og mellem os så havde det nok været bedre om de var troppet op i mindre antal. Hundrede fuldt udrustede, våbenfærdige mænd er et godt bidrag at komme med til denne strid, men hvis jeg kender den elendige familie ret, så kommer de til at supplere mange flere... krigere... så snart der er nogle faldne på slagmarken.”

”Hvad mener De?” spurgte Rune, som nu nærmest stod og trippede af iver efter at nå frem til smeden. Paladinens mørke øjne glitrede faretruende, og hendes hånd røg op til symbolet omkring hendes hals på en måde der lod Rune ane, at bevægelsen nok var ren refleks for hende.

”Aratholl-familien har aldrig overholdt Magiens Cirkels love, hvor meget de end påstår at alle deres handlinger er legale. Men jeg sværger ved min Frue, at hvis jeg ser at så meget som én eneste af deres evigt forbandede udøde stadig er tilbage når kampen er slut, vil jeg egenhændigt brænde dens blasfemiske legeme bort fra Niraham med Taras hellige ild!”

Den sidste halvdel af sætningen lød i Runes ører som om den egentlig ikke var tiltænkt ham, men det var ikke det som optog bondedrengens sind. Udøde? Væsener som han havde hørt flere historier om på de mørke vinteraftener omkring husets arne. Bedstefar påstod at han selv engang havde mødt en udød, og at denne veg bort da bedstefaderen bad højlydt til Rina om at beskytte ham.

Runes tanker blev for en stund fyldt af billeder af levende lig med rådne klæder og munden fulde af spidse tænder, men så trængte en dybt insisterende fornemmelse af, at han skulle se at få overdraget sine sværd til smeden sig på, og Runes fokus var atter på hans forehavende.

Det var ikke svært at få byttet Asgers sværd og stumperne af Runes eget til to spyd, og da opgaven var udført følte Rune sig mere lettet end han havde i lang tid. Et øjeblik studsede han og kom til at tænke på, at han jo ikke havde gjort præcis hvad han havde fået besked på i første omgang. Hvorfor havde han ikke insisteret noget mere?

Rune trak på skuldrende og begyndte at løbe tilbage mod marken hvor Mester Brak og Runes far stadig ventede. Han vidste ikke hvor mange dage de havde tilbage inden slaget skulle stå, men nu havde han da våben, og med dem i hånden skulle Rune Asgerssøn nok snart vise De Blå hvad de frie mænd fra Syddenet var gjort af.

Dag to – De blå kåbers lejr

Ter’Kanns ånde flygtede som små monstre af dis fra han mund. Han skubbede sig selv ud af sadlen, og let og elegant landede han på jorden. En stalddreng på omkring tolv år, som var i færd med at lege med sine kammerater, ilede hen Ter’Kann og bremsede sit løb lige før han kolliderede med den høje elver. Ter’Kann lod sit kolde blik hvile på knægten, og knægtens ansigt som før havde lyst op i et smil på grund af glæden ved legen, frøs fast i en grimasse af angst. Drengens blik gled mod jorden, og langsomt fik han fremstammet en anmodning om, at sætte Ter’Kanns hingst i stald. Ter’Kann gav et kort nik til drengen, og drengen løb over og tog fat i hingstens tøjler, glad for at være sluppet fra elverens kolde blik. I håb om at mærke et dyrs udiskriminerende glæde ved alle, elver som knægt, forsøgte han at give den et let klap på mulen, men før han overhovedet nåede at røre hingsten, snappede den efter ham. Han kiggede ind i dens øjne, og det forekom ham at

øjnene spejlede elverens kolde, tomme blik fuldstændigt. Han kiggede op efter elveren for at få hjælp til det genstridige dyr, men elveren, var væk.

Ter’Kann fortsatte gennem lejren til fods. Overalt var soldater i gang med at fuldstændiggøre opsætningen af de blå kåbers frontbastion ved Solhjem, og tusinder af blå kofter flagrede i sollyset, som skar gennem de grå skyer på efterårshimmelen. Ter’Kann dvælede et kort sekund ved det faktum at hans egen kofte var betydeligt renere end soldaternes, skønt han lige havde afsluttet et dagslangt ridt i selv samme kofte. Han glædede sig allerede til at sætte skik på denne lejr, som alt for længe havde været overladt i hænderne på menneskegeneraler, som ingen forstand havde på etikette, men kun på det de kaldte pragmatisk effektivitet. Det Ter’Kann forstod, som de ikke fattede, var at etikette og orden var lige så stor en del af en hærs effektivitet som skarpe sværd.

Ter’Kann hilste med korte nik de andre Blå Riddere han kendte, og de svarede ham igen med samme gestus. Det lå ham alt for tydeligt på sinde at næsten alle sammen var mennesker. Hans appel til elverne om at slutte sig til Nazarkiel var i de fleste tilfælde faldet for døve øre, og han fattede det simpelthen ikke. Ikke alene burde elverne slutte op om den udrensning af alt som var beskidt, som Nazarkiel havde sat i gang, de burde have igangsat selv samme udrensning længe før et menneske, endda en dødning, havde fået idéen.

De højelvere han havde kendt i rådet havde været politiske modstandere, for i et politisk samarbejde er man altid hinandens modstandere, men deres dagsorden havde trods alt været den samme: Et elverstyret Niraham. Et Niraham hvor dem som var skabt til at herske, den højerestående race, også var den dominerende race. Alligevel så elverne Ter’Kanns alliance med Nazarkiel, det de kaldte for Ter’Kanns underkastelse, som højforræderi mod Eislonien. Bah. Bare fordi det ikke var en elver der var kommet på idéen. Ter’Kann bar stolt sin blå kofte. De mønstre der prydede den, viste alle at han var en Blå Ridder, en general af Solhjems tropper, og en mand som brugte sin magt til at fremme et lysere Niraham. Et rent Niraham.

I Eislonien havde de diskuteret *hvordan* man skulle fremme idéerne om et bedre Niraham. Nu, som general over Nazarkiels tropper, udførte han de idéer. Han handlede, mens hans højelverfrænder, som efterhånden var blevet ligeså blødsødne og pyntesyge

som skovelvære, sad og snakkede om fremtid og fællesskab langt inde i midten af en skov.

Ter’Kanns tankerække blev pludselig afbrudt. Han havde nået sit mål. Et stort, blå telt, som var prydet med det samme mønster som hans kofte. Mønstret tilkendegav for enhver at kun generaler og udvalgte riddere satte deres fødder indenfor teltets dug. Han slog dugen til side, og trådte ind i teltet.

Inde i teltet stod fire andre personer. De var forsamlet rundt om et stort bord, på hvilket fire store pergamentkort var bredt ud. De havde uden tvivl været travlt beskæftiget med at diskutere hærens taktik, men i det øjeblik teltdugen gik til side løftede de fire deres hoveder fra den intensive studering af kortene, for at tage den nye gæst i anskuelse. Ter’Kann åbnede for første gang efter sin ankomst til lejren munden: ”For lyset,” sagde han, og løftede armen i den ceremonielle hilsen blandt de Blå Riddere.

”For lyset,” svarede de fire andre i kor, og gjorde samme bevægelse med armen.

Ter’Kann kendte de fire alt for godt. Ved bordets højre side stod general Etreas, menneske, og en taktiker som Nazarkiel havde indgået forbund med alene på grund af hans viden om krig. Etreas var fuldstændig ligeglad med sagen, så vidt Ter’Kann havde forstået det. Fra Nazarkiels perspektiv var Etreas, hvis fornavn Ter’Kann slet ikke kendte, kun med fordi han kunne vinde krigen. Etreas egne motiver forblev usagte, men Ter’Kann gættede på at mange af generalerne på de såkaldte ”fries” side var Etreas gamle fjender.

Til venstre for Etreas, bag bordet, stod Lady Jjia. Kvinden lignede noget fra en fabel om ondskabsfulde heksedronninger. Hun var klædt i en mat pladebrynje som sad så tæt til kroppen som en brynje nu kan, og fulgte hendes formfuldendte krop fuldstændigt. Hendes ansigt var ligblegt, noget Ter’Kann normalt ikke ville have fundet smukt, men de kulsorte øjne, de dybsorte, lange og smidige øjenvipper, og det lange ravnsorte hår som flød som en strømlinet elv ned over hendes skuldre og ryg, gav en kontrast til det hvide ansigt, og blandingen fik Jjia til at se billedskøn ud. Hendes faste kurver, perfekte krop og de iskolde øjne, som på en gang var frastødende og indbydende, gjorde hende til en helt unik kvinde. Dette menneske var beviset på at højelvernes idealer om et rent Niraham godt kunne opnås i samarbejde med andre end elvere. Jjia var ridder, og egentlig ikke

general, men hendes ukuelige loyalitet overfor Nazarkiel havde købt hende en plads ved et hvert bord hvorom vigtige beslutninger blev taget.

Ter’Kann havde faktisk engang overvejet, hypotetisk selvfølgelig, at gå i seng med ladyen, men en af hans løjtnanter, som var Blå Kåbe, havde ærbødigt påpeget den magiske aura som flød uset nedover ladyen, for Ter’Kann. Med løjtnantens hjælp havde Ter’Kann set ladyens rigtige udseende, og det var et syn som gjorde at han til stadighed fik kuldegysninger når han kiggede på den underskønne kvinde. Hendes hud hang i laser fra hendes hvide knogler, og kun det ene øje sad stadig i øjenhulen. Trods det faktum at Ter’Kann vidste han arbejdede sammen med den slags skabninger, og ikke havde noget problem med det overhovedet, havde det givet ham et chok at han havde begæret en af dem uden at vide det. Løjtnanten fortalte ham at det var et af kåbernes ritualer der skjulte hende. Et ritual som alene kunne bruges ved nogle få udøde.

Ved siden af ladyen stod en herre, som for første gang siden Ter’Kann var trådt ind i teltet, fik ham til at ånde lettet op. Det var Brynn, og den muskuløse dværg var i virkeligheden alt det Ter’Kann ikke var. Ter’Kann var slank, smuk og relativt høj. Hans uniform sad altid præcist som den skulle, og han styrede tropperne med hård hånd og koldt hjerte. Brynn var bred, muskuløs og som dværge nu er, relativt lav. Han var skaldet, mod Ter’Kanns lange, lyse hår, og hans uniform sad rodet og krøllet over hans krop. Han stod lænet indover bordet med de mange kort, og havde albuen solidt plantet i Etos. Hans direction af tropperne var langt løsere end Ter’Kanns, og de to havde højlydte diskussioner om hvorledes styrkerne skulle ledes. Men han var alligevel det tætteste Ter’Kann kom på en betroet blandt de blå, for mens Brynn havde brug for Ter’Kanns faglige evner når det kom til krig, så havde Ter’Kann sommetider brug for Brynn når tropperne ikke makkede ret. For tropperne kunne lide Brynn, og de afskyede Ter’Kann.

Ter’Kann var hverken glad for Brynns metoder eller hans personlighed, faktisk var Ter’Kann sandt at sige slet ikke glad for Brynn, men han havde brug for ham, og venskabelig nødvendighed var det eneste man kunne stole på, når ens alliancer baserede sig på at udrydde al modstand. En modstand som både Brynn og Ter’Kann, det havde de trods alt tilfælles, glædede sig utroligt meget til udradere som den bunke skrav den var.

Den sidste person kendte Ter’Kann kun alt for godt. Han stod indhyllet i en stor, blå kåbe, og hans strenge blik fortalte Ter’Kann at de to ville komme ligeså godt ud af det sammen som de plejede; slet ikke godt overhovedet.

Ter’Kann havde fra dag ét ingenting forstået af det faktum at magikerne blev lukket ind i planlægningsteltene sammen med krigserfarne generaler og riddere. Magikeren, en elementalist kaldet Tanor, var ganske vidst bedre skolet i taktik end så mange andre af hans slags, men han havde ikke desto mindre en fuldstændig forskruet opfattelse af hvordan man planlagde et slag. Tanor var ligeså uregerlig som den helvedesild han praktiserede at smide omkring sig med, og hans manglende overblik irriterede Ter’Kann. Det faktum at Tanor engang havde været en del af menneskenes primære magerorden, Magiens Cirkel, at han engang havde været en del af fjenden og derfor kendte dens fremgangsmåde, fik ikke Ter’Kann til at slappe af. Tanor skulle være blevet i Cirklen, så Ter’Kann kunne få tilfredsstillelsen af at drive et langsværd ret gennem den tåbelige magikers bryst.

Mødet varede til langt ud på natten. Ter’Kann var hurtigt blevet informeret om hvordan det stod til: Skønt De Blå stadig stod sikkert hele vejen rundt om lenerne i en ubrydelig mur af hærstyrker, var de såkaldte ”frie” mødt op med en betragtelig hær, lige ved udkanten af Sydlenet, hvor De Blås forsvarsværker var størst. Dette møde handlede om hvordan man skulle håndtere situationen hvis det utænkelige skete, og den blegfede Fader Semian og den korrupte Arathollfamilie samt resten af De Fries rakkerpak, brød igennem forsvaret og forsøgte at angribe Solhjem. Lejren her var en udpost, men den kunne ligeså godt være kernen i Solhjem. Alle de primære styrker var her; større udøde, stenkæmpen og Skyggeulvene, og overfor lejren, bag Sydlenets grænser, stod De Fries hær.

Mødet fastslog hurtigt at taktikken var forholdsvis klar: Hvis De Fries hær nåede fuldstændig uskadet hen til Solhjems, ville man håndtere det på den typiske fremgangsmåde, som bestod i en hærskare af Blå Kåber til at styrke den massive fremrykning af riddere og infanteri. Stenkæmpen ville beskytte herren, men det i sandhed geniale ved De Blås slag ville være specialstyrkerne. Skyggeulve og udøde ville rive De Frie fra hinanden, til de så sandheden i øjnene.

Naturligvis kom den idiot til Tanor med det forslag at man skulle forsøge at overraske De Frie med en fremrykning af offensive magikere, men lige før Ter’Kann kunne hamre

forslaget i gulvet og vise den foragt han følte for elementalisten, kom Brynn på mere diplomatisk vis med det argument, at selvom De Fries utrænede hærstyrker ville kunne gøre skade på magikere, ville det være så let som ingenting at hugge dem i småstykker med riddersnes veltrænede sværd. Alt i alt så det hele meget, meget godt ud for Nazarkiel og kåberne, tænkte Ter’Kann. De rådede over en hærstyrke på næsten femtentusinde soldater, riddere og des lige, mens de første spejderrapporter kunne fortælle at De Fries styrker havde omkring otte eller ni tusinde.

Da mødet sluttede, havde Ter’Kann trukket sig tilbage til sit eget telt. Der sad han nu i det dæmpede lys fra en lanterne, og studerede et lille kort der viste spejdernes første grafiske anskuelse af situationen. Pludselig slog det ned i ham som et lyn fra en klar himmel. Her var noget galt. I samme øjeblik trådte Brynn halvt ind i teltet. Han kiggede spørgende på Ter’Kann.

”Kom ind, Brynn, i stedet for at stå der og ligne en lensbonde,” sagde Ter’Kann. Brynn grinede, og trådte ind i teltet.

”Du ser mig sgu’ noget spekulerende ud,” sagde Brynn. Ter’Kann kiggede skarpt på Brynn.

”Det er fordi jeg tænker. Jeg ved det er et normalt karakteristika hos elvere, men man har selvfølgelig aldrig anklaget dværge for...”

”Så så,” afbrød Brynn ham. ”Her kommer jeg anstigende med en flaske elvervin, og så er det tonen du lægger for dagen? Nu skænker jeg os et glas, og så forklarer du mig hvad der bekymrer det fine lille hoved under dit kropigehår.” Ter’Kann skulle lige til at give til genmæle, men sukkede opgivende, og tog imod det fine krystalglas som Brynn rakte ham. Han tog en slurk, og kiggede på Brynn.

”Det er bare,” begyndte han, langt mere usikkert end han var vant til. ”Kan du se det her?” Han pegede på en markering som spejderne havde sat på kortet.

”Ja?” svarede Brynn og fortsatte: ”Det er tegnet på at Aratholl-familien befinder sig der. Hvad nyt er der i det?” Ter’Kann så eftertænksom ud.

”Da jeg red herved, passerede jeg indtil flere frontlinjer. Jeg overnattede endda en aften i Vestlenet.” Brynn ventede på, at Ter’Kann skulle fortsætte. ”På vejen derved red jeg forbi Arathollfæstningen, og borgen lignede ikke sig selv overhovedet. Hele stedet var beskyttet som om vi havde tænkt os at angribe det...” Ter’Kann gjorde en kort pause.

”Kig på det her kort,” sagde Ter’Kann og hev et andet kort frem, som spejderne havde tegnet. ”Aratholl-familien har bevæget sig herfra,” han pegede på borgen, ”og hertil.” Ter’Kann kiggede på op.

”Jeg forstår stadig ikke hvad du mener,” sagde Brynn. Ter’Kann sukede.

”Kan du ikke huske de spejderrapporter vi fik om de forskellige veje og indfaldsveje mellem Midtlenet og Solhjem?” spurgte Ter’Kann.

”Jo,” svarede Brynn, ”men jeg husker ikke der var noget jordskælvende ved dem,” sluttede han. Ter’Kann åbnede munden:

”Det er det der er så underligt. Denne vej var fuldstændig tom. Den blev overhovedet ikke brugt i to dage. Kun af én gruppe.” Pludselig mørknedes Brynns ansigt.

”Aratholl-familien,” sagde han.

”Præcis,” svarede Ter’Kann. ”De har ryddet et helt vejnet, blot for at få lov til at gå i fred, og de har sørget for ingen valgte at marchere af den vej.”

”Hvorfor?” spurgte Brynn.

”Jeg ved det ikke,” svarede Ter’Kann. ”Jeg ved bare, at det ikke ligner familien at lave så store armbevægelser. Der er noget i gærde.”

”Du fantaserer,” sagde Brynn. ”Ligegyldigt hvad de går og brygger på, så har vi halvanden gange så mange tropper som dem, og vores er dobbelt så veltrænede. For slet ikke at tale om alle de specialstyrker vi har. Lenerne kommer til at synke i grus, og oven på det grus bygger vi en lysere, renere verden, Ter’Kann.”

Ter’Kann ønskede at føle sig overbevist. Men hans træning og dygtighed bød ham at undersøge det, som han havde fundet ud af. Han ville ikke lade en overraskelse fra en bunke inkompetente medlemmer af Magiens Cirkel forbryde sig mod hans ret til at herske.

Senere på natten, da Brynn havde forladt teltet, gjorde Ter’Kann sig parat til at gå i seng. Han afførte sig sine klæder, som han foldede sirligt sammen og lagde på den antikke træstol, som han for øjeblikke siden havde siddet på. Elverens muskuløse, nøgne krop var nu fuldstændig afdækket, og hans lange hår flød frit nedover hans hud, som var lys og ren, på trods af dagens strabadser. Lyset fra lanterne i rummet badede hans skikkelse med gullige toner, og havde nogen kunne se ham, havde det været klart for dem med det samme, hvorfor denne elver troede sig selv så perfekt.

Elveren lagde sig på knæ foran sin seng. Over sengen hang et gudesymbol, et symbol som han hver nat, inden han gik i seng, og hver morgen, før han stod op, sendte sine tanker til. Symbolet glinsede ligesom elverens hud i lanternernes skær, og udtrykket i elverens øjne afslørede at dette var hans sande herre. Symbolet var et ganske normalt syn i lejren, ligesom mange andre. Ter'Kann selv mente at tilbedelse af denne gud var det samme som en direkte tilbedelse af Nazarkiels kamp for lyset. Elveren stirrede på symbolet, mens han stille, indeni i sig selv, bad en bøn til sin Herre:

”Godnat, du mægtige, du lysets bringer, du den eneste som mørket frygter. Jeg takker dig Iorin, og dine allierede, Nimar og Sissianna, og håber I vil bade min klinge i jeres velsignelser, så den kan rense urenheder væk fra Niraham.”

Ter'Kann bad i en halv time. Så iførte han sig en sølvhvid silkerobe, og gik i seng.

Tredje dag – Lysets Katedrals og Lysets Ordens del af lenshærens lejr

På den tredje eftermiddag siden hans ankomst til De Fries lejr var Daeg efterhånden overbevist om, at det ville blive manglen på søvn og ikke et fjendesværd som skulle ende med at tage livet af ham. To nætter i træk havde han våget sammen med de andre paladiner og sendt bønner til Herren Nimar i en uendelig strøm; bønner om, at ordenen ikke ville lide for store tab i den kommende kamp, om at han ville være i stand til at bringe døden til hans fjender uden at forvolde dem mere lidelse end højest nødvendigt, om at han ville kunne leve med sig selv når slaget var over, såfremt han altså overlevede det.

De bønner som forlod Daegs mund i form af små hvide skyer, var lige så indlærte i hans sind som evnen til at gå oprejst på to ben, og når de blev sagt i kor af de omtrent tyve andre paladiner som bad inde i teltet blev fredsbønnerne til en lavmælt messen der næsten kunne forveksles med sang. Kraften i ordene fastholdt Daeg i en vågen tilstand, selvom hans øjne var lukkede og hans tanker så hensunken i den dybe bøn, at det for en person med mindre selvdisciplin ville have været let at give efter for trætheden og falde i søvn.

Det var Daegs mor, Sigrid, som ledte bønnen. Nimarpræstindens førhen så klare stemme var blevet hæs efter at have opsendt bønner næsten uafbrudt i de sidste par dage, og Daeg havde for længst kunnet konstatere den samme forandring i sin egen stemme. Derfor bad

han i disse dage oftere i sit stille sind end i fællesskab med de andre gejstlige, for skønt Daeg var klar over at en bøn opsendt i fællesskab af en mængde sande troende havde større sandsynlighed for at blive hørt end én enkelt paladins tavse forespørgsler, så vidste han også, at Nimar var lydhør overfor enhver oprigtig stemme, hvor svag den end lød. Og paladinen havde mere at bede sin guddommelig Herre om nu end nogensinde før.

Daeg var afklaret med, at han måske ville dø når slaget gik i gang. Det var ikke en tanke som kunne formørke hans sind; hans sjæl ville fare til Nimars rige det øjeblik den forlod hans krop, og det var netop hans sjæl som han nærrede den største bekymring for, når det altså gjaldt hans eget liv og legeme. Langt mere bekymret var han for, at han ikke ville være i stand til at varetage hans opgave ordentligt. Han vidste, at hans orden ville lide tab – ikke kun i form af paladiner, men også præsterne, som Daeg selv havde svoret at beskytte med alle kræfter som stod ham til rådighed til han ikke længere selv kunne tælles blandt de levende, ville komme til at lade deres liv.

Det var hans ordensbrødre som optog mest plads i Daegs bønner, og dernæst bondsoldaterne. De som havde gjort deres plovskær til sværd af egen fri vilje, javist, men især de som ikke havde haft et valg: Alle de uskyldige mennesker hvis hjem var blevet overtaget af Nazarkiels tropper, og som herefter havde fået valget imellem at kæmpe for Solhjem eller at se deres familier dø.

Og det var netop disse folk som Daeg snart ville komme til at stå overfor i kampens hede; uerfarne bondsoldater, udøde som ville blive animeret i hobetal af ligene fra de faldne på begge sider, og så naturligvis også andre personer som Daeg aldrig ville kunne tilgive sig selv for at slå ihjel.

Andre præster...

Daeg forstod det ikke. Lys er da lys, ikke sandt? Hvordan kan det på nogen måde være lysets sag at underkue gudernes skabningers frie viljer? Og alligevel befandt der sig, af hvad han havde hørt, adskillige præster af lysets guder på Solhjems side i kampen. Præster af Nimar, Jorin og Iorin, mange af dem folk som engang havde gået bag Lysets Katedrals gigantiske vægge med fredelige øjne og ro i sjælen, imens de bad inderligt til deres guder om at lyset og freden skulle brede sig fra deres hjerter og ud over Niraham. Hvordan kunne de, som engang havde været så fromme og optændte af lysten til at tjene livet og godheden, have ladet sig selv forlede sådan af mørket? Hvordan kunne de tjene

en udød herre hvis svorne mål var at underlægge sig hele Niraham, for derefter at tvinge enhver levende sjæl til at følge sin vilje?

Disse var spørgsmål som Daeg havde forsøgt at besvare overfor sig selv flere gange, men uden held. Hverken meditation, bønner eller hans desperate forsøg på at leve sig ind i disse faldne præster og paladiners tankegang havde kunnet åbenbare for Daeg hvordan det dog kunne være sket. Endelig havde paladinen fundet, at efterhånden som tiden skred frem var der ikke mere plads i hans bekymrede sind til at tænke over de motiver som lysets faldne tjenere havde haft for at vælge at tjene Nazarkiel. I stedet herskede ængstelse for de uskyldiges liv, sorgen over de handlinger som uafsladeligt ville komme til at finde sted under de kommende kampe, og en knapt undertrykt vrede imod Solhjem.

Daeg sukkede og åbnede sine øjne. Omkring ham knælede omtrent tyve andre hvid- og rustningsklædte paladiner med Nimars ellers Jorins symbol hængende om halsen, og oppe ved det lille alter som var blevet rejst inde i teltet stod hans aldrende moder med hænderne foldet omkring sit symbol. Daeg smilede hengivent et øjeblik ved synet af Sigrid, fik øjenkontakt med hende et kort øjeblik, og rejste sig så langsomt op fra sin knælende position. Hans krop var stiv efter at have befundet sig i den samme stilling i flere timer, men Daeg vidste af erfaring at den snart ville bløde op igen og blive smidig som før. Alligevel snurrede det ubehageligt i hans ben da han gik forbi de andre paladiner, for derefter at slå teltdugen til side og træde udenfor i den kolde luft.

Daeg så op på den synkende sol og konstaterede, at det var lidt hen på eftermiddagen. Han kastede et blik rundt blandt teltene og observerede flere steder, at folk var begyndt at lave aftensmad ved bålene: Det tog lang tid at tilberede føde til så mange mennesker, så maden blev lavet løbende hele dagen igennem, hvorefter folk på skift kom over og tog for sig som de havde behov for. Daeg overvejede et øjeblik om han burde spise noget, men afgjorde med sig selv, at det kunne vente. Han skulle først se til nogle forskellige ting.

Det tog ikke Daeg lang tid at nå frem til sin destination iblandt de mange hvide telte – ved synet af det oplyste telt mærkede Daeg et kort øjeblik hvordan hans hjerte begyndte at slå hårdere af ærefrygt, indtil han fik trukket vejret dybt et par gange. Der lød lavmælte stemmer indenfor, og udenfor teltåbningen sad der ligeledes to paladiner og en enkelt præst i samtale. De nikkede venligt til Daeg da han gik forbi dem og stille smuttede ind i teltet.

Indenfor var der lyst, og grunden dertil var synlig for enhver som havde bare et grundlæggende kendskab til magi: Oppe under loftet hang der en mængde glaskugler, hver med et af de Ti Sande guders symbol snoet i det hvide glas, og fra disse kugler strømmede lys fra en simpel besværgelse ned over de fem personer som sad forsamlet på de to grove bænker der stod opstillet langs et enkelt bord i midten af teltet.

På bænkerne sad tre af de lyse guders stærkeste forkyndere i dyb samtale, mens to paladiner sad tavse ved hver deres ypperstepræsts side. Daeg blev altid grebet af en følelse af afgrundsdyb ærbødighed hver gang hans blik faldt på de tre, for deres bånd til de lyse guder var velkendte af de fleste gejstlige, og sågar ganske tydelige rent fysisk: Både Fader Semian af Nimar, såvel som den Lyse af Jorin, var omkranset af et svagt hvidt lys som blidt og tydeligt klargjorde for omverdenen, at disse to nød deres respektive guds gunst. Daeg vidste hvori denne velsignelse af de to bestod, og hans respekt for dem blev så meget desto større af visheden om, at disse to mennesker var konstant omgivet af en magisk beskyttelse så stærk, at Nimar kun havde ladet Daeg selv, som ellers også var en af Herrens mest kyndige og trofaste tjener, være i stand til at frembringe samme effekt en eneste halv time imellem hver solopgang.

Hvad angik den tredje, en ældre herre klædt i en hvid kjortel med en blå kofte over, så havde Daeg i lang tid været ganske ude af stand til at danne sig en klar mening om manden. At Fader Paul, en Jarconer og ypperste forkynder af de Ti Sande guder, var en gudfrygtig og mægtig person havde Daeg aldrig været i tvivl om, men han havde fundet det svært at forlige sig med tanken om at tjene den mørke Frue, i Daegs øjne ondskabens moder, Fanabina på lige fod med Nimar, lysets og livets værner. Han havde sågar været en smule betænkelig ved at vide, at et par af Jarconerne ville kæmpe på De Fries side i det kommende slag, men denne betænkelighed var blevet som skyllet bort af en mægtig tidevandsbølge i det øjeblik hvor Daegs første, og eneste, samtale med Fader Paul fandt sted.

Manden udstrålede simpelthen så meget autoritet, at hans blotte tilstedeværelse ville kunne give selv en sortelver lyst til at bukke for ham, foruden at han besad en helt absurd viden om teologi og religion. Så skønt Daeg havde kun talt kort med Fader Paul, så havde den ene samtale have skabt en bundløs respekt for manden hos Daeg som nok ville forblive i paladinens sind i tid og evighed.

Grunden til at Daeg nu kom til det telt hvor han vidste at disse tre folk befandt sig var dog ikke at han søgte selve ypperstepræsterne; den som han ønskede at tale med sad dog i dette øjeblik på samme bænk som to af dem, hvorfra han straks så op i da Daeg trådte ind i teltet.

Nimarpaladinen som sad ved Fader Semians side smilede flygtigt til Daeg da de fik øjenkontakt, og rejste sig så lydløst fra sin plads på bænken. Semian så kort op fra samtalen og nikkede venligt til Daeg, hvorefter han vendte sin opmærksomhed tilbage mod det som Fader Paul netop var i gang med at sige. Daeg og hans følgesvend skyndte sig ud af teltet inden de forstyrrede mere, og begyndte at gå igennem lejren sammen. Nathaniel, Daegs storebror, smilede venligt til Daeg og tog ordet som den første:

”Du ser ganske forfærdelig ud, Daeg. Du ender med at falde på dit eget sværd hvis du ikke snart får noget søvn.”

Daeg nikkede tavst, og skævede til broderen. Nathaniel lignede heller ikke nogen morgenfrisk yngling, men han skjulte dog sin træthed langt bedre end Daeg regnede med at han selv gjorde.

”Hvor er Sime? Jeg regnede ikke med at hun ville lade en mulighed for at høre med ved en af de tres teologiske diskussioner gå fra sig,” spurgte han for at dreje samtalen væk fra sin egen pjuskede fremtoning. Nathaniel smilede igen, og løftede hånden til en venlig hilsen da de passerede nogle af deres bedre bekendte ved et af bålene, mens han svarede.

”Hun sover, for første gang siden i går morges, ville jeg mene.” Nathaniel trak på skuldrene. ”Hun er videbegærlig og engageret som du jo selv siger, men selv den mest ihærdige paladin har brug for søvn, og modsat dig så er hun ikke dum nok til at køre sig selv så langt ud at hun kommer til at ligne en grå munk. Måske Burania kunne bruge dig i Paulun, lillebror.”

Kommentaren blev sagt i et drilagtig tonefald, men Daeg krympede sig alligevel lidt. Han vidste at Nathaniel mest sagde det for bare at stikke lidt, men gemt inde bag det kærlige drilleri gemte der sig også et udtryk for storebroderens frygt for, at hans mindste bror skulle begå en dumhed og derved komme til at betale dyrt for den.

”Jeg skal nok hvile mig, Nat,” lovede Daeg ham stille. ”Men det er svært at sove, når...”

”Jah, jeg ved det,” sukkede Nathaniel selvom Daeg ikke fuldførte sætningen. ”Du har altid haft for mange mareridt, Daeg. Og vi er alle bekymrede.”

”Hvad med Fader Semian?” spurgte Daeg og var glad for at kunne komme så let ind på emnet uden at skulle vise alt for meget usikkerhed overfor Nathaniel. ”Og den Lyse?”

”Også dem,” svarede Nathaniel mens al drilleriet og glæden var forsvundet fra hans stemme. ”Du kan jo selv se det; Semian har ikke virket så sammenbidt længe, og selvom jeg ikke har det store personlige kendskab til den Lyse, så virker hun mere hård og vred end sit rygte. Men alt andet ville også være tåbeligt, Daeg, det ved du jo godt. Vi vinder ikke den her krig uden at ofre stort, lige meget hvor mange bønner vi beder og hvor længe vi har trænet for at kunne forsvare lyset imod netop den fare vi nu står overfor.”

Daeg hang med hovedet da han fik dette svar, for han havde dog håbet at i det mindste de tre høje præster ville være ved et bedre mod, som forhåbentligt kunne smitte af på ham selv og de andre lysets tjenere. Men det var altså ikke så, og derfor kunne Daeg blot nedtrykt konstatere, at hans bønner til Nimar om at sende dem et mirakel ikke måtte indstilles.

”Op med hovedet, lillebror,” forsøgte Nathaniel at muntre den yngre paladin op og lagde en hånd på Daegs skulder. ”Så længe vi har håb, så-”

Et skarpt, rødt skær oplyste netop i det øjeblik et godt stykke af horisonten, og Nathaniel afbrød sig selv for, ligesom alle andre i lejren, at vride hovedet om i retning af lyskildens ophav. Daeg blinkede med øjnene imod det flammende skær, der lignede noget i retning af en lynhurtig solnedgang, indtil lyset forsvandt igen få sekunder efter. De to brødre udvekslede et hurtigt blik, og begyndte som på kommando at løbe tilbage gennem lejren imod det sted hvor skæret var opstået. Da de nåede tilbage til de tre højforkynderes telt stoppede de dog brat, for her mødte dem et syn som de ikke havde forventet at se midt i lenshærens lejr, så højt oppe i det kolde nord.

Imod dem kom, ledsaget af to paladiner der begge så en smule blege ud, som om de netop havde fået sig lidt af en forskrækkelse, et lille følge bestående af syv rødklædte personer med mørk hud, hårde brune øjne, og knitrende sort hår, der alle førte en hest med fråden stående om munden efter sig. Forrest gik en enorm mandsperson, som mest af alt henledte tankerne på en lille bjørn klædt i mørkerøde klæder med sorte kantbånd. Manden bar en kæmpe rustning, og ved hans ene side hang der et enormt sværd mens en stor økse var spændt fast ved den anden. Et stort, rødt Ragiltegn glitrede mørkt og hidsigt fra det sorte metal som zarabinerens pladerustning var smedet af.

Daeg og Nathaniel gloede, ligesom så mange andre af Lysets Katedrals gejstlighed, på de nyankomne, indtil Nathaniel hurtigt fattede sig som den første, og sprang hen til ypperstepræsternes telt hvor han stak hovedet indenfor og sagde noget til de forsamlede. To sekunder efter kom den Lyse flyvende ud af teltet og så hen imod de nyankomne, hvortil den tårnhøje mand løftede sin bjørnelab af en næve imod hende til hilsen, og højt bekendtgjorde et eller andet på et sprog som Daeg ikke forstod, men kunne gætte sig til måtte være zarabinsk.

Den Lyse skridtede straks derover, tæt efterfulgt af Fader Semian og Fader Paul, og rakte sin hånd frem imod de nyankomne mens hun smilede stort til kæmpen og svarede ham på samme sprog som han havde selv havde talt. Så slog hun over i oldparavisk, til en vis lettelse for Daeg, som ikke havde forstået meget indtil da, og hilste de fremmede.

”Flammebringere, velkommen til De Frie folks lejr,” bekendtgjorde Jorins ypperstepræstinde og så på skift på hver af de fem zarabinske kvinder og de to mænd inden hun atter henvendte sig til manden hvis hånd hun havde grebet. ”Jeg ser at du har bragt hele din familie med dig, Vardunger. Hvad skylder vi den ære?”

”Ragil, min frue, og det syn han sendte mig,” kom det prompte fra Vardunger på et tydeligt oldparavisk, om end ypperstepræstens accent bar præg af hans zarabinske herkomst. ”Ildens og krigens Herre lod mig i drømme vide, at århundredets slag ville blive udkæmpet her i dette len, og jeg lader hellere mit eget legeme fortæres af Ragils evigt velsignede flammer end jeg går glip af chancen for at kæmpe i denne krig!”

Ved disse ord slog de seks andre krigspræster bag Vardunger i fuldstændig unison deres knyttede højrehånd imod det Ragilsymbol som var mejslet i deres rustninger over deres hjerter, og en fælles bekræftelse lød højt og kraftigt fra dem sammen med den dumpe lyd af deres næver imod metallet.

Det gibbede i Daeg da han indså hvem der befandt sig foran ham. Imnum ”Vardunger” Flammebringer, Ragils ypperstepræst tillige med dennes kone og fem børn. Nu forstod han bedre det flammende skær fra før og de blege vagters chokerede udtryk. Han kunne lige forestille sig hvordan de havde anråbt de fremmede ryttere, og hvorledes Vardunger hurtigt havde overbevist dem om sin identitet ved at fyre op for en fremvisning af den ild som hans Herre havde skænket ham som værktøj til at bortrense løgner og fejheden fra Niraham.

Den Lyse nikkede taknemmeligt til Vardunger og vendte sig så imod den skare af nysgerrige tilskuere som havde forsamlet sig omkring de ankomne, mens Fader Paul ligeledes skridtede frem og på flydende zarabinsk kastede sig ud i en høj ordveksling med Vardunger, som svarede lige så højt igen inde han lo buldrende. Den Lyse gjorde tegn til et par af paladinerne, og Daeg, ligesom Nathaniel, sprang til for at tage de trætte heste fra de rejsende. Selvom det var tydeligt at de havde redet længe og hårdt, virkede krikkerne alligevel næsten fyrige da Daeg tog tøjlerne fra to af Vardungers døtre med en kejtet forsikring om, at han ville tage sig godt af dyrene og få dem i stald.

Mens Daeg havde travlt med at holde styr på de to heste kom Nathaniel op på siden af ham, trækkende på Vardungers egen enorme hingst, og smilede stort til sin bror.

”Vi har lige fået et lille mirakel, Daeg,” sagde han lavmælt og klappede det kæmpestore dyr på halsen. ”Jeg ville mene at en tak til Herren ville være på sin plads. Og hvis vi skal vise vor taknemmelighed på en måde som jeg tror at Fader Paul ville påskønne, så lad da også Ragil få en taksigelse med på vejen.”

Daeg var egentlig stadig for overvældet af en blanding af forbløffelse, og en ubestemmelig følelse som måske kunne betegnes som lettelse, til rigtig at høre hvad Nathaniel sagde. Alligevel nikkede han, og lukkede kort øjnene for at opsende en tak til Nimar. Morgendagen var, om end ikke lys, så i det mindste dæmrende.

Dag fire – De blå kåbers lejr

Kragen strøg ind igennem teltets åbning og landede på hans bord. Den gav en dæmpet, kaglene lyd fra sig, og begyndte at prikke i bordfladen med sit næb. Han rejste sig, og hans sorte kåbe trak sig lydløst henover armlænet på hans stol. Kragen rykkede ikke mærkbart på sig, på trods af hans hastige bevægelse. Den havde et lille stykke papir bundet om benet, som bar et umiskendeligt segl. Et segl, som ingen magibruger i Niraham nogensinde ville tage fejl af. Han pillede den lille seddel af kragens ben, puttede sedlen i lommen på hans kåbe, og løslod dermed dyret fra den besværgelse der bandt det til opgaven. Kragen kiggede rundt med et forvirret udtryk, og lagde an til at lette. Just før den nåede det, skød hans hånd frem under kåben, og greb om dyrets hals. Den samme kaglene lyd som tidligere undslap kragens hals, men denne gang var lyden kvalt, og

brusede frem fra kragens næb som vand under tryk. Kragen baskede vildt med vingerne, og kroppen gjorde et ihærdigt forsøg på at vriste sig fri fra hans greb. Udtrykket i kragens øjne var panikslagent. Han tog sin anden hånd frem fra kåben, og lod den ligeledes gribe om dyrets hals. Så, med ét vrid, fremkaldte hans hænder et mærkbart knæk fra fuglens hals. Hans hænder sitrede af det nære drab. Kragens døde øjne stirrede direkte ind i hans eget, mørke blik.

”Død fugl sladrer ikke,” var den absurde tanke som formedes i hans sind, som grundlag for mordet. Enhver som kunne trænge igennem de tåger, der havde lagt sig i hans sind de seneste par dage, kunne dog med god sikkerhed fastslå, at det udelukkende var frustration og vrede, som havde været grunden til kragens endeligt.

Adam af Ravensburg gik ud igennem teltets åbning, som den døde krage for øjeblikke siden var fløjet ind af. Lejren summede af liv, og overalt trænede soldater til et slag, som ingen var sikre på ville komme. Han lod et øjeblik sine tanker hvile på det bizarre i hele situationen. Her stod han, et æret medlem af Magiens Cirkel, i fjendens lejr. Ikke bare et æret medlem, nej, skolemester for mentalisme i Midtlenet, og dermed for alle lenerne. Der var ikke nogle lænker om hans ben, og intet reb bandt hans hænder. Enhver ville straks antage at her var endnu en magiker som havde forrådt Magiens Cirkel, og nu stod som fuldbyrdet Blå Kåbe. Og dog. Hans kåbe var sort, ikke blå. Havde Adam forrådt Cirklen?

Ikke engang han selv kunne besvare det spørgsmål længere. De seneste par uger havde været et tåget kaos, og ligegyldig hvor klar situationen havde syntes for Adam for bare en måned siden, så var hans tanker påvirket af alt andet end klarhed i disse øjeblikke. Den hjerne, som normalt havde været lenernes mest skarpe og politiske, var pludselig begyndt at krakelere. Det sind, som intet andet i lenerne kunne måle sig med, var pludselig blevet formørket.

Adam havde været kendt i Cirklen som lenernes dygtigste politiker. Selvom han havde været skolemester for mentalisme i Midtlenet, havde han brugt mindst ligeså meget tid på vejene, og endnu mere tid der hvor vejene bar ham hen: Etos, hovedsæde for Magiens Cirkel. Ud af alle medlemmer i Magiens Cirkel i hele lensriget, var det uden tvivl Adam som havde sine hænder begravet dybest i Etos’ politik. Han var hverken beskeden eller arrogant, men havde et stålsikkert billede af hvem han var og hvad han var i stand til,

både politisk og med hensyn til magisk magt. Og sandheden var, at han var en snu politiker, og en mægtig magiker. Meget mægtig, og mægtigere endnu, som tiden gik.

En af disse ting var stadig sandt. Han var en uovertruffen mentalist. Men politik-delen af hans personlighed syntes at have lidt utroligt meget under opholdet hos de blå kåber. Den havde lidt så meget, at han ikke engang kunne huske, hvorfor han var kommet til at starte med. Havde det været for at forråde Magiens Cirkel og slutte sig til kåberne? Havde det været som diplomat og ambassadør for Cirklen? Eller havde det været som spion?

I mentalistens stålsikre sind er det sjældent at noget går tabt, og dette sind var ikke alene stålsikkert; det var en uigennemtrængelig fæstning, som husede et bibliotek af så massivt omfang og orden at intet kunne få bøgerne derinde til at forsvinde. Alligevel var denne ene ting forsvundet fra Adams bevidsthed. På en eller anden måde havde han tabt det mest nærliggende. Et eller andet havde uset trængt ind i fæstningen, og stjålet den bog, hvis indhold af tanker forklarede årsagen til at Adam befandt sig i de blå kåbers nærvær. Årsagen til at han havde sit eget telt, kunne komme og gå som han ville, og alligevel valgte at blive. Årsagen til, at ingen af kåberne angreb ham, eller anså ham som fange, skønt han ikke bar en blå kåbe.

Han banede sig vej gennem lejren, for at komme til sin destination. Overalt udspillede sig et episk skue, som lenerne ikke havde set magen til i årtier. Meget kunne man sige om De Blå, men det var et mirakel, at denne hær var så effektiv. Overalt var hærstyrker i gang med at udføre sergenternes ordre. En blandet masse af orker, mennesker, et par sortelvere og endda nogle elvere og et lille antal dværge, trænede side om side og nedlagde trædukke efter trædukke. Skønt han som magiker altid havde fundet denne bekæmpelse af ikke-animerede objekter en smule morsom, kunne han ikke fornægte effektiviteten i den måde ridderne trænede tropperne på.

På en forhøjning til højre for sig så han general Etra, i færd med at lede en træningskamp mellem Blå Riddere. Mandens autoritære skikkelse tonede frem i sollyset, og på sin brune vallak lignede han en mirner sendt fra oven. Hans blå kofte blafrede i vinden, og hans pladerustning skinnede om kap med det lys der brød frem mellem skyerne. Han ledte sine riddere i kamp mod hinanden, og modsat lenshærens klodsede træning, hvor man for størstedelens vedkommende undgik at skade hinanden, så var et brækket ribben og en afhugget finger ikke ualmindelig i disse kampe. Herom var alle

generaler og riddere under Nazarkiel enige; én veltrænet ridder var mere værd end ti riddere, som havde fået skånsom træning.

At observere riddernes træning var næsten som at overvære et skuespil, hvor Etreahavde skrevet manuskriptet. Alt blev udført til punkt og prikke, og skuespillerne lagde hele deres sjæl ind i arbejdet, som ville overbevise ethvert publikum.

Adams blik gled videre rundt i lejren, og endte på et hold af tredive elvere, som iklædt læderrustning krydsede klinger i en spejdergruppes yndefulde kampfacon. Denne gruppe genkendte Adam med lethed. De bar to blå mærker på skuldrene, som var beviset på, at disse tredive var De Blås ypperligste spejdere. Deres træner, som havde direkte kommando over dem, var general Ter’Kann af Eislønen. På sin hingst styrede han uanfægtet ind imellem sine troppers kampe. Hingsten, som sikkert havde set mere krig end alle spejderne tilsammen, virkede fuldstændig uanfægtet af at blive manøvreret rundt mellem stridende folk. Faktisk virkede elverne mere nervøse end hingsten. Ter’Kann selv, som ifølge Adam var en opblæst og arrogant nar uden forstand på magi, fulgte minutiøst med i elvernes fægtekunstner. Ind imellem faldt hans pisk med smertefuldt svirp over hingstens bagdel, og den stejlede i vrede så de nærmeste elvere blev tvunget til at springe i dækning.

Nej, effektiviteten i træningen kunne ingen diskutere. Disse mænd ville være beredte på alle tænkelige forhold den dag de stod i felten. Hvem skulle kunne modstå dem?

Adams tankerække knækkede da han blev opmærksom på, at han havde nået sit mål. Foran ham rejste det mægtigste telt på hele pladsen sig. Det var gigantisk, større end en lensbondes hus, og dybhavsblåt. Foran stod otte Blå Riddere – fire på hver sin side af teltåbningen – og foran teltåbningen, dækkende den, så man ikke kunne komme igennem den, stod to skikkelser som ville få enhver anden mands mave til at slå knuder. For Adam havde de altid blot været et kuriosum, noget interessant, og han havde set andre af deres slags igennem tiderne. I denne lejr var deres almindelighed dog obskur. Adam gættede på der var mindst hundrede af dem.

De to herrer som dækkede indgangen havde kun få steder på kroppen synligt kød, og det kød var tydeligt præget af den balsamering de havde fået som led i deres rituelle undergang. Resten af mumierne var dækket, og bortset fra den mumificerede krop var det eneste, som var synligt, to kulsorte øjne. Den ene af mumierne lagde hovedet på skrå og

vendte sig halvt om. Den åbnede munden, og med en hæs, raspende lyd, gjorde den på et sprog, som det havde taget Adam næsten tre dage at lære, alle i teltet klar over, at han var ankommet. Inde fra huset kom en lydløs kommando, en kommando man kun var klar over fordi mumien trådte til side, og tillod Adam at træde forbi. Adam havde hver gang han trådte ind i dette telt, en underlig fornemmelse. Han havde i starten haft svært ved at placere den, men pludselig havde han fanget, hvad det var. Det var følelsen at træde direkte ind i løvens hule.

Adam skød den underlige men familiære følelse til side, og trådte helt ind i teltet. Det var prydet med en udsmykning som var højst udsædvanlig for lenerne, ja velsagtens for de fleste steder på Niraham. Teltets bund var udgjort af brunt hareskin, komfortabelt at træde på og røre ved. Ned fra teltets dug hang pergamenter der talte om morticistisk magi på måder som selv ikke Adam kunne oversætte. Han undskyldte dette faktum med, at han ikke var morticist, men den sandhed, at disse loftdraperinger var så utydelige for ham, gjorde ham alligevel nervøs. Hele rummet var domineret af jernstænger som stod på store, runde, flader af marmor. Der var i alt syv. På toppen af disse jernstænger, som var omtrent halvanden til to meter høje, i varierende størrelser, hvilede store skåle af stål. Disse skåle indeholdte alle en rød væske, og skønt Adam i høj grad var bevidst om denne væskes natur, brød han sig ikke om at tænke på hvilket praktisk formål den havde. I virkeligheden var det sådan, at Adams gæt var, at væsken intet praktisk formål tjente, men var placeret i teltet som indretningsarkitektoniske skønhedsobjekter, og den tanke var i realiteten værre, end hvis de havde haft en praktisk funktion.

I midten af teltet stod et stort bord i marmor. På Adams side af bordet stod tre gamle træstole, betrukket med henholdsvis læder og fløjl. På den anden side af bordet sad hele grunden til at teltet overhovedet var blevet opstillet. Egentlig, tænkte Adam ved sig selv, hele grunden til at denne lejr overhovedet eksisterede. På en lav, men trone-udseende, stol af sort marmor, sad en utrolig spinkel og forholdsvis lille skabning. Skabningen var vel omtrent hundrede og halvfjerds centimeter høj, men syntes en smule mindre fordi den sad let foroverbøjet. Selvom skabningen var indhyllet i en tommetyk, blå kåbe, kunne man skimte en enkel finger skyde frem fra kåben, og den finger, hvis hud var trukket stramt op om knoglen, var grund nok til at antage at hele skabningen som sådan, var

spinkel. Faktisk syntes fingeren, uden at være ren knogle, at indeholde en unaturligt lav mængde kød og muskel.

I teltet var stilheden total. Larmen fra lejrens våbengny og råben fortog sig totalt i det øjeblik Adam satte sine ben indenfor teltet. Ligesom alt andet herinde virkede stilheden unaturlig, og Adam lagde mærke til at stedet var fri for insekter og edderkoppespind, trods det faktum at netop jordbundens vildt plagede lejren. Skabningen på tronen gestikulerede til Adam, at han skulle sætte sig. Den gjorde dette ved at løfte sin venstre arm, en venstre arm hvis omfang måtte være på størrelse med grebet på et sværds, men som var indhyllet i en kåbe hvis fald hang helt ned til jorden. Adam satte sig på en af de læderbetrukne stole. Trods al hans magt og politiske snilde, havde han det altid dårligt i skabningens nærvær. Han forstod ligeså lidt af de utallige hvide runer som bevægede sig op og ned af skikkelsens kåbe, som han forstod de pergamenter der hang ned fra teltet.

”Herre af Ravensburg...” Den raspende, men særdeles tydelige, stemme brusede ud i rummet. Stemmen i sig selv var nok til at gøre det klart for enhver inden for hørevidde, at denne stemme talte med erfaringens visdom. Ligesom Adams egen stemme indgød respekt i mindre erfarne individer, følte Adam sig underligt præget af den stille, men klare, stemme.

”Mester,” hilste Adam. Han havde fra starten af haft svært ved at finde ud af hvordan han skulle titulere det mægtige individ som sad foran ham. ”Herre,” syntes at være at strække den for langt, og Adam var som nævnt ikke helt sikker på, om skabningen nu også var hans herre. Han havde overvejet at titulere skikkelsen ved navn, som det var tradition når man hilste en fjende, men ligesom Adam ikke var helt sikker på om skikkelsen havde nogen bestemmelsesret over ham, var han heller ikke sikker på det modsatte. Siden skikkelsen valgte at titulere ham som ”herre af Ravensburg,” hvilket tilkendegav en vis form for neutralitet, havde Adam valgt at kalde skikkelsen for ”mester,” siden det var noget som troldmænd af ligeværdig status havde det for vane at gøre mellem hinanden. Han afventede skikkelsens ord.

”Herre af Ravensburg,” begyndte skikkelsen igen, og Adam forberedte sit sind på at påbegynde en nidkær analyse af det skikkelsen havde at sige. ”Lyset nærmer sig. Dagen hvor solen brænder dem som ikke kan tåle den, elverkonge som lensbonde, drager tættere og tættere på. For lyset, herre af Ravensburg.”

Adam vejede skikkelsens ord. ”For lyset,” svarede han. Skikkelsen fortsatte.

”Det er kommet mig for øre, at de, som er mørke, men som kalder sig lyse, planlægger min undergang.” Her kunne skikkelsen nemt have snakket om hele lenshæren, men Adam havde fundet ud af, at skikkelsen ofte undlod at bruge navne. Ordene ”De mørke, som kalder sig lyse,” havde Adam vægtet, og havde draget den konklusion, at skikkelsen henviste til Aratholl-familien. Skabningen fortsatte:

”De er måske, på sin vis, lysere end resten af deres flok, efter vores standarder, men intet, herre af Ravensburg, intet, skal formørke den evige dag jeg bringer til lenerne, og siden til hele Niraham.”

Adam nikkede. De mange års erfaringer væltede omkring inde i hovedet på ham, for at granske de ord som skikkelsen åbenlyst vejede så nøje før den udtalte dem. Den fortsatte:

”Derfor, Adam, må lysets tjenere påtage sig ansvaret for at lægge de som er mørke, men som kalder sig lys, planer i graven. Når dagen kommer, hvor slaget skal stå, så er det de som står nærmest de mørke, som skal besejre dem.”

Det krævede ikke al Adams erfaring at vægte disse ord. Det fremstod ret tydeligt for Adam, at skikkelsen bag det tunge marmorbord lige havde forklaret Adam, hvorledes han skulle agere den dag slaget skulle stå. Han skulle være ansvarlig for bekæmpelsen af Aratholl-familien.

Skikkelsen rykkede utroligt på sig, og så ud som om den ville sige noget mere. Pludselig tøvede den, og fra kåbens armstykker skød skikkelsens fingre frem. De løftede sig sammen med skikkelsens arme, og greb fat i kåbens hætte. I ét, langsomt træk hev skikkelsen hættens tilbage. Nazarkiels ansigt var nu blottet for Adam, og for første gang siden han havde mødt krigsherren, så han direkte ind i hans øjne. Nazarkiels hud, som var bleg og nærmest lidt gullig, sad stramt til hans knogler, og døde blodårer og vener var det eneste som lå imellem. Han lignede ikke et skelet, til det var hans hud for velholdt, men samtidig kunne man langt fra drage sammenligninger mellem denne horrible skabning og det menneske, det engang havde været. Nazarkiels gennemborende, pupilløse øjne stirrede direkte ind i Adams. Fra øjnernes rand gled en mærkværdig, mælkehvid masse; øjensynligt det, der sørgede for disse øjne stadig fungerede.

Det der undrede Adam mest, var, at selvom han burde kunne føle gigantiske mængder af negativ energi flyde frit i teltet, på grund af dødningsens tilstedeværelse, så var rummet

faktisk velafbalanceret i morticistisk forstand. Der var selvfølgelig en mulighed for at Nazarkiel skjulte de negative energier, men den anden, mere logiske konklusion, var, at Nazarkiel ikke kun omgikkes de negative, men også de positive, energier. Hvordan det var muligt forstod Adam ikke, men for anden gang den dag måtte han minde sig selv om, at han trods alt var mentalist, og ikke morticist.

Nazarkiels øjne forlod ikke Adams, og Adam begyndte at mærke en knude i sin hals, som langsomt fik frygten til at få frit spil i hans sind. Adam var alt for erfaren til at reagere på en så banal sindsfunktion som frygt, men det ændrede ikke på det faktum at det var en ubehagelig fornemmelse. Nazarkiel talte nu igen, og Adam lagde mærke til, at hvor Nazarkiel før havde været lavmælt og tøvende, talte han nu med taktfast, nærmest højlydt, stemme:

”Forstå, herre af Ravensburg, at de som forråder lyset, og dermed mig, eller de som forråder mig, og dermed lyset, de forråder også deres eget liv, for det vil uden tvivl finde sin ende efter en sådan beslutning.” Nazarkiel gjorde en pause, og fortsatte så: ”Men du, herre af Ravensburg, du er en af lysets tjenere. Husk det. På alle andre punkter, skulle din hukommelse svigte dig, så husk at du er en tjener af lyset, og dermed mig. Du vil kontakte de mørke, som kalder sig lyse, og du vil afdække deres planer. Gå nu, herre af Ravensburg, og bring lyset til Nirahams plade.”

Mens Nazarkiel trak hættten på, og Adam forlod rummet, brændte dødningens ord sig ind på Adams nethinde. Nazarkiel havde omtalt et hukommelsessvigt. Havde det været med vilje? Kendte dødningen til tyveriet af den ”bog,” de tanker, nogen havde stjålet fra hans ”bibliotek,” hans sind?

Adam forlod rummet med en dårlig smag i munden, og en følelse af ikke at kende til hverken sin egen situation eller sine egne tanker. Han følte sig som en fremmed i en andens krop. For andre ville følelsen have været ubehagelig, men for en mentalist, hvis job og hobby det er at kende sig selv og andre ud og ind, var ”ubehagelig” et alt for ubeskrivende ord. ”Frygtelig” og ”katastrofal,” var termer som beskrev Adams situation langt bedre.

Adam havde bevæget sig ud af dødningens telt, og var nu på vej mod sit eget. Pludselig kom han i tanke om noget. Han fremdrog den seddel som kragen havde haft om benet, fra sin kåbe. Magiens Cirkels segl, som prydede det lille stykke papir, bød ham at åbne

papiret. Han foldede langsomt papiret ud, og kneb sine øjne sammen for at læse den nærmest mikroskopiske skrift. På papiret stod et kort, men tydeligt budskab: ”Vi har modtaget Deres besked. Deres anmodning er afslået.”

Adam åbnede sine øjne, og hans ansigt formede en arrig grimasse. Han krøllede papiret sammen, og knugede det i sin højre hånd. Så løsnede han grebet og lod papiret falde til jorden. Lejrens soldaters krigsråb blandede sig med det tankehelvede som udspillede sig i hans sind. En lurende fornemmelse af angst begyndte at brede sig i hans krop og tage fat i hans hjerte, imens han med tunge skridt banede sig vej igennem de blå kåbers lejr.

Femte dag – Sletten mellem de to lejre

Solen var for længst gået ned da Valen endelig atter fik de frie troppers lejr i sigte. Mens hans skarpe øjne sågar kunne tælle den første række af blå bannere der vajede fra toppen af Solhjems telte i dagslys, var sagen straks en anden når det naturlige lys forsvandt og den kommende slagmark lå dækket af nattens kølige tæppe. Synet af vagtposternes lanterner fyldte først Valen med lettelse, men da han kom tæt nok på skildvagterne til at se, at det vitterligt kun var de to mænd som stod der med deres spyd i hænderne, syntes hans hjerte atter at blive tynget ned af en ny, men ganske nærværende sorg, som havde set dagens lys blot en time tidligere på natten. Han havde håbet på at se en tredje, slankere og langt mindre, skikkelse sammen med dem.

Valen kiggede bagud for at se om hans spejdere var fulgt med, eller rettere, hans spejder. Af de fem som var draget ud den morgen var der nu kun ham selv og Tymeran tilbage. Knægtens ansigtsudtryk var fordrejet, og hans åndedræt lød hurtigt og tungt. Valen vidste, at den pilespids som stadig sad boret dybt ind i drengens kød sikkert gjorde mere end bare rigtig ondt, og Valen sendte den tapre lille spejder en kærlig tanke. Han gjorde vitterligt sin mor ære.

Valen vinkede Tymeran tættere på sig og tyssede på drengen. Han gjorde et tegn i retningen af et kroget træ som voksede tæt ved lejrens palisader, den eneste vegetation i området som var højere end en meter, og Tymeran nikkede anspændt med sveden drivende ned ad sit blege ansigt. Valen, som indtil da havde bevæget sig lavt til jorden sammen med sin unge ven, rakte nu ind på sit bryst og fremdrog en hvid klud, som han

viftede med, højt over sit hoved, inden han rejste sig op. Tymeran, der efterhånden så ud som om han knap kunne stå oprejst længere, rettede sig også op og begyndte at vakle fremad sammen med sin leder.

Vagterne kiggede øjeblikkeligt i de to spejderes retning, som var de blevet gjort opmærksomme på deres tilstedeværelse, af en person der så mere end bare almindeligt godt i mørket. De hævdede deres lanterner højere for at kunne se de nyankomne, og ved synet af Valen og Tymeran sænkede de atter deres spyd.

Valen greb fat under Tymerans arm for at støtte drengen, og sammen skyndte de sig forbi vagterne. Lige inden de forsvandt bag træmurene sendte Valen et blik hen imod det gamle træ, og syntes kort at han nåede at se et glimt af et smukt, bemalet ansigt med glitrende øjne, men vidste at det sikkert bare var hans fantasi. Hvis han ikke i forvejen havde vidst at den ene af hans to elverspejdere sad vagt i det træ ville han aldrig have lagt mærke til hende, og det var netop derfor at han havde udstationeret Omieriel dér – skønt hans opgave var at spejde hos fjenden, mente Valen ikke, at der var noget galt for også at holde et vågent øje med indgangen til lenshærens egen lejr, og det var så sikkert som at Nimar havde skabt Niraham, at ingen der ikke havde et hvidt bånd i hånden kom forbi Omieriel uden en pil gennem halsen.

Sikkert inde i lejren styrede Valen direkte mod det telt hvor han var kommet så ofte de sidste par dage. Derinde sad hans arbejdsgiver stadig vågen og ventede på, at hendes spejdere vendte tilbage for at aflægge en rapport om de seneste timers hændelser i Solhjems lejr. Hun havde allerede ventet forgæves i to timer, men Valen havde en forklaring klar som uden tvivl ville frifinde ham for enhver irettesættelse... foruden at den også ville forurolige hans frue ganske betragteligt.

”Valen... argh!”

Hans formørkede tanker blev afbrudt da Tymeran sagde hans navn, men måtte afbryde sin tale med et smerteudbrud. Valen standsede og greb fat i drengens arm for at se omfanget af skaden. Nu hvor de atter var omgivet af lys i form af både bål og fakler kunne Valen se, at knægtens kofte var fuldstændigt sølet til i blod, og at det mørke pileskaft, som var knækket af ud for hans skulder, stak meget dybere end han først havde forventet. Drengen så op på ham med et ligblegt ansigt og tårer i de store øjne.

”M-min mor,” fik han frem mellem sine sammenbidte tænder. ”Hvad med...?”

”Vi aflægger rapport først, Tymeran,” fastslog Valen blidt, mens hans eget hjerte blødte lige så meget af medlidenhed for knægten som dennes sårede skulder gjorde det på grund af pilen. ”Så finder jeg dig en lægekyndig bagefter.”

Han gjorde et klodset forsøg på at stryge drengens mørke hår om bag de spidse ører som Tymeran havde arvet fra sin mor, men måtte opgive forehavendet fordi hans hånd rystede ukontrollerbart.

Tymeran kunne ikke nå at få nogen former for protest frem før Valen havde trukket ham videre, og de var nået frem til deres destination. Uden at tøve slog spejderen teltdugen til side og trådte ind i et telt der var oplyst af fem høje stave, som stod i hvert af teltets hjørner. Hver eneste stav bar et indgraveret gudesymbol over håndtaget, og det var fra disse symboler at lyset strømmede, kraftigt og klart.

Men dog ikke lige så klart som det svage, hvide skær, der omkransede den brynjeklædte kvinde, som sad ved det grove birketræsbord, som stod i midten af teltet. Bordet var tydeligvis blevet flikket sammen for kun få dage siden og var ikke engang ordentligt høvlet til, men det lod ikke til at dets ejermand havde brug for mere end blot en plan flade hvorpå hun kunne lægge sine mange pergamentruller, et blækhus og den store bibel indbundet i hvidt læder, som lå opslået ved hendes side, skønt hun ikke kiggede i den.

Da Valen og Tymeran kom brasende ind, så kvinden straks op fra de bogstaver hun var i gang med at nedfælde på pergamentet, og det strålende, grå blik som hun fæstede på parret fik Valen til at tro at hun allerede vidste hvad der var sket inden han så meget som fik åbnet munden.

”Lyse, jeg...” begyndte Valen, men tav da Jorinpræstinden rejste sig fra bordet, og hurtigt som et lyn stod foran dem med et fast tag i Tymerans skulder med den ene hånd, og et solidt greb om pilen med den anden. Valen havde knap tid til at åbne munden for at advare drengen inden den Lyse hev til, og pilen blev revet ud af Tymerans kød med en kraft som end ikke et sværd nedboret til skæftet i egetræ, ville have kunnet modstå.

Blodet sprøjtede ud i en kaskade og stænkede såvel den Lyses hvide kofte som hendes ansigt til, men præstinden lagde ganske uanfægtet hånden over det åbne sår og ytrede en kort bøn, der næsten lød som en befaling. Tymeran nåede næsten ikke at skribe inden kød og hud atter lukkede sig omkring hans opflænsede årer, og hans skade var fuldstændigt

lægt. Drengen stirrede forundret på sin skulder, og Valen forsøgte forgæves at genfinde sit mæle.

”Nu hvor du ikke behøver at tænke på din søns helbred længere,” rev den Lyses skarpe stemme ham ud af forbløffelsen, ”kan jeg vel få en rapport?”

Valen kom sig hurtigt over chokket, og så atter sin frue i øjnene. Han behøvede ikke engang at se ned for at gøre dette, skønt han var ganske høj af bygning, for ligeså var hun.

”Jeg har... ikke godt nyt, Lyse,” indrømmede han så, mens billederne af disse ting, som han havde at berette om, begyndte at flyde tilbage i hans bevidsthed, skønt hast og bekymring for både Tymeran, og for drengens mor, for en kort stund havde holdt dem borte. Skrig og blod...

”Jeg venter ikke godt nyt når kun to af mine spejdere vender tilbage, og den ene med en pil i skulderen,” svarede Jorins ypperstepræstinde koldt. Hun værdigede ikke Tymeran så meget som et blik.

Valen forsøgte at synke den klump som pludselig var vokset frem i hans hals, men det var som om han ikke kunne, og samtidig begyndte smagen af jern at sprede sig i hans mund. Et vildt hyl blandede sig i de skrig som gav genlyd i hans hoved, og stanken af sødt blod slog op i hans næsebor uden at han kunne sige, om det var et minde eller det som havde gennemvædet Tymerans kofte.

”Vi blev opdaget,” berettede han så, og forsøgte forgæves at holde fast i noget af sin professionalitet. To af hans spejdere var døde, flået til stumper og stykker som en laset kalvehud kastet for en flok frådende hunde. Og Mirané...

”Vi havde holdt øje med dem et godt stykke af dagen, Lyse, og det ser ikke godt ud. De træner konstant, og deres tropper er velorganiserede. Det lykkedes Patrick at snige sig hele vejen ind blandt deres telte, de stoler virkelig på deres egen sikkerhed. De antaster ikke nogen der bærer en kåbe af den art vi har fremskaffet. Patrick går... gik for at være en af deres Blå Kåber. De er omtrent halvandet tusind magikyndige i denne mundering, og dobbelt så mange riddere. Og så er der alle fodtropperne... Der kom nogle hundrede flere i dag, men det er tyndet voldsomt ud i nye tropper i den sidste dags tid.”

Valen tav, og den Lyse vedblev at se på ham med et blik som opfordrede til en fortsættelse. Valen mærkede den klump han før havde i halsen synke ned til hans mave

hvor den begyndte at trække sig sammen og give ham kvalme, mens lugten af blod stadig fyldte hans næse og gjorde det svært at ånde. En flygtig tanke om, at han i hvert fald ikke havde lyst til at kaste op på sin egen ypperstepræstinde strejfede ham et øjeblik, men så tvang han sig selv til at fortsætte.

”De er stadig mange flere end os. Jeg tror at deres sidste forstærkninger er ankommet, men de er i forvejen så mange at det ikke gør den store forskel. Der er stadig folk som kommer til os fra de forskellige lener, men jeg tror ikke at nogen af dem vil få særlig betydning. Og der er mange udøde iblandt Solhjems tropper, frue. Det er svært at få et præcist antal, for de er aldrig alle sammen samlet, men af hvad vi har kunnet tælle, så... Så er der over firetusinde!”

Valen så hvordan den Lyses ansigt, som ellers i forvejen var strengt, nærmest blev til sten ved benævnelsen af de sjæleløse væsener som Solhjem havde rejst for at kæmpe ”for lyset”. Hendes hænder knugede sig sammen langs hendes sider, og Valen mente et øjeblik at det hvide og sorte Jorinsymbol som hang omkring hendes hals blinkede arrigt i det guddommelige lys som strømmede fra de fem stave.

”De blasfemiske horder,” sagde den Lyse så, med en stemme der kunne have tilfrosset selve havet i Tharkiens gigantiske bugt, ”vil tids nok møde deres skæbne når de forsøger at kæmpe imod det lys som de gode guders forkyndere bringer med sig. De vil komme til at flygte fra de hellige kræfter som vi vil kanalisere imod dem, og mørket vil vige for lyset. Nok om dem! Du har gjort dit arbejde godt, men fortæl mig nu, hvorfor hverken Patrick, Hjalte eller denne drengs moder er vendt tilbage med dig. Hvad tøver du med at fortælle mig, Valen af Veng?”

Ordene føltes som piskesmæld over Valens allerede nedbøjede ryg. Han erkendte at den Lyse havde ret, og vidste at han havde undladt at fortælle om grunden til deres tab indtil nu fordi han ikke selv ønskede at gennemleve dem igen.

”Der var ulve,” lød så Tymerans stemme, og ved ytringen af ordet strømmede minderne ind over Valen igen så han blev nødt til at lukke øjnene. Dette var en fejl, for da han ikke længere havde sin præstinde at fokusere på, begyndte billederne af det som var hændt i stedet at løber forbi hans indre blik.

”P-Patrick var kommet ud til os igen,” fortsatte Tymerans stemme, og Valen følte hvordan hans krop begyndte at ryste. Ja, Patrick var kommet ud til dem igen,

tilsyneladende uden at være blevet opdaget. Han havde naturligvis set sig for og forvissat sig, at ingen var fulgt efter ham. Patrick var en fremragende spejder; ingen kunne snige sig ind på ham, og derfor havde alle i gruppen fuld tillid til, at han ikke bragte nogen, eller noget, med sig tilbage som ikke burde vide at de fire andre spejdere opholdt sig udenfor lejren.

”Vi ventede udenfor, Hjalte nede ved foden af den store bakke foran deres lejr, og min mor længere ude på sletten...”

Hjalte havde befundet sig tættest på indgangen til lejren hvor han dækkede Patrick i tilfælde af, at der nu alligevel skulle være nogen som var fulgt efter. Hjalte vidste hvordan man håndterede kastknive, og der skulle en pokkers dygtig troldmand til at få sagt en rite der ville kunne standse de tilbagetrækkende spejdere før Hjalte ville have kunnet sende en kniv lige lukt i kæften på ham. Og skulle det ske at forfølgerne var mange, så havde han Mirané som rygdækning. Hendes pileskud var lige så sikre som hendes søsters, og Valen var mere end bekendt med, at hverken Omieriel eller Mirané nogensinde forfejlede et mål. Han satte sin lid til dette.

De var alle fire skjulte af mørket, og da Patrick dukkede op forsvandt han også hurtigt i det. De var lydløse og skjulte...

”M-men så s-skreg han... fordi...”

Det var mørkt, og de nåede ikke engang at se bæstet før det var sprunget på Patrick. Valen hørte knækket da hans vens hals, og sikkert rygsøjle med, brækkede under vægten fra det enorme dyr som netop var sprunget op på hans ryg. Patrick nåede kun at få et enkelt skrig over sine læber før han var død, men ikke Hjalte. Hjalte døde ikke på stedet, og straks blev nattens stilhed sønderrevet af dødsskrig, ligesom Hjaltes legeme blev sønderrevet af sylespidse kløer og tænder der kunne flænsede en pladebrynje af stål.

Ingen af de andre spejdere sagde noget, for hvis de havde gjort det havde de været døde. Valen og Tymeran, som befandt sig flere hundrede meter væk fra muren, kunne se hvad der gik for sig fordi lyset fra lejrens fakler og lanterner blev kastet et stykke ud af åbningen og ud på marken. I den ene lyskegle som illuminerede græsset ude på engen så de først Patrick blive flænset i flere dele, mens en kæmpe skygge derefter løb så hurtigt som nogen vind, og straks faldt over Hjalte som havde ligget skjult i mørket.

Valen lagde pludselig mærke til, at Tymeran ikke længere fortalte historien. Han åbnede øjnene for at se ned på den dreng som Mirané kaldte hans søn, og som andre ligeledes havde påpeget hans sandsynlige faderskab til. Tymeran sad på hug på jorden med armene rundt om sine knæ og græd uden en lyd. På hans skulder lå en stærk, blidt skinnende hånd, som med sin varme og sit faste tag forhåbentlig gav drengen en vis form for trøst. Den Lyse så op på Valen, og han følte at han blev nødt til at fortsætte.

”Vi lå derude i over en time,” fremkvækkede han hæst. Hans stemme lød som om han selv havde grædt, men det var ikke tilfældet. Ikke endnu. ”De kunne ikke lugte os, for den slags havde vi taget højde for med Mirané’s urter. Til hvis de nu brugte hunde. De gennemsøgte området, men kom ikke tæt nok på til at...”

Han måtte standse for at rømme sig, og lagde for første gang mærke til, at ypperstepræstindens blik faktisk var sympatisk. Det bragte ham ikke nogen trøst.

”Der kom nogle bueskytter til, og de affyrede et koggerfuldt pile på må og få ud i mørket. En af pilene traf kød, men knægten sagde ikke et ord. Ikke ét ord, og dét siger jeg Dem, det er... Det var enestående gjort.”

Valen holdt inde igen og tørrede en arm hen over sine øjne, men ingen tårer var løbet på hans kinder. Kun angstens sved fugtede hans hud.

”Selvom de blev ved med at lede slap vi væk efter en rum tid. Vi hørte dem ikke finde Mirané, så måske ligger hun stadig derude, og...”

Valen blev nødt til at stoppe. Den Lyse gav slip på Tymeran, rejste sig op og gik hen til teltåbningen, hvor hun stak hovedet ud og kaldte på et sprog som Valen kunne høre hverken var lensk eller eislonsk. En ung kvinde i hvid kofte kom løbende og stak hovedet ind i teltet. Den Lyse så på Tymeran som stadig sad med sit hoved gemt i sine arme, og forklarede lavmælt akolyten et eller andet. Den unge kvinde nikkede og gik uden tøven hen til Tymeran, som hun samlede op i sine arme, og hviskede blidt nogle eislonske ord i hans spidse øre.

Selvom det var mange år siden at Mirané sidst havde holdt sin søn i armene på den måde som den kommende præstinde nu gjorde, kom Valen uvilkårligt til at tænke på hende og Tymeran dengang drengen var mindre og stadig havde en størrelse som den spinkle skovlærkvindes løfte op. Han hørte præstelærlingens beroligende stemme vedblivende hviske forsikringer om lys i mørket og trøst i Jorins favn til drengen, mens

hun gik ud af teltet og tog Tymeran med. Valen begyndte at gå efter, men blev holdt tilbage af sin præstinde.

”Skyggeulvene, Valen,” vedblev den Lyse stille og fastholdt hans blik. Valen så væk. ”Hvor mange af dem er der? Det ville hjælpe os meget at vide hvilket antal af de bæster vi skal tage højde for.”

Valen rystede på hovedet og mærkede en begyndende smerte forme sig bag sine øjne.

”Jeg så kun en. Jeg var ikke engang sikker på om jeg troede på rygterne før nu... Det er jo heller ikke fordi vi selv har den drage til rådighed som visse tumpede bønder i vores egen lejr hvisker, at Vardunger har tænkt sig at tilkalde under slaget. Man siger jo så meget, ikke?”

Valen forsøgte at le, men ikke en lyd kom over hans læber. Al latter, hvor meget han end ønskede at kunne fremtvinge den, var frosset i hans hals.

Den Lyse ventede lidt, men nikkede så og holdt teltdugen tilbage for ham så Valen kunne gå ud. Da han trådte udenfor fremsagde hun en kort ordre, af hvilken Valen kun opfattede navnet ”Silas”, på det samme sprog som hun havde brugt da hun kaldte på akolyten, og en ældre paladin med et kort fuldskæg, som havde siddet ved et bål foran teltet, rejste sig op og vendte sig mod Valen.

”Noni har taget halvelverdrenge med over til feltlægen,” fortalte han Valen og gjorde tegn til, at den hærgede spejder skulle sætte sig ved ilden. ”Ypperstepræstinden tænker vel, at han kunne have godt af noget beroligende urteafkog. Knægten så ikke for godt ud, selv uden flere fysiske skader.”

Valen svarede ikke, men satte sig ned på jorden ved siden af et par andre Jorintro som alle så på ham med en blanding af nysgerrighed og afholdt respekt for den sorg som var tydelig på hans ansigt. Den ældre af paladinerne som havde rejst sig op, formodentligt den omtalte Silas, tog uden et øjeblikks tøven sin tykke, hvide uldkappe af og overlod den til Valen, som svøbte den om sig uden rigtig at kunne tænke over at være taknemmelig. Paladinen fortsatte sin gode handling ved at lette låget fra den gryde der hang i en jernkrog over gløderne, og øste en portion brun suppe op i sin egen skål. Han rakte den videre til Valen, som helt automatisk fandt sin ske frem fra inderlommen i sin kofte og stak den ned i suppen. Her lod han den så være mens han stirrede ind i gløderne.

Silas brummede utilfredst og satte sig ned ved siden af Valen.

”Nu vil jeg jo næppe fremstå som bedrevidende, spejder, men jeg tror at du kunne have brug for at få lidt af suppen dér indenbords,” mumlede han lavt og skævede til Valen. ”Du ser mig noget bleg ud.”

Det troede Valen gerne, men havde ærligt talt ikke lyst til at spise. Han var først lige begyndt at undertrykke den kvalme som havde meldt sin tilstedeværelse inde i den Lyses telt, og Valen var stadig ikke helt sikker på at han havde sin mave under kontrol. Silas ventede lidt for at se om Valen enten ville begynde at spise eller tage til genmæle, men da dette ikke skete sukkede han i stedet og slog sig på knæet med en knyttet hånd.

”Nå, men du skal i hvert fald ikke bare sidde der og se ud som om du har mødt den ækle dødning selv i al hans magt og væld med tilhørende fordærv! Fortæl os almene paladiner hvordan sagerne står, og giv os lidt friskt mod i livet. Hvordan ser det ud for os frie?”

Valen rykkede lidt på sig og sænkede suppeskålen igen. Han vidste ikke helt hvordan han skulle formulere sig, nu hvor han blev stillet et direkte spørgsmål. Han slap dog for at svare, for netop da var der en stemme bagfra som kaldte på ham, og lyden af den fik ham til at fare op som en kat med ild i halen.

”Mirané!”

Valen var henne ved hende i løbet af to spring, og klumpen som havde ligget og trukket sig sammen i hans mave synes at løsne sig ganske betragteligt. Stanken af blod hang stadig ved ham, men synet af hans mest betroede spejder og moderen til hans formodede søn, sendte alligevel mindet om Hjalte og Patricks død på afstand ganske øjeblikkeligt.

Han følte sig som ét stort smil da han trak sig væk fra det knus han havde hevet Mirané ind i, men det nyfødte udtryk af glæde på hans ansigt stivnede da han fik øje på hendes ansigt. Hun var ikke såret, men blikket i de skrånende, mørke øjne var afgrundsdybt fortvivlet.

”Skyggeulvene, Valen,” begyndte hun med et helt hvidt ansigt. ”Der er femten af dem.”

Han fik ikke sagt noget som svar, for det øjeblik ordene havde forladt hendes læber døde også øjeblikkeligt glansen i Miranés øjne. Valen stirrede vantro da hans spejder pludselig faldt sammen foran ham, og nåede ikke engang at gribe ud efter hende før hun lå død på jorden.

”Til side!” Valen følte et kraftigt skub og vaklede bagud med et udtryk af fortvivlet hjælpeløshed og desperation malet i sit ansigt. Den Lyse, som sikkert var blevet tilkaldt

af hans råb, knælede allerede ved siden af Mirané med den ene hånd lukket tæt sammen om sit gudesymbol, og den anden på elverspejderens pande. Valen stod som naglet til stedet og så til mens ypperstepræstinden fremsagde en høj og tydelig bøn på det samme sprog som hun havde benyttet før. Et eller andet sted i hans baghoved formedes den tanke, at sproget måske var helligt eller noget i den retning, men derefter kunne han ikke tænke på andet end det faktum, at Mirané lå død på jorden foran ham, tilsyneladende uden grund.

Efter et stykke tid rejste den Lyse sig op med et sammenbidt udtryk og henvendte sig til Valen.

”Hendes sjæl er borte, destrueret. Jeg beklager.”

Den Lyse drejede om og begyndte at gå tilbage til sit telt. Valen stirrede på liget på jorden foran sig. Bag ham lød præstindens stemme igen, mens hendes målbevidste skridt hastigt bevægede sig længere væk, og den var lige så bitter som den smag der nu fyldte Valens mund:

”Femten Skyggeulve, Silas. Få den information videre til de, som skal bruge den.”

Dag seks – På en høj en smule udenfor de blå kåbers lejr

Hele hæren havde haft nervøse trækninger på baggrund af tvivlen i hele den sidste uge, men nu var det ligeså klart, som det morgengry, der havde vist sig, da Râj rejste sig fra sengen denne dag. Han stod på en høj lidt udenfor lejren, en høj hvorfra man kunne skue over lang afstand. Man kunne se helt til fjendens lejr, men også den eng, som højst sandsynligt ville tjene som kampplads for det kommende slag. Et slag som nu var fuldstændigt uundgåeligt, det kunne der ikke længere være tvivl om. Tegnene derpå var utydelige for alle andre end kamptrænede mænd, med en solid viden om strategi og en erfaring indenfor krig. Mænd som Râj. Men selvom Râj var erfaren nok til at genkende tegnene på krig, uanset i hvilken form han var blevet født, gav det faktum at han var født som han var, en unik fornemmelse for hvad der var ved at ske. Elvere frygter krig, uanset om de tager del i den eller ej. Mennesker deltager i krig; men krigen bliver aldrig en del af mennesket. Krig er for sortelvere, som alt andet er for dem, blot et begreb som ingen vigtighed har i forhold til dem selv. Men det er anderledes med orker. For orker er krig

og kamp ligeså nødvendigt som al anden næring. Krig er det ultimative udtryk for selvransagelse. Intet andet fænomen byder på prøvelser, der overgår den smerte, og det had, krig bringer med sig.

Selvom Râj ikke var nogen almindelig ork, men en høvding, så boblede blodet stadig i hans krop ved tanken om den kamp der snart ville finde sted. Snart var et relativt begreb, det vidste Râj, men det var stadig kun et spørgsmål om tid. Hvilke tegn var det, som denne ork så kvikt havde gransket, og brugt til at konkludere at krigen var uundgåelig? For det første havde de sidste fem dages spejderrapporter talt det samme, klare sprog: ”De frie” opruster. De gør sig klar til kamp. Nu er tiden ved at være inde. For det andet var der, rundt omkring i lenerne, oprør blandt ”De Frie,” som var begyndt at ulme. Og når oprør ulmer, følger små slag hist og her. ”Små slag hist og her,” forvarsler en krigs sande udbrud. Man havde taget til våben mange steder, men Râj vidste at oprøret ville lide den samme død, som en ork der forsøgte at tage mad, før høvdingen.

Ganske vidst var der visse dele af lenerne der kunne vise sig at være besværlige. I Østlenet havde en oprørsgruppe dannet sig, som De Blå stadig ikke havde fundet. Oprørsgruppens styrke lå i, at De Blå ikke kunne opsnuse dem. Râj anså denne oprørsgruppe for totalt stupid. På et eller andet tidspunkt ville den blive nødt til at slås med kåberne, og så ville dens usynlighed være totalt ligegyldig. Han sendte en venskabelig tanke til sine østlenske brødre, de orkstammer der befandt sig der, og håbede de ville være de første som fik lov til at flå hjerterne ud på oprøret.

I Nordlenet havde befolkningen mere eller mindre underlagt sig kåberne ud af nødvendighed, men de militære organisationer deroppe havde vist sig ikke at være ligeså nemme at håndtere. Alligevel var det blot et spørgsmål om tid, før Nordlenet måtte bøje sig.

Et særdeles rebelsk len, var Vestlenet. I en lille flække med navnet Ny Ravnstad, havde en jarl fra Sydlenet gjort sit indtog. Med tvang og løfter om frihed, to størrelser der syntes underlige at forene, var han begyndt at aktivere de lokale. Han medbragte sin egen milit, hvis antal gav håb til Ny Ravnstads beboere. Håb om frihed. Vestlenets gren af Magiens Cirkel støttede naturligvis op omkring jarlens forsøg på at frigøre Vestlenet fra de blå kåbers greb, det var der ikke noget nyt i som sådan. Problemet var, at denne lokale gren af Magiens Cirkel havde en mere liberal anskuelse af hvordan Cirkelns love og vedtægter

skulle gennemtvinges, end de magikere Râj havde kendt før, og det havde den effekt, at de lokale, og jarlens milits, ikke nærede så stor modvilje mod dem, som Magiens Cirkels troldmænd ellers var vant til. Deres lensmagistrat havde været på kant med Magiens Cirkel før. Alt dette gjorde disse troldmænd til mulige allierede, men farlige fjender.

Vestlenet var et underligt len, og Ny Ravnstad og omegn syntes at være en slags skraldespand for mærkværdige personer. Râj havde et nærgående kendskab til netop dette len, fordi han havde været der i lang tid. Han havde været en del af den skare af folk, som var rejst dertil efter nyheden om, at den ambassadør man havde sendt til Vestlenet, havde lidt sit endeligt. Râj fattede det simpelthen ikke. Hvem var idiotisk nok til at bryde alle regler for krig, og slagte en diplomat? Godt nok havde han altid syntes, som de fleste andre orker, at det var absurd at opstille regler for noget så kaotisk som krig, men når man nu alligevel var så forhippet på at gøre det, hvorfor i Gorrums navn så bryde dem? De landsbytosser der befandt sig i Vestlenet havde måske held nok til at samle en sindssyg jarl, et par tossede magikere og så i øvrigt få støtte fra en falleret Nimarkirke kendt som Skt. Bo, men der var næppe noget de kunne udrette mod de blå kåbers samlede styrke.

Râj havde kun mødt høvdingen for Vestlenet én gang, en høvding som kaldte sig ”Kong” Yrk, og mødet med denne ork forsikrede Râj om Ny Ravnstads samlede sindssyge. Hvis en ork kunne være så underlig, så var der intet i vejen for at alle i lenet som sådan, skulle være skøre.

Det var egentligt ikke fordi Râj var arrogant. Når han tænkte på de forskellige leners chanceløse forsøg på at gøre oprør, var det ikke fordi han undervurderede sin fjende. Det var baseret på logiske antagelser. De blå kåber var ganske enkelt flere, og langt stærkere, end lenernes rakkerpak.

Râj vendte sig om mod sine følgesvende, tre orker fra hans stamme. Han gav sig selv et klap på siden af sit firskårne hoved med den flade side af sin økse, og pegede med øksen ned på lejren. Orkerne gav et forstående grynt fra sig, og Râj og de tre andre begyndte at vandre tilbage til lejren.

”Râj!” Det var Tanors stemme. Râj gav et opgivende suk fra sig, og stirrede olmt på den imbecile magiker, som kom gående hen imod ham med et følge på fire riddere. Riddere som burde træne, i stedet for at følge i hælene på en opblæst mager. Som om Tanor

manglede beskyttelse. Han befandt sig midt i en lejr beboet udelukkende af kampklare tropper i alle afskygninger.

Râj gav et irriteret grynt fra sig. ”Hvad nu, heks?”

Tanor skulede til Râj. ”For syvogtyvende gang, ork, jeg er elementalist, ikke heks. Og jeg er i øvrigt din overordnede, så måske du skulle titulere mig med noget mere respekt?”

Râjs øjne brændte. ”Du kan kalde dig selv hvad du vil, heks, det ændrer ikke på det faktum at din mor og jeg hyggede os, da vi skabte dig.”

Tanor så på Râj med et blik af fuldstændigt vantro. Udtrykket på Tanors ansigt fik Râj til at le højlydt inde i sig selv. Magikeren begyndte at fremstamme trusler mod orkhøvdingen, men denne ignorerede den arrige troldmand totalt. Râj og hans følge fortsatte mod deres telt.

Den vagtsomme ville nu spørge sig selv, hvorledes Râj kunne tillade sig, at tale så groft til en Blå Kåbe. Svaret var vel egentlig, at det kunne han ikke. Men sandheden er, at der var en grund til at Nazarkiel talte orker blandt sine hærstyrker. Râj og hans følge var, lige såvel som de fleste orker på De Blås side, fuldstændig ligeglade med at bringe lys til Niraham i dødningsens sag. Det var et mysterium for mange, hvorfor orkerne fulgte Nazarkiel. Nogle gættede på, at det handlede om, at Nazarkiel havde lovet dem fred i den kommende verden, den verden som han ville skabe, fred fra at blive forfulgt af mennesker. Men det var en simplificeret historie, noget, som enhver kunne analysere sig frem til.

Det forholder sig sådan, at orker respekterer styrke. Styrke og styrkeforhold er orkernes struktur, fundamentet for alle orkers samfund. Nazarkiels erobringer havde bevist overfor Râj, og sikkert mange af de andre orkhøvdinge, at han var en mand med betragtelig styrke. Det havde alligevel ikke været nok for Râj, da Nazarkiels ambassadører kom for at hverve ham og hans stamme. Han havde nægtet, og sagt, at hvis hans orker skulle følge De Blå, måtte deres leder selv opsøge ham. Det havde han gjort. Alene denne beslutsomhed, dette faktum at dødningsen havde handlet, i stedet for at tænke over det i et år, som andre magikere, havde imponeret Râj. Men det havde stadig ikke været nok. Râj ønskede at teste sin modstander. Han udtalte, at alle mænd, som ønskede at udfordre en høvdings styre, måtte besejre denne i kamp. ”Uden trolde,” som Râj havde sagt det dengang.

Râj huskede episoden, som var det i går. Dødningen, som var indhyllet i en tommetyk, blå kåbe, som dækkede hele hans krop, og gjorde det umuligt at se noget af ham, havde indvilliget. Râj var blevet forbavset, da dødningen selv foreslog at lade Râjs præster og shamaner undersøge den for magi. De trolddomskyndige søgte, og fandt ikke noget. Duellen begyndte kort efter. Râj brølede, og svang sin gigantiske økse over hovedet, klar til at skille den spinkle figurs hoved fra kroppen. Pludselig, da Râj var tre skridt fra troldmanden, havde denne trådt et enkelt skridt til siden. Skridtet havde været så langt for den lille skikkelse, at det havde overrasket Râj, og selvom han var beredt på det, og svang sin økse til siden, undveg skikkelsen det på uforklarlig vis. Dødningen, som nu var bag Râj, trådte tæt hen til ham, og greb ham i den højre skulder, et greb som var fyldt med så megen styrke at selv ikke Râjs stærkeste kriger havde kunnet måle sig dermed. Grebet havde stoppet Râj som var han løbet ind i en mur. Mens dødningen borede sine sylespidse, kloagtige fingre ind i Râjs skulder havde denne skreget som en sindssyg. Smerten og skriget fik Râj til at se klart for første gang i sit liv. Som den pinagtige følelse bredte sig i Râjs krop, så han sandheden blive bredt ud for sig. Til Dilarnas rige med stammeforhold og ære. Dette var magt. Dette var styrke. Den hånd, som greb om hans skulder, beviste overfor ham, hvad sand kontrol var.

Da grebet slap, og Râj faldt til jorden, herskede der ikke længere tvivl om, at Râj havde fået sig en herre. Râjs underordnede havde været utilfredse med valget, og hans shamaner forsøgte at overbevise ham om, at dødningen kunne have skjult sin magi. Men de havde heller ikke set, hvad Râj havde set. Râj var sådan set ligeglad om Nazarkiel havde brugt magi eller ej, for han havde følt en snært af, hvad sand magt var, og det var nok. Beslutningen blev taget, og stammen rev sine rødder op med rode og fulgte dødningen hvor end han gik. Râj og hans stamme var de første orker der sluttede sig til Nazarkiel, og når først der var gået hul på bylden, flød andre til i en lind strøm, forført af overdrevne historier om dødningens magt. Râj havde hjulpet, og forsøgt at overtale så mange orker som muligt til at følge de blå kåber.

Det var den historie der gjorde Râj så sikker på, at hans tilsvining af Tanor ville gå ustraffet hen. Han kendte den skikkelse der gemte sig under den tommetykke, blå kåbe. Skikkelsens greb dengang for længe siden havde medført at Râj vidste, hvem skikkelsen var. En person hvis viden om styrke var kommet gennem smerte og erfaring. Nazarkiel

havde så nemt ved at tiltrække orker, fordi han lige præcis på det punkt havde så ufatteligt meget tilfælles med dem: Han vidste hvad styrke var, og respekterede dem der havde det. Derfor vidste Râj, at Nazarkiel ikke respekterede den latterlige bunke magisk stof, som kaldte sig Tanor, og derfor vidste Râj, at Nazarkiel respekterede orkhøvdingen. Tanor ville løbe grædende hjem til farmand, og farmand ville vise sig forstående, for at holde på en mægtig magiker, men mere ville han ikke gøre.

Râjs opfattelse af situationen var måske ikke helt sand. Orker drager forhastede konklusioner, og er grove i deres analyser, men fundamentet var sandt nok. Râj ville næppe blive slået ihjel, eller noget der lignede, for at have bevist overfor Tanor, hvem der var den stærkeste.

Râj banede sig vej hen til sit telt. Det var tidligt på eftermiddagen, og vintersolen bredte sit hvide skær ud over lejren. Et stykke fra hans telt blev hans opmærksomhed fanget af lavmælt samtale mellem et par Blå Kåber. De stod tæt sammen og det lod til de diskuterede noget nær ved. Râj fulgte deres blikke, og fik øje på tre-fire skikkelser der var på vej ind i det største blå telt i lejren. Det, der husede deres krigsherre. Så gik det op for ham, hvem de fire skikkelser var. Ulvene gik på to ben, men der herskede stadig ingen tvivl om, hvad de var. I det øjeblik Râj fæstnede sine øjne på dem, begyndte mørket at trænge sig ind i hans sind, og tusinde hviskende stemmer viste ham en ondskab, som han var kommet til at kende alt for godt. Han drejede hovedet, fortrængte skyggerne fra sit sind, og forsøgte at glemme Skyggeulvene. Enhver sortelver der troede at han eller hun var Nirahams mest skånselsløse, skulle stilles ansigt til ansigt med disse skabninger. Skyggeulvene var det eneste der kunne få den erfarne ork til at væmmes, og han tvang sig selv til at tænke på noget andet.

Det "andet," blev hans telt, som han var nået frem til. Han slog teltdugen til side, og trådte indenfor. Hans følge blev udenfor, og han kunne tydeligt høre, at de diskuterede hvorledes de skulle træne i dag. Tilfreds med sig selv smed Râj sin økse på jorden, og skænkede sig selv et krus mjød. Han slubrede halvdelen af kruset i sig, en manøvre han kunne foretage over tyve gange før han blev påvirket, og tog en spejderrapport op. Læsningen havde i begyndelsen været noget uvant. Det havde taget ham meget lang tid at lære, og han havde ofte forbandet det faktum, at han indså logikken i, at han blev nødt til

at kunne læse for at agere general for orkernes tropper blandt De Blå. Han satte sig tungt i sin jernstol, og begyndte at bladere i rapporten.

Sådan gik en halv time. Râj fik altid hovedpine af at læse, men som med så mange andre smerter kastede han den til side og ignorerede den. Pludselig blev hans teltåbning skubbet til side. En stor ork, som han genkendte som en af sine kaptajner kaldet Trok'k, væltede ind i teltet. Râj rejste sig hurtigt, og greb med sin gigantiske hånd fat i halsen på sin kaptajn. Han skulle lige til at drukne kaptajnen i så mange skældsord at det ville tage denne en uge at komme sig, for at afbryde ham, da han lagde mærke til orkens forvildede øjne. Han slap sit greb.

”Hvad? Hvad sker der?” spurgte Râj, og fortsatte: ”Ud med det, eller jeg drukner dig i mit krus!” Orken hev efter vejret, og brølede:

”Udenfor, høvding, jeg ved ikke hvad i Thlarns navn der foregår!” Râj blev urolig. Han skubbede kaptajnen til side, og brød ud igennem teltet. Han så intet. Râj vendte sig mod kaptajnen.

”Sig mig, hvad i Gorrums navn er meningen, din bastardiserede...” Kaptajnen afbrød ham:

”General, de er samlet på højen. Ridder Brynn gav mig ordre til at hente dig.” Râj snøftede irriteret.

”Nuvel. Så lad os komme af sted.” Râj, som indrømmet var en smule opstemt ved tanken om at der, for første gang siden denne forbandede venten på et slag begyndte, skete noget, satte i løb med den forpustede kaptajn. På tre minutter nåede han hen til højen.

”Hvad er der los?” spurgte han Brynn, da han nåede op på højen. Brynn vendte sig og trak på skuldrene. Han havde et forvirret blik i øjnene. Det var ikke kun Brynn der stod på højen. Både general Etra, to højpræster, en af mumierne og elveren, ridder Ter’Kann, stod der også. Ter’Kann vendte sig om mod Râj.

”Du kan jo selv prøve at se, sortblod.” Elveren trådte til side, og Râj trådte op på højen. Han var pinligt bevidst om, at de andre, som stod på højen, måtte have lagt mærke til den anatomisk ukorrekte stilling hans kæbe var placeret i, efter at hans øjne fik fat på, hvad postyret handlede om. Helt nede, langt væk fra engen, næsten helt ude i horisonten, hvor fjendens lejr var placeret, var himlen fuldstændig sort. Ikke mørk, som under en storm,

eller dyster, som ved aftenstide. Nej, himlen var fuldstændig kulsort. En gigantisk sky af hvad der lignede krager, eller ravne, i tusindvis, nej, titusindvis, krydsede i fuld flugt frem og tilbage under den mørke himmel. Men intet af dette var grunden til at Râj nær havde tabt øjne og mund. Grunden til hans forbløffelse, var den gigantiske søjle af lynild, som flænsede igennem luften, og banede sig vej fra det sorte firmament, og direkte ned i fjendens lejr. Râj vendte sig i sin forbløffelse mod Brynn.

”Hvad... er det?” Brynn trak igen på skuldrende. Râj vendte sig om igen og så på den massive søjle af lyn. Hans øjne glinsede af vantrø. ”Jamen ved Gorrum,” begyndte han, ”hvor i alverden rammer den søjle?” Pludselig smilede Ter’Kann er skælmsk smil.

”Hvad i Fanabinas skridt smiler du for, din hjernedøde vegetar?!” brølede Râj. Ter’Kann kiggede stift på Râj.

”Jeg har just fået mine spejdere til at beregne hvor søjlen rammer.”

”Og? Hvorhenne?” spurgte Râj, mere roligt. Ter’Kann kiggede ud mod engen. Hans smil fortog sig, og hans udtryk blev nærmest tvært. Så åbnede han munden, og sagde med en tør stemme:

”Aratholl-lejren.”

Dag seks – Aratholl-delen af De Fries lejr

Quarn Aratholl, stormester for morticisme i Magiens Cirkel, følte energien strømme igennem sig. Hele stedet summede af den, og himlen var sort af fugle som var blevet fanget af energiernes strømninger. Badet i den negative energis massive kræfter, bredte Quarn sine arme ud, og optog sultent hver eneste partikel af den mægtige besværgelse. Omkring ham stod en cirkel af fem personer fra hans egen familie. I midten af denne cirkel, badet i den største energiudladning, en energiudladning så stor at den manifesterede sig som et gigantisk lyn, stod han selv, sikret denne hædersplads fordi han, af de seks Aratholler som var til stede ved dette slag, ubestridt beherskede morticismen bedst.

Quarns læber skiltes i et smil, i takt med at hans energi blev fornyet og forstærket. Sættet af to spidse tænder bag hans læber glimtede i lynets genskær, og han hengav sig fuldstændig til beruselsen.

Seks dage tidligere var han rejst af sted fra Midtlenet, ifølge med resten af sin families delegation. Familien havde gjort sig store anstrengelser for at de materialer, de transporterede, for at kunne iværksætte dette ritual, ikke skulle blive set af nogen som helst. Aratholl-familien havde rejst en ensom vej, en vej som var mystisk, stille og tom. Quarn brød sin egen tankerække, og lod sig i stedet konsumere af energiernes konstante eksplosioner rundt omkring ham. Det var himmelsk.

En time efter ritualets afslutning sad Aratholl-familien i deres samlingstelt. Quarn skilte igen læberne i et smil. Det her kunne stadig lade sig gøre. De blå kåber havde ikke vundet endnu. Sejren kunne bringes i hus, men det afhang alt sammen af hvorvidt familiens allierede ville tillade Aratholl at gøre alt, hvad de kunne, for at sørge for en sejr.

Quarn sukkede højtlydt. Det havde altid været sådan, og ville højst sandsynligt altid være det. De vise skulle respektere de mindre vise i en populistisk verden, hvor Magiens Cirkel, med lallende idioter som Mester Uldur ved roret, mente at familiens lyssky metoder var "uhensigtsmæssige." U hensigtsmæssige. Mørketvingere, gode præster og lensmagistrater i både Etos og lenerne gjorde, hvad de kunne, for at begrænse familiens magt. Quarn var centerstykket i Cirklen for familien i øjeblikket, og han havde følt på nærmeste hold, hvordan de imbecile havde taget mere og mere magt i Cirklen. Men noget var ved at vende. Et eller andet var ved at ske i Cirklen, og Quarn så det som frugten af sit eget arbejde. Langsomt svandt Mørketvingernes magt, og flere og flere morticister skreg deres nød til de øverste. Alt imens voksede familiens styrke, og de kunne overbevise flere og flere.

Før havde tæt samarbejde mellem familien og udvalgte medlemmer været svært at gennemføre, men senest var folk ligefrem begyndt at foreslå samarbejde med familien. Quarn kunne komme i tanke om flere som havde valgt familien som samarbejdspartner i stedet for Mørketvingerne i det sidste stykke tid. Heriblandt lensmagistraten fra Vestlenet. Han var ganske vidst stadig hæmmet af en forfejlet moral og en uvilje imod sjælekontrakter, men det var alt sammen små tegn på, at situationen var ved at vende: Vende sig til familiens fordel.

Quarn blinkede med øjnene. Hans tanker havde søgt irrelevante granskninger. Han fokuserede, løftede hovedet, og kiggede hen på Raíík. Raíík Aratholl sad og skruede på en lille metaltingest, som Quarn identificerede som en manabeholder.

”Raíík?” spurgte Quarn. Mentalisten kiggede med det skarpe blik, som ligger til familien, op på Quarn. Han skulle lige til at svare Quarn, så fortrak hans bryn sig i en bekymret grimasse. Quarn vendte sig for at tage det, som Raíík reagerede på, i øjesyn.

I indgangen til Aratholls samlingstelt stod tre personer. To af dem var knægte fra Lysets Orden. De skottede nervøst rundt i teltet, og da den ene fik øje på Quarns tænder, som denne blottede i trods, så han ud som om han var ved at falde død om. Quarn trak på smilebåndet. De to knægtes fører, en høj kvinde i en tynd, hvid kåbe, og iklædt en ringbrynje, var langt mere rolig. Hendes lange, kridhvvide hår var flettet i en sirlig hestehale, og hendes blå øjne afsøgte lokalet.

Quarn var den første som talte. Han rettede sine ord mod kvinden. Hans stemme var kølig, og rolig, men ikke desto mindre kontant og spydig. ”Sime. Dette er *vores* telt. Du betræder *mit* gulv. Jeg håber du har til intention at gøre dit ærinde kort, og derefter forsvinde.”

Det var tydeligt for enhver at stemningen faldt til under frysepunktet efter Quarn havde talt. Det var helt intentionelt. En af grundene til, at Quarn var en så tydelig frontfigur i familien i øjeblikket, var hans direkted. Han lagde ikke skjul på sine følelser overfor folk, skønt hans dagsorden var ligeså utydelig som resten af familiens. Der var få folk der kunne modstå Quarns skarpe blik, og selv Sime, som selvom hun var ung, var en erfaren og dygtig paladin i Lysets Orden, begyndte at se nervøs ud, skønt hun normalt gebærdede sig med uforlignelig selvsikkerhed.

”Lejren her er De *Fries* lejr, Mester Quarn,” begyndte hun. ”Frihed betyder retten til at komme og gå som man vil.”

Quarn ansigtsudtryk var stift, og som det normalt forholdte sig når han var misfornøjet, var det tydeligt for enhver at han var det.

”Unge tøs,” begyndte han. ”Tro ikke i et sekund at dine frihedsideal har noget at sige på denne jord. Jeg vil undlade at tage videre skridt i min afvisning af jer, såfremt du indser din fejltagelse, og forlader mit telt med det samme.”

Hans ord fik sveden til at bryde frem på Simes pande. Hans blik var iskoldt, og paladinen, som ikke kendte til hverken familien eller Quarn, og ikke havde vidst hvad hun havde i vente da hun trådte ind i teltet, begyndte uvilkårligt at fryse. Denne erfarne, selvsikre paladin, udtalte pludselig nogle højst uvante ord:

”Om forladelse, Mester Quarn,” begyndte hun, og det var tydeligt at se, at det voldte hende stort besvær at sige ordene, ”men De Fries direktion har sendt bud efter en repræsentant fra familien, og jeg antog at-” Quarn afbrød hende:

”Du antog at vores telt var en varmastue for Lysets Orden. Sig til direktionen at jeg kommer, når jeg har spist frokost.” Quarn havde ingen intentioner om at spise til frokost, men effekten af hans ord gjorde hans autoritet klar overfor paladinen, som havde en gryende forståelse af, hvem hun havde med at gøre. Hun bøjede sig ærbødigt, men anstrengt, for troldmanden, og forlod teltet med sine vagter.

En halv time derefter var Quarn alene på vej mod centrum af De Fries lejr. Han gik i sine egne tanker, og nippede af et fint krystalglas, indeholdende en tyk vin. Rundt omkring ham var lejren i færd med at forberede sig til krig. Krigsråb fra soldaterne og våbengny fra deres krydsende klinger havde været Quarns eneste musik i den forgangne uge. De Frie havde faktisk været i stand til at rejse en præsentabel hærstyrke, men Quarn vidste at den ingenting var, i forhold til Solhjems. Han havde hørt rapporter om Skyggeulvene, og kendte til de hekse han ville møde. Denne kamp var, som han tidligere havde vurderet, ikke umulig at vinde, men chancen derfor var lav. Familien skulle nok klare sig, men tidspunktet for, om den ville blive nødt til at omstrukturere sine alliancer kom tættere og tættere på.

Tynget af alle disse bekymringer, gik den ensomme figur igennem de sidste dele af lejren, og ankom til et stort telt vest for midten af lejren. Teltet var orange, og smykket med samtlige våbenmærker for alle de ordner der var mødt op. Lensherrernes, Magiens Cirkels, militsens og endda Aratholls eget mærke var blandt dem man kunne finde på teltet. Quarn skubbede teltåbningen til side og trådte indenfor i det lune telt. Rundt om det massive egetræsbord sad fire personer. Fader Semian var den første Quarn lagde mærke til. Selvtilfreds som altid, sad han i en nærmest from stilling, med hænderne foldet på bordet. Til højre for ham sad Sime, som så mærkbar utilpas ud efter Quarns ankomst. Ved siden af hende sad Gjord, medlem af Bolvar-familien, en anden familie hvis våbenmærke prydede teltets åbning. Gjord havde en vane for at være kort for hoved, og Quarn forudså at den kommende diskussion ville blive utrolig... interessant, så snart Gjord åbnede munden.

Den sidste person i rummet sad med krydsede arme, og betragtede Quarn med et vurderende blik. Han var klædt i en rød skjorte, med puffedede ærmer, og et par grå hoser. Han var skaldet, og hans hoved var iklædt en cirklet, som bar Magiens Cirkels tegn.

”Renfeld,” tænkte Quarn ved sig selv. Jaså. Renfeld, elementalist for Magiens Cirkel, havde valgt at dukke op til dette møde. Renfeld var interessant i og med, at han ikke havde, og aldrig havde haft, nogen position i Magiens Cirkel. Han var elementalist af sjette cirkel, men ikke desto mindre havde han aldrig bemandet nogen officiel post, endsige haft nogen bureaukratisk magt. Alligevel blandede han sig lystigt i politik, og han fik sin politiske magt i kraft af, at ingen vidste hvilken vej han ville gå. Sommetider valgte han at støtte den ene side i et år, hvorefter han pludselig, uden varsel, skiftede siden uden at nogen vidste hvorfor. Quarn havde altid vurderet at Renfeld udmærket godt selv var klar overfor hvorfor han gjorde sådan, når han gjorde det.

Selvom de fleste i Cirklen anså Renfeld som excentrisk og en smule tosset, havde Quarn analyseret den midaldrende troldmand på en helt anden måde. Nemlig som en dygtig taktiker, som var i stand til at have politisk beslutningsdygtighed, uden at være tynget af en officiel posts ansvar.

Quarn satte sig i en læderindtrukken stol. Hans blik gled rundt i rummet, og gav en stille hilsen til de andre fire. Gjord rømmede sig.

”Godaften Quarn,” sagde han, som om de sad og drak øl på en kro. Quarn hævdede øjenbrynene. Han havde absolut ikke i sinde at irettesætte denne tumpe. Quarn spildte kun sin tid på at korrigere dem, som var tiden værd. Det ville sige andre troldmænd og intelligente personer. Gjord begyndte igen at snakke:

”Vi er her fordi, tjah, for at sige det lige ud, vi er sgu' bekymrede.”

Quarn kiggede på Gjord med et bydende ansigtsudtryk, men samtidig lod minen på hans ansigt Gjord utryg, hvilket var helt med vilje. Gjord rømmede sig igen, og sagde med tør stemme:

”Tidligere i dag, da du og din familie udførte jeres heksekunster, der blev vi nervøse. Det går ikke bare sådan at udføre trolderi af så stort omfang uden at snakke med sine allierede, vi har sgu krav på noget mere viden. Alle tropperne blev nervøse, og panikken fra Dommedag brød nærmest ud i lejren, fordi I skulle hygge jer. I virkeligheden syntes jeg, at du og din familie-”

Gjord blev afbrudt af Renfeld.

”Mester Quarn,” begyndte han. Nu trådte taktikeren blandt de fire på banen. Han reddede ganske givet Gjord fra at sige noget meget dumt. Renfeld fortsatte:

”Det Gjord så ihærdigt prøver at udtrykke, er at Lysets Orden, flere af de allierede familier, og ja, endda Magiens Cirkel, er betænkelige ved det faktum, at I forsøger jer med så massive formularer uden at informere os andre. Nogle af os troede at I var i fare, og havde vi reageret derpå, var jeres ritual blevet afbrudt af våbenklædte mænd.”

Godt forsøgt. Det måtte Quarn indrømme. Det var svært at tænke sig hvordan denne situation kunne håndteres mere diplomatisk. Desværre var det noget værre sludder, og Quarn kunne se på Renfeld, at denne godt ved klar over dette selv. Quarn vidste allerede hvorfor han var her. Lysets Orden var bekymrede over at være allierede med Aratholl-familien, og havde altid været det. Ritualet tidligere på dagen havde lugtet så meget af negativ energi at selv et får havde kunnet mærke det. Lysets Orden var, præcis som Mørketvingerne, så pissebange for alt hvad der havde med negative energiudladninger at gøre, at det var til at skraldgrine af. Men Quarn grinede ikke. I stedet ignorerede han både Renfeld og Gjord, og kiggede ret ind i Fader Semians øjne. Han havde til intention at vise dem noget af sin berømte direktehed.

”Fader Semian,” begyndte han. Hans stemme var skarp, og skønt de kommende ord var ironiske, blev de sagt i et mørkt og alvorligt tonefald. ”De er bekymret over at vi har holdt et ritual. De er ganske sikkert overbevist om at jeg har rejst sekstusinde jujuer fra jorden og omdannet hele familiens medlemmer til større udøde. Jeg må meddele Dem at dette ikke er sandt. Jeg må dernæst gøre Dem opmærksom på, at de allierede,” Quarn brugte dette udtryk med vilje, i stedet for at sige De Frie, ”underskrev en aftale før vi gik i gang med denne opgave. Et af vores krav, som aftalen indeholdte, var at vores jord ikke måtte betrædes af andre end familiens medlemmer, med mindre det skete efter invitation. Denne del af aftalen har I brudt selvom-”

Sime afbrød Quarn, til Quarns glæde, for denne afbrydelse var dybt uacceptabel, og det vidste alle andre end den unge Sime. Det gav Quarn et ekstra point i denne lille leg, som for alle andre var en alvorlig diskussion. Sime udbrød:

”I brød også jeres del af aftalen, Aratholl! Vi er her for at bekæmpe mørkets kræfter, ikke skabe dem!”

Quarns blik ikke så meget som veg et splitsekund fra Semian. Semian gengældte blikket; begge ignorerede de den unge paladin totalt. Pigens afbrydelse gjorde effektivt, at det nu var umuligt for Semian at bruge det argument, som hun lige havde spildt. Quarn åbnede igen munden:

”Denne del af aftalen har I brudt selvom kontrakten bærer jeres underskrift. Vi har holdt vores del, og jeres brud mishager os. Ydermere har jeres unge paladin for en lille time siden holdt et foredrag for mig, omhandlende frihed til at gøre som man lyster, og set i det perspek-

Sime brød igen ind: ”Du ved udmærket godt at-” men denne gang blev hun selv afbrudt.

”Stille!” lød Semians korte befaling til paladinen. Ordene blev sagt i en hård tone, men der var ikke antydningen af volumen i præstens stemmeføring. Sætningen var blevet sagt i et ganske almindeligt toneleje. Quarn tillod sig selv at afslutte:

”Set i det perspektiv er det utroligt, så lidt frihed I tillader os. Fordi vi er her for at bekæmpe en fælles fjende, skal jeg lade det passere, men jeg håber vi kan undgå lignende uheldige optrin i fremtiden.”

Før nogen af de tilstedeværende kunne tage til genmæle, rejste Quarn sig, og gik ud af teltet. Sime og Gjord var mildest talt forbløffede over Quarns hastige udgang. Semian drog et opgivende suk, og skuede mod teltets udgang med et blik som havde karaktertræk af en fars strenge blik, men samtidig var fyldt af en underlig form for varme og medfølelse. Renfeld skilte sig mærkbart ud. Hans ansigtsudtryk bar præg af et skælnsk smil. Som politisk taktiker kunne han ikke andet end at beundre Quarns måde at takle situationen på. Da Quarn var gået ind i teltet havde det politiske spektrum haft Quarn som misdæder, og de fire andre som de trofaste aftaleholdere. På under et minut havde Quarn vendt hele situationen på hovedet, og hans hastige udgang havde medført, at diskussionen lå uafsluttet i luften. Uafsluttet betød at den ikke ville blive taget op igen, og derfor havde Quarn formået at få fordrejet hele situationen, på den tid det tog en trold at mose en majbrud. Renfeld smækkede benene op på bordet, og drog et suk hvis betydning ingen kunne tyde.

Quarn gik tilbage til lejren lettere misfornøjet. Hans dårlige humør skyldtes hans irritation over at samarbejde med folk, hvis blotte tilstedeværelse var en klods om benet på ham. Magt kommer med opofrelse, og Quarns offer var, at han blev nødt til at tage

disse politiske diskussioner i ny og næ, når Fader Semian eller en anden højhellighed havde indsigelser til familiens måde at gøre tingene på. Guderne måtte vide at Quarn aldrig kunne drømme om at sætte sin fod i Lysets Katedral. Hvorfor pokker skulle enhver som mente sig selv lys og god, så betræde Aratholls halvmørke telt?

Quarn vandrede op af skråningen som førte til hans eget, personlige telt. Hans tankerække blev brat standset da han lagde mærke til, at teltåbningen stod en smule åben. Han rynkede brynene. Han lukkede altid efter sig, og vinden var stille som et uspilllet flygel. Han trådte varsomt nærmere, og gled ind i skyggerne. Uset flød han ind i teltet.

Teltet var øjensynligt tomt, bortset fra hans egne ejendele. Hans beregnende blik gled varsomt rundt i rummet for at søge efter hvad det var, som den åbenbare tyv var kommet efter. Pludselig gik det for ham. Hans højre, skarpe tand lyste nærmest op inde i det mørke telt, da hans læber skiltes i et smil.

”Jaså,” tænkte han. ”Jeg har vidst haft fornemt besøg.” Han bukkede sig ned og samlede et stykke sort stof op, øjensynligt fra en sort kåbe. Det kunne have været hans eget, men tekstilet var anderledes. Han følte på stoffet, og hans lugtesans greb en yderst velkendt duft. Blod. Han lod spidsen af sin tunge ramme stoffet og smagte på det. Der var ingen tvivl. Det var fugleblod.

Dag seks – Højen udenfor De Blås lejr

Det var tidligt på aftenen, og himmelhvælvingen var dækket af et tykt tæppe af mørke skyer. Hverken den synkende sols sidste døende stråler eller månens og stjernernes skær formåede at nå rigtigt igennem skydækket, men hvad der slap gennem bevirkede dog, at vintermørket ikke var fuldkomment for den ene person som stadig stod tilbage på højen, skønt alle andre for længst havde trukket sig tilbage. Bag hende var Solhjems lejr desuden illumineret af såvel fakler som magisk Lys, og langt borte på den anden side af sletten gjorde det samme sig gældende for fjendens.

Veria var overordentligt glad for endelig at være sluppet for de andres selskab: Ingen af de verdslige mænd vakte nogen umiddelbar sympati hos hende, skønt flere havde gjort sig fortjent til hendes deciderede modvilje, og selvom Lior var en velsignet forkynder af Nimars ord kunne Veria alligevel ikke udholde den blide præst, som igennem hele

kampagnen havde prædikeret den samme fred som Nazarkiel forkyndte med både fynd og klem, men til gengæld havde tøvet så meget desto længere med at acceptere, at freden og lyset først ville kunne herske når en krig havde bortdrevet ondskaben og mørket.

Hvad angik mumien havde det blotte syn af den givet Veria en næsten ubærlig lyst til at trække sit sværd for at kløve den fra isse til hæl. Det havde krævet en enorm opbyggelse af hendes ellers ganske stålsatte viljestyrke at lære at tolerere alle de udøde og andre uhellige skabninger som befandt sig i Solhjems lejr, men efter lang tids bøn og meditation var endelig hun nået frem til, at de var et nødvendigt onde. Nazarkiels forsikringer om, at de udøde ville blive udslettet igen så snart krigen var ovre var dog stadig den eneste grund til, at Veria kunne tillade sådanne væsener at vandre frit omkring: For på trods af den tilstand som troldmanden befandt sig i, så stolede hun fuldt og fast på Nazarkiel og hans ord. At nogle af hans Blå Kåbers metoder var blasfemiske og uden tvivl mishagede lysets guder usigeligt meget havde Veria ikke tænkt sig at lægge dødningsen til last, ligesom hun også forstod, at det for at beholde denne retfærdige forkæmper for lyset og renheden var nødvendigt, at han ofrede sig selv og sin egen sjælefred ved at forblive på Niraham i skikkelse af en udød skabning.

Veria smilede hånligt for sig selv og krydsede armene. Den kolde luft stak i hendes hud, men resten af kroppen frøs ikke under den tykke blå kappe som lå omkring hendes skuldre. Om det var kulden, travlhed eller bare tabt interesse som havde fået de øvrige vidner til "De Fries" lille opvisning til at føje sig bort vidste hun ikke, men hun var også ligeglad. Præstinden selv havde ikke rokket sig fra højen selvom det nu var over en time siden at forestillingen var sluttet og den kvælende fornemmelse af en solid strøm af onde kræfter var forsvundet fra lenernes lejr. Den Blå Ridder Ter'Kann var blevet længere end de andre, måske for at få chancen for at stikke lidt til Veria verbalt, men også den Iorintro elver havde trukket sig for kort tid siden. Kun den tavse præstinde var tilbage.

Skønt både riddere såvel som Lior og det løs skravl havde forføjet sig, var Veria slet ikke bekymret over således at være ene tilbage udenfor lejren. Selvom hun udmærket var klar over, at spejdere fra lenernes hær sagtens kunne luske omkring i mørket med bue og armbrøst var hun ikke urolig – skønt det ikke ville kunne ses så langt borte fra lå Jorins beskyttende brynje over hende i form af et svagt, hvidt lys. Veria ønskede sig ligefrem, at en eller anden ambitiøs spejder skulle forsøge at komme hende til livs lige på stedet, så

hun kunne få rystet noget af den opbyggende rastløshed som var begyndt at overtage hende af sig. Det var blandt andet derfor hun var blevet – på grund af håbet om at noget mere ville ske, eller ved den spæde udsigt til en mulig konfrontation.

Præstindens blik, som indtil da ikke var vejet fra et bestemt sted over i fjendens lejr, slap endelig sit tag i den nu ikke længere eksisterende søjle af lynild som godt og vel halvanden time forinden var slået ned et sted hos De Frie, og rettede sig opad i stedet.

Veria betragtede vurderende himlen og konstaterede, at sandsynligheden for at det ville begynde at regne var betragtelig. Hun var selv blevet opfostret på en gård, og der havde hun lært hvordan man læser himlen og vinden for at kunne forudsige vejret. Dengang havde Veria frygtet regnen, for hvis det var den forkerte årstid kunne en byge ødelægge høet der lå ude på marken, og få dyrenes vinterforråd til at rådne op inden det kunne komme indendørs.

I denne stund ville hun dog intet have haft imod en rask lille skylle. Følelserne ulmede som brændende gløder under et lag af aske i Solhjems lejr, klar til at blusse op i fuld lue det øjeblik der blev givet signal til afgang. Måske ville lidt koldt vand fra oven kunne køle noget af den intense stemning som herskede blandt den hær som var samlet bag hende, beskyttet af de solide forsvarsværker.

Ikke at det var noget galt i at være opstemt inden et slag. Veria påskønnede skam, at de blåtklædte folk lod til at være mere end opstemte lige inden de skulle i kamp for lyset og for retfærdigheden. Hun betragtede det som et tegn på sejr, at tropperne, skønt de fleste af dem sikkert vidste at de stod med det ene ben i graven, stadig nærmest dirrede af længsel efter at trække blankt. Længsel efter at kæmpe imod de, som mente at et individs ret til selv at bestemme om det vil gøre ondt, skulle havde lov til at dominere over lysets og renhedens ubestridte krav på at herske på den plade, som Nimar havde skabt til sine lyse børn. Problemet for Veria lå mere i, at tidligere erfaringer tydeligt klargjorde, at folk som lader deres følelser kæmpe et slag for dem, er mere tilbøjelige til at lade sig selv æde op af retfærdighedens flamme, og derved tabe overblikket. Og i krig er overblik altafgørende.

Veria bøjede hovedet bort fra den overskyede himmel og foldede hænderne hårdt om den lille stålmedaljon som hang i en kæde om hendes hals. Jorinsymbollets kulde bed

unaturligt hele vejen ind igennem hendes læderhandsker, og dets nærvær glædede Veria, som følte sin gud endnu tættere på af den grund.

Hun rettede sig op, og fæstnede atter sit blik på den anden lejr som hun kunne skue langt borte på den anden side af den enorme slette. Hun anerkendte, at det var lykkedes lenerne at skrabe ikke så få folk sammen, men deres anstrengelser ville alligevel være forgæves. Veria vidste fra de rapporter hun havde fået fra de hjemvendte spioner, at den lenske hær stadig var langt i undertal. En af spejderne var hendes egen lærling Noni, som under dække af sit hverv havde kunnet infiltrere De Fries lejr. Og det var netop Nonis beretninger om fjendens styrker som pinte Veria mere end nogen anden rapport, selv mere end da hun fik at vide, at Aratholl havde bestemt sig for at deltage i kampen.

Den del af lenshærens lejr som Noni havde befundet sig i, var nemlig den hvor en Jorinpræst ville blive mindst bemærket. En afdeling, hvor flere hundrede såkaldte forkyndere af lyset allerede befandt sig – over femhundrede mænd og kvinder, hvis kampråb lød ”for lyset,” præcis ligesom Verias eget.

Det havde været et hårdt slag for Veria den dag, for flere måneder siden, hvor en rapport som fastslog, at Lysets Katedral havde valgt lenernes side i kampen, nåede Solhjem. Veria troede først, at budbringeren havde fået forkerte informationer, og insisterede på at sagen skulle undersøges igen. Men der kom flere budbringere, og de sagde alle det samme – officielt stod såvel Jorins kirke som Nimars og Iorins imod Nazarkiel og hans budskab om fred og harmoni for alle folkeslag på Niraham.

Veria fnøs, ude af stand til at undertrykke sine følelser af foragt. Den fortvivlelse som var dukket op, som en umiddelbar reaktion på de andre lyse præsters forræderi, var på nuværende tidspunkt blevet erstattet af vrede og ringeagt. Hun havde accepteret at så mange af hendes medforkyndere var blevet forblændet af omverdenens ondskab, og som følge deraf var veget bort fra Solhjems blændende ideal om et lyst Niraham, og nu var hun beredt på at det måske ville blive hendes hånd som kom til at føre det sværd der ville bringe dem deres retfærdige straf.

Veria knugede atter om sit gudesymbol og bad lavmælt en indædt bøn til sin herre. Hendes stemme var den eneste lyd i mørket foruden den kolde vinds susen omkring højen, der som den eneste forhøjning i landskabet så langt øjet rakte i dagslys hævede sig op over sletten og gav de som stod på den et glimrende udsyn over Solhjems lejr, såvel

som over mod fjendens. Lysene strålede som små stjerner over de mange telte, skønt de fleste af dem unægtelig var koncentreret i to lejre hvor ild- og lysfremkaldende besværgelser næppe manglede; nemlig hos folkene fra Magiens Cirkel og dem fra Lysets Katedral.

Jorins trofaste forkynder bed tænderne sammen og rettede et særdeles uvenligt blik imod lysglimtene, mens en påkaldelse af lysets, retfærdighedens og ærens væsen til stadighed lød fra hendes læber. Bønnen hørte dog brat inde da det gik op for Veria, at hendes stemme skælvede let af vrede ved tanken om den helt ubeskrivelige dårskab som var delt af alle de folk som var forsamlet derover. Hendes fingre knugede så hårdt om Jorinsymbolet at præstinden pludselig følte et jag af smerte i sin håndflade, og overrasket kiggede ned på sine foldede hænder. Blodet bankede ubehageligt stærkt lige ud for hendes lillefinger, og da Veria holdt sin hånd op for sig kunne hun se, at spidsen på Jorinsymbolets sværd, var trængt lige igennem handsken og ind i hendes kød, hvorfra tykke, mørkerøde dråber nu begyndte at falde ned mod jorden – i Verias øjne det første retfærdige blod som blev udgydt der, men langt fra det sidste.

Præstinden betragtede udtryksløst sin sårede hånd endnu et par sekunder, hvorefter hun atter lukkede den omkring sit symbol. Bønnen blev genoptaget, nu i et klart og roligt tonefald, mens ordene blev revet bort af vinden og ført videre med sig ud over sletten.

Dag syv - Slagmarken mellem De Blås og De Fries lejre

Dagen var gryet for elvte gang i november måned i det niende år efter Dommedag, og det var den syvende dag i det endelige slag mellem Solhjems tropper og lenernes frie folk. Himlen var overskyet i en sådan grad at det for menigmænd var næsten umuligt at sige hvilken tid på dagen det var ud fra solens bane, men Valen havde alle dage været i stand til at regne ud nogenlunde hvornår på døgnet det var ved at observere sine omgivelser. På luftens temperatur, det slørede lys som det lykkedes at gennemtrænge skytæppet, og på fugle der befandt sig på himlen over ham kunne Valen regne ud at det var først på formiddagen. På jorden omkring ham holdt duggen stædigt sit tag i det vinterblege græs, og længere fremme foran ham svævede der stadig rester af nattetåge på den slette som snart skulle blive til et sådan sted som han havde fået sit navn fra.

Lenshæren var samlet og havde været det længe. Det samme gjaldt de mange tusinde af Solhjems tropper som havde taget opstilling på den anden side af sletten. Den sidste kamp skulle til at tage sin begyndelse, og fra da af ville hverken Valen eller nogen af de andre spejdere på begge sider som havde bragt deres herrer og fruer mange, og værdifulde, informationer om fjenden, være i stand til at påvirke udfaldet af kampen mere end nogen af de andre almene krigere.

Tidligere den morgen havde Valen, Tymeran og Omieriel været ude for at tage Nazarkiels folk i øjesyn for sidste gang inden de skulle mødes på slagmarken. Spejderne havde lånt tre af de dyrebare heste som den Lyse og hendes paladiner var kendt for at drage til kamp på, og havde foretaget en sidste opsummering af Solhjems tropper ved at ride så tæt på fjenden som det var muligt, for at tælle dem op og for at bide mærke i hvordan de forskellige tropper blev stationeret. På trods af at de holdt god afstand blev der alligevel sendt et par pile efter de tre spejdere, som Omieriel og Tymeran besvarede med deres egne skud inden de fortræk sig. Jorins velsignelse reddede Valen for at skulle tage en pil i ryggen for informationerne om Solhjems hærs opstilling, og da spejderne trak sig vidste de nok.

Det var dog langt fra en viden som glædede Valen. Et godt overblik gav større mulighed for at vinde kampen, men med sig bragte det også frygten ved ikke blot at kunne se De Blås massive overtal, men også at vide hvilke uhyrlige skabninger der gemte sig i den mørkeblå mængde der stod opstillet på rad og række overfor den mindre lenshær.

Ved Solhjems vestlige flanke stod der en enorm deling bestående af rundt regnet titusinde mand, hvoraf lidt over halvdelen var fodsoldater af enhver art, mens de sidste firetusind folk var et rædselsvækkende skue af ligblege, forhutlede kroppe med livløse øjne og stive lemmer. Og foran de velarrangerede rækker af menneskelignende krigere løb der ti kæmpemæssige, mørke skikkelser omkring med deres kofter og strudhætter af blå stof flagrende efter sig mens de indsnusede de dufte af frygt og blodtørst som var tæt i luften. Synet gav Valen kvalme.

Spejderen havde ynket de stakkels bønder som stod side om side med de mange udøde, for han vidste hvilken frygt disse skabninger med rette fremkaldte i ethvert menneske, gudetro som kætter. Og ligeledes vidste han, at staklerne, frivillige soldater såvel som ufrivillige, sikkert havde fået ordre til at stå i tæt formation med alle disse bæster om de

ville det eller ej, og at hver og en var klar over, at desertering, eller blot optakten til at trække bort fra den udstedte post, ville aktivere den af dem underskrevne kontrakt som ville flå deres sjæl fra hinanden og lade deres kadavere ligge tilbage som et materiale hvormed de Blå Kåber kunne animere endnu flere udøde.

Valen lukkede et øjeblik øjnene og takkede Jorin for, at han og Miranés andre kære blev forskånet for at skulle se den førhen så smukke elverspejder blandt disse rækker af udøde som endnu en sjælløs krigsmaskine. De Blå kunne lige så godt have dræbt Mirané natten forinden, men de havde valgt at tvinge elveren til at underskrive en sjælektrakt og derefter at sende hende tilbage til De Fries lejr som spion. Mirané havde brudt sin kontrakt for at overlevere den Lyse sin viden om Skyggeulvene, og hun havde bødet for det med livet.

Den sorg som Valen følte over Miranés død var som brænde på det bål af vrede imod Nazarkiel der flammede i hans indre, og menneskespejderen rettede atter sit rasende blik imod De Blås hær. Han strammede uvilkårligt sit greb om den elverskabte bue han bar i sin hånd og forestillede sig den flugt som hans pile ville tage gennem luften inden de ville bore sig ind i såvel levende som dødt, blåklædt kød.

Lenshæren havde forsøgt at tage sine forholdsregler overfor Solhjems opstilling, vidste Valen, men det ville blive svært at overkomme det faktum at Solhjems tropper bestod af godt femtusind flere mænd end De Fries, og at De Blå derudover havde langt flere våbenfærdige folk blandt dem end den lenske hær, hvis hovedstyrke bestod af bønder med økser og spyd i hænderne. I alle tilfælde havde lenshærens generaler bestemt sig for at forsøge at modvirke sværmen af krigere og udøde ved at opstille samtlige syvtusinde lenske soldater lige overfor de almene blå soldater. I blandt disse bondekrigere var så fordelt lidt under femhundrede præster og paladiner, samt his og pist en troldmand eller to, der stod i første række hvor de ville tage imod så mange bølger af krigere og udøde som de kunne, for derefter at trække sig bagud for at lade fodsoldaterne komme til.

Valen tillod sig at fæste et vist håb ved det faktum, at både Magiens Cirkel såvel som Tarakirken og folkene fra Lysets Katedral var troppet så talstærkt op – det gav faktisk lenerne et spinkelt, men dog eksisterende, overtag rent magimæssigt. Valen havde før bevidnet hvordan en lille, uforberedt magerhær havde overvundet en overlegen fjende simpelthen fordi magi rakte længere end sværd, og gjorde særdeles mere ondt. Hvad

angik de udøde, som ganske givet var mere robuste end almindelige krigere, så skulle de knapt tusind præster og paladiner sagtens være i stand til at holde dem på afstand og, når tiden var til det, tilintetgøre dem.

Den gruppe som dækkede lenshærens flanke havde Valen dog en del mindre tiltro til – en lille skare af sort- og grøntklædte mænd som havde stillet sig op alleryderst på fløjen uden at anerkende nogen af lenshærens ledes anmodninger om, at de sluttede sig til magibrugernes fløj for at yde de fysisk underlegne troldmænd og præster lidt mere beskyttelse. Af hvad Valen havde hørt, så havde Aratholl-familiens talsmand argumenteret for, at familiens folk ville gøre størst nytte et sted hvor der var rigelig adgang til døde kroppe, og hvor de i øvrigt var i en nogenlunde passende afstand til de mange ”nidkære lysforkyndere”, som Quarn Aratholl angiveligt skulle have kaldt dem. Der havde ikke rigtig været noget som nogen kunne stille op mod den beslutning, og Valen håbede bare at De Frie folk ikke ville komme til at fortryde at de havde taget imod familien Aratholls hjælp når kampen først gik i gang.

Ved siden af den enorme hærstyrke befandt der sig så endnu et regiment af Solhjems tropper: Alle de Blå Kåber var samlet omkring en skabning som ragede højt op over de andre tropper – en monstrøs skikkelse der strakte sig flere meter op i luften, og som tilsyneladende var dannet helt og holdent af sort onyx. Valen havde ikke kunnet se så langt at han kunne danne sig et tydeligt billede af de mange folk i blå kåber der stod omkring dette uhyre, men han behøvede heller ikke at se for at vide, at væsnets herre befandt sig ved dets side.

Overfor denne gruppe af magikere havde Magiens Cirkel, klogelig mente Valen, valgt at opstille næsten hele deres egen styrke. De omtrent nihundrede medlemmer af magikerordenen stod tæt sammen med godt trehundrede præster og paladiner, hvoraf størstedelen bar lyse gudesymboler, mens de sidste hundredes symboler forestillede en cirkel med en firtakket stjerne indeni. De Fries ledere havde været enige om at møde magi med magi, og til at støtte kasterne havde de omkring tusinde krigere med forskellig baggrund såsom lejesoldater, bønder, et par riddere og andre frivillige. Forhåbningen var, at paladinerne og det løse tilsammen ville være i stand til at yde præsterne og troldmændene det fysiske forsvar imod de Blå Ridders angreb, mens de mindre kamporienterede magibrugere kunne fokusere på at immobilisere fjenden.

Tilbage af Nazarkiels hær var det nemlig en skare, bestående af de Blå Riddere, som holdt den østlige flanke i hæren. Nogle af disse var til hest, men mange stod også i geled med fødderne solidt plantet i jorden – fælles for dem alle var dog, kunne Valen se, at hver enestes krop var dækket af blinkende metal, og at såvel spyd, skjolde og sværd var gavmildt fordelt iblandt dem. Valen skar tænder ved synet og lovede lydløst adskillige ubestemte individer i dén mundering en pil i panden inden de ville få chancen for at hugge en lensmand ned.

Valen drejede hovedet til siden og så på Omieriel og Tymeran, de eneste som var tilbage af hans spejdergruppe. I årenes løb havde han naturligvis mistet venner før – det var ikke et ufarligt job at fungere som spion, især ikke i Østlenet hvor han længe havde været udstationeret af sin frue. At han skulle miste både to nære venner og sin søns moder på én og samme dag havde han ikke desto mindre svært ved at overkomme, og mest af alt var det tanken om at kunne give Solhjem råb for usødet som forhindrede ham i at bryde sammen. Siden Miranés død havde han knapt tænkt på andet end at hævne hende, og hvert blik som han kastede på elverkvindens søster og søn forøgede hans trang til at tilbagebetale De Blå med deres eget blod.

Omieriel fik øje på Valens stirrende blik og rakte ud for at lægge en hånd på Tymerans hoved. Drengen, som stod imellem dem, havde været næsten helt tavs siden den aften han og Valen vendte tilbage til lejren, og han havde fået mørke rander under øjnene af søvnmangel. Valen havde mest af alt haft lyst til at forbyde knøsen at nærme sig slagmarken, men vidste at det ikke ville nytte noget at udstede ordre. Når Valen selv ikke kunne tænke på meget andet end hævn, hvordan mon så Tymeran havde det? Han ville kæmpe og dræbe med sine pile for sin mors skyld, og for sin egen, og Valen kunne ikke gøre noget for at forhindre det medmindre han ville bedøve knægten med urter og gemme ham i et krat et sted langt borte fra kamppladsen.

”Vi hævner min søster i dag, Valen,” sagde Omieriel, og hendes stemme var så kold at det tog Valen et par sekunder at opdage, at hun havde tiltalt ham på tziztisk. Det var et sprog som alle spejderne, med Tymeran som undtagelse, havde lært sig for at kunne forstå deres fjenders samtaler og de beskeder de fra tid til anden havde opsnappet, men ikke et som de nogensinde anvendte til at kommunikere med hinanden. Valen spekulerede flygtigt på om Omieriel benyttede sig af dette onde tungemål nu fordi hun

ikke kunne udtrykke sin vrede på det blide eislonsk som hun normalt talte, eller om det var fordi hun ikke ville lade drengen høre ordene, men opdagede hurtigt at han var ligeglad med hendes bevæggrund.

”Det er de Blå Riddere vi skal fokusere på,” svarede han hende på eislonsk og stirrede stift i retning af de blåklædte krigere på den anden side af sletten. ”Kasterne kan selv afværge og modstå den magi som Kåberne benytter sig af, men vi er i undertal hvad angår våbenfærdige mænd. De stakkels bønder kunne ikke klare en Blå Ridder om de så var tre mod en.” Valen nåede næsten at blive forbitret over sine allieredes manglende kampkundskaber, men tog sig selv i det. Omieriel nikkede til hans ord, og hendes øjne blussede vredt imod skaren på den anden side af sletten.

”Der er også Skyggeulve derovre.” Hendes stemme var kold som is og stod i skarp kontrast til de flammende, brune øjne da hun ytrede de tziztiske ord. ”De får mine pile at smage som de første.”

”Det bliver ikke pile som fælder dem, men lys magi,” forudså Valen og undgik at møde Omieriels blik. Hun skræmte ham næsten.

”Måske. Men jeg håber nu på at komme til at gøre din påstand til skamme.”

Valens læber trak sig op i en skæv grimasse ved tanken om elverkvindens håb, og han tænkte at det egentlig ikke ville pine ham synderligt hvis spejderne kunne være i stand til at nedlægge en af køterne inden kasterne kunne nå dem. Det kunne næsten se ud som om Valen smilede, men det lykkedes ham ikke til fulde. Pludselig stivnede Omieriel, hvortil både Valen og Tymeran øjeblikkeligt rettede deres blik imod Solhjems hær. Selvom de var langt væk kunne han se, at tropperne var begyndt at rykke fremad. Støvet stod op som en let dis omkring de mange tusinde fødder da de begyndte at marchere imod De Fries hær.

Samtlige bueskytter i den lenske hær reagerede ved at finde en pil frem og lægge den på strengen, de tre spejdere inkluderet. De forskellige skjoldbærere rykkede også lidt uroligt på sig for at være klar til at dække sig selv og deres sidemand hvis fjenden skulle begynde at beskyde dem. Valen selv var ikke særlig bekymret for at dette skulle ske – han havde selv set hvordan Nazarkiels tropper trænede, og de havde et fåtal af bueskytter med. Lenshæren havde ikke ligefrem mange selv, men lidt havde også ret, især de af dem der enten var, eller var blevet trænet i årevis af, elverspejdere.

Valen holdt skarpt øje med Skyggeulvene som, løbende i meget spredt afstand foran De Blås hær, knapt var i stand til at holde sig selv tilbage fra at kaste sig direkte ind i de lenske tropper. Valen vidste hvor hurtige bæsterne var, men ved at blive ved med at løbe et stykke frem, så lidt tilbage og så frem igen, blev Skyggeulvene ved med at holde sig nogenlunde tæt til de andre blå tropper. Synet mindede på grotesk maner Valen om legesyge hundehvalpe, og hans hænder dirrede af indestængt vrede og utålmodighed.

Den blå masse bølgede nærmere, og Valen følte en indbildt natsværmer flakse i sin mave da den første angst meldte sig. Han behøvede dog blot at kaste et blik på Tymerans ligblege ansigt og alvorligt stirrende øjne før vreden atter flammede op inden i ham og brændte frygtens natsværmer bort. Ved tohundrede meters afstand var Solhjems styrker tæt nok på til, at spejdernes pile ville kunne træffe dem. Valen vurderede hurtigt vindstyrken over sletten og trak hånden tilbage så hans tommelfinger hvilede imod hans kind idet han tog sigte. En ung Iorinpræst som stod ved siden af ham så måbende ud, og sprang til for at lægge en hånd på Valens arm.

”Lad være med at tage sigte endnu, spejder, du kan da ikke ramme dem herfra,” bad han. Valen sænkede ikke buen da han rettede sit hårde blik imod præsten, som usikkert fjernede sin hånd. Netop da lød der et sus da Omieriel slap strengen på sin bue, og et hyl ude fra slagmarken et par sekunder efter da den ramte sit mål. Valen og Tymeran reagerede øjeblikkeligt på at Omieriel havde udset sit mål ved begge at tage sigte imod den ramte Skyggeulv, imens elverspejderen allerede havde en ny pil på strengen. En enkelt paladin, som også bar en bue, rettede ligeledes straks sit sigte imod ulven, som pludselig havde sat i fuld spurt imod skytterne. Afstanden imellem menneskene og ulven formindskedes med grusom fart, men da uhyret nåede frem til den første linje af kastere lød der et næsten synkront råb fra mere end ti forskellige troldmænd, præster og paladiner, der alle som en slyngede enten et væld af flammer eller en brændende kugle direkte i Skyggeulvens frådende ansigt. Et øredøvende hyl steg op fra det brændende monsterlegeme, og samtlige magikere kastede deres formularer igen. Den enorme, levende fakkell vred sig i dødskræmper, og straks leverede Omieriel endnu en pil midt imellem dyrets øjne.

Den brændende Skyggeulv faldt omkring på jorden, og Valens hjerte bankede så hårdt i hans bryst at det næsten gjorde ondt. Han så op, og foran ham var Solhjems hær nu så tæt

på at han ville have kunnet se de Blå Ridders ansigter tydeligt, havde det ikke været for deres hjelme. Omieriel havde allerede taget sigte igen, og da hun affyrede sin pil traf den sit mål. Valen hørte smerteskriget da en Blå Ridder blev ramt, og det var signalet til, at samtlige af Solhjems beredne tropper satte i øjeblikkeligt galop imod den første linje af kastere og krigere. Samtidig begyndte også fodfolkene at løbe fremad, og på et øjeblik lød riter fra alle sider mens jorden skælvede og luften nærmest summede af magi.

Valen mærkede en hånd på sin arm og så på et øjeblik hvordan en hvid aura blussede op omkring hans legeme. Iorinpræsten bag ham flyttede sig videre til Tymeran og begyndte at lægge Iorins beskyttende velsignelse over drengen også. Valen nåede ikke at sende præsten en taknemmelig tanke før paladinerne bag ham løb frem for at møde de Blå Riddere inden De Blå kunne nå frem til præsterne, og han fik travlt med at skyde de sidste pile af inden han måtte trække sig tilbage for at undgå at blive mejet ned.

Solhjem og De Frie krigere tørnede sammen, og i den tid det tager et hjerte at slå en enkelt gang var sletten forvandlet til en slagmark i kaos.

Dag syv – De Blås frontlinje

Det sammenstød som fandt sted da de to hære mødte hinanden ville sikkert have mindet de fleste om et lille jordskælv, men ikke Ter’Kann. Elvergeneralen sad højt til vejrs på sin hest da de to hære kolliderede, og han kunne derfor ikke selv mærke nogen af de vibrationer som rystede den. Braget som lød ved sammenstødet var næsten øredøvende: Skjolde buldrede imod hinanden, og det sang højt i luften da metal begyndte at ramme metal, og midt iblandt disse lyde skar skrig sig igennem luften når stål gennemborede kød, magi knuste knogler, og udøde væseners fingre og tænder begyndte at flæns sig igennem levende menneskelegemer.

Ter’Kann ignorerede hele dette virvar af lyd. Han var ikke en del af det, for han var en af de forreste i De Blås rækker, og han havde allerede dræbt tre ”frie” mænd inden resten af Solhjems tropper indhentede ham og stødte sammen med lenshæren – hans sind var allerede indhyllet i en rus som fik hans blod til at bruse, men som han alligevel havde under fuld kontrol. Ter’Kann var en af de Blå Riddere som havde fået til opgave at lede hæren af soldater og udøde imod lenernes ynkkelige bondehær, og det var ham som,

sammen med tre andre Blå Riddere, fik slået det første hak i den skjoldmur som lenshæren forsøgte at stable på benene. Han red direkte ind i muren, og i det øjeblik han begyndte at svinge sit sværd var han ikke længere opmærksom på brølet af stemmer og våbnes klirren omkring sig.

Ter’Kann havde kæmpet i mange slag før dette, om end aldrig et der var så storslået. De gange hvor han havde set tilbage på kampene huskede han, hvordan følelsen af at nå frem til et slag meget vel kunne beskrives som at dykke under vand – al lyd forsvandt, undtagen bruset i ørerne. Men når man kom op til overfladen igen kunne man atter høre, og sådan var det også efter hans første otte drab; skrigene nåede pludselig frem til hans ører, tillige med våbengnyet og krigernes råb. Han blev pludselig opmærksom på, at den unge soldat, hvis bryst Ter’Kanns sværd netop havde gennemboret, vandede sig hjerteskrærende. Ter’Kann var ligeglad, og trak lynhurtigt sværdet til sig inden han atter drev sin gang frem og lod den sårede mand knuses under dens hove. Han hævdede kort det bloddryppende sværd i strakt arm inden han huggede til igen, og brølede af sine lungers fulde kraft:

”For Solhjem, for lyset!”

Bag ham blev råbet gentaget, og det overdøvede sågar kamplarmen. Ter’Kann så skrækken i den næste fodsoldats øjne inden hans klinge kløvede mands hoved fra kroppen, og det rørte ham ikke. De ord han netop havde råbt genlød i hans sind, og især ’for lyset’ lød klart i hans tanker, mens hans sværd blinkede som om den skjulte sol spejlede sig i det røde blod der dækkede klingens: Dette var væsken som skulle bortskylle den urenhed og den ondskab som, lidt endnu, herskede på Niraham; dette var offeret som han bragte sin guddommelige Herre til gengæld for en renere og lysere verden.

Ter’Kann gentog sig råb i unison med de Blå Riddere og de andre krigere fra Solhjem som nu kæmpede omkring ham:

”For Solhjem, for lyset!”

Dag syv – Den lenske hærs rækker

Rune Asgerisson, den tidligere bondedreng som først for få dage siden havde fået et spyd i hænderne og, som Mester Brak havde kaldt det med et ironisk smil, var blevet gjort til

en kriger, befandt sig et pænt stykke bag frontlinjen af lenshæren. Faktisk befandt han sig så langt mod vest at gelederne af soldater i bondeklæder begyndte at ophøre, og i stedet gjorde plads til den deling af fuldt pansrede mænd i sorte og grønne kofter som stod med spyd i hænderne, sværd ved siden og sågar en lille stålarmbrøst hængende i bæltet. Deres ansigter var udtryksløse og fuldstændig blottet for frygt – hvad mere var, så syntes Rune at hele bundtet så lidt underlige ud: Som om hele baduljen var dækket af et mørkt skær som han dog ikke rigtig kunne definere nærmere.

Rune vidste ikke helt om han følte sig mere tryk ved at stå lige ved siden af denne, trods alt, imponerende gruppe, eller om han ville have foretrukket at have stået lidt længere inde i lenshæren. Han havde et kort øjeblik fået et glimt af den mand som vagten havde kaldt Mester Morqlínn – manden sad højt til vejrs på sin gråskimlede hest, ligesom fem andre personer der bar en kappe identisk til hans. Disse seks red bag ved deres egen hær, men dette glædede kun Rune: En af disse fremmede gav, skønt bondedrengen ikke engang kunne se manden helt tydeligt for alle de voksne omkring ham, Rune kuldegysninger langt ned ad ryggen, og selvom de andre ikke virkede helt lige så skræmmende, så var deres nærvær stadig dybt ubehageligt.

Det var meget vanskeligt for bondedrengen at holde op med at skotte frygtsomt til denne sort- og grønklædte person som sad højt hævet over jorden på ryggen af en hest, der praktisk talt var dobbelt så stor som den ene trækhest som hele landsbyen havde spinket og sparet for at kunne købe i fællesskab.

Rune blev ved med at tænke på en historie som hans bedstefar havde fortalt om en ond, udød adelsmand fra Paravien, hver gang han fangede et glimt af den fremmedes ansigt. Det var i hvert fald helt blegt, og hans påklædning var helt klart meget finere end nogen bondes, og så hang der også et kæmpe sværd, som næsten emmede af sjæleangst, og som intet menneske ifølge Rune burde være i stand til at svinge, spændt fast til siden af hans hest. Det eneste som virkelig afholdt Rune fra, i sin nervøsitet, at tro at denne mand ligefrem *var* den selv samme udøde aristokrat, var det faktum at mandens ansigt var alt for pænt til at tilhøre en udød, som i Runes tanker var rædselsvækkende afskyelig, og ikke nærmest smuk.

Rune skuttede sig og kiggede væk fra den fint klædte uhyggespreder. Selv stod bondedrengen klædt i en gammel læderkofte som han havde fået udleveret af en af de

andre soldater, men som han var ganske smerteligt klar over ikke ville kunne forhindre én eneste pil, eller sågar et stumt sværds hug, i at gennembore hans kød og knogler. Når han sammenlignede sig med den veludrustede miniaturehær i de sorte og grønne kofter følte han sig som en spurv ved siden af en falk. Imidlertid stod der en ualmindeligt stor og ondskabsfuld "hund" af dimensioner ovre på den anden side af sletten, og Rune glædede sig absolut ikke til at møde en kriger fra Solhjem på slagmarken.

Han havde ellers været så opstemt før og følt sig klar til at kæmpe for alle de ting som Asger havde talt om – frihed, ære, hjem. Men spyddet i hans hånd, som han for blot en dag siden havde følt sig selvsikker ved at træne med, forekom ham nu både tungere og mere uhåndterligt end det havde gjort da han først fik det i hænderne, og hans hjerte hamrede så han følte at det snart måtte løbe tør for kræfter og standse af udmattelse.

Rune havde været døden nær af skræk allerede et godt stykke tid før slaget var gået i gang, og lyden der opsteg da de to hære ramte hinanden var som et tordenskrald i ørerne på den stakkels knægt. Oppe fra de forreste geled lød pludselig skrig og våbenklang, og de dundrende råb der hævdede sig imod himlen fik blodet til at fryse til is i hans årer:

"For Solhjem, for lyset! For Solhjem, for Nazarkiel!"

Stanken fra kampen bredte sig hastigt, for vinden var frisk og de døde hobede sig allerede nu op. Lugten mindede Rune om efterårets slagtninger hjemme på den lille gård; sødt blod og den afskyelige stank af indvolde. Han lukkede øjnene og forsøgte at undlade at tænke på, at dette ikke var lugten af fjerkræ eller et får, men af mennesker som han selv. Asger havde insistere på at stå forrest blandt de andre modige mænd, men havde også krævet at hans søn holdt skansen lidt længere tilbage i hæren. På trods af, at Rune virkelig var en god knægt som nedstammede fra en familie der forstod at kæmpe for deres slægt og len.

Kvalmen steg pludselig op i Rune, og denne gang var det ikke en opkastfølelse som stammede fra frygt, men af ren og skær afsky. Skønt han aldrig havde set en mand der var død af sår før kunne Rune pludselig let forestille sig adskillige nu. En eller anden kom til at skubbe voldsomt til Rune, og drengens øjne røg op med et ryk. Omkring ham masede folk, både den ene og den anden vej, for at nå frem til frontlinjen hvor kampen fandt sted, og andre for ikke at blive tvunget fremad af de som stod bagved. En uhyggelig

tuden lød et sted oppe fra frontlinjen, og pludselig slog en tynd søjle af lynild ned fra himlen hvor skyerne kværnede rundt som om de var blevet samlet med magisk kraft.

Brølet som atter steg op fra de kæmpende masser fik adrenalinen til at pumpe ufortøvet ud i Runes årer, og drengen forsøgte at stå på tå for at se hvad der foregik i forreste række. Eftersom han var meget lav af sin alder havde Rune absolut ingen mulighed for at se hvad der skete, og de mange folk der pressede på fra alle sider gjorde absolut ikke sagen bedre. Til sidst valgte han simpelthen at holde op med at orientere sig, og at følge med strømmen. Det var det eneste han kunne gøre.

Dag syv – På en høj bag De Blås linjer

Adam skuede udover kamppladsen. Oppe på den lille hævnning i terrænet kunne man se slaget der udspillede sig just under ham som om man var tilskuer i Nirahams mest enorme amfiteater. De små skuespillere myrdede hinanden i hobetal, men der var én tydelig, tendens: Det så ud som om de blåklædte skuespillere var ved at vinde.

Adam lod sine øjne følge den gigantiske skygge han stod i. En skygge, som ikke blev kastet af hverken bakken han stod på, eller noget andet naturligt fænomen. Til højre for ham tårnede en gigantisk skikkelse sig op, som lignede en kolossal statue i kulsort onyx. Det eneste der afslørede at det ikke var en statue var dens sjældne, langsomme bevægelser når den engang imellem skiftede stilling. Adam følte dødningsens tilstedeværelse, havde følt den siden kampen var gået i gang. Han havde vænnet sig til den, men den var stadig foruroligende, på en måde som han ikke kunne definere.

Ved siden af stenkæmpen stod der, på samme side som Adam, en mørkhåret mand klædt i en sort kappe med orange kantbånd, og med en dolket nymåne i en kæde om halsen – denne mand var, sammen med Adam, en af de få blandt de Blå Kåber som ikke bar deres uniform, eller en anden form for blå klædningsstykke. Netop dette faktum tydeliggjorde dog for enhver som kendte lige så meget til De Blås interne affærer som Adam gjorde, at dette individ stod i højere gunst hos Nazarkiel end så mange af de blåklædte mænd og kvinder.

Præsten lagde mærke til at Adam så på ham og sendte mentalisten et skævt smil som kunne få det til at løbe koldt ned ad ryggen på de fleste. Ikke at smilet i sig selv var

decideret ondt, men der var noget ildevarslende over det som fik selv Adam til at føle sig lettere ubehageligt til mode. Skolemesteren skutede sig umærkeligt og trak sit blik til sig.

Der var sket en ændring med Adam i de tre dage, som var gået, siden hans anmodning til Magiens Cirkel var blevet afslået. Han var blevet ligeglad. Hvem havde stjålet bogen i hans bibliotek? Hvem havde brudt ind i hans tanker? Han var fuldstændig, ødelæggende ligeglad.

Lige gyldig hvor meget forvirring der befandt sig i hans sind over det faktum, at han stadig ikke havde fundet svar på, om han havde forrådt Magiens Cirkel eller ej, så var han trods alt mentalist. Det betød, at han havde en kontrol over sit sind som han, med en iskold jernvilje, havde fået til at virke igen. Han havde ikke fundet ud af, om han havde forrådt Cirklen eller ej. Han vidste for så vidt ikke, om han skulle råbe "FOR SOLHJEM!" af lungernes fulde kraft, eller forsøge at opspore dødningsen og vise denne hvad mentalismens skole var i stand til. Eller for den sags skyld om han blot skulle fordufte fra denne intetsigende kampscene. Pointen var, at han var ligeglad. Han fulgte med strømmen nu, og den havde bragt ham hertil, ved siden af kæmpen. For første gang i sit liv satte Adam i al hemmelighed sin lid til skæbnen.

Dødningsen var intetsteds at se. Han kunne mærke dens tilstedeværelse, og det føltes, som om den stod på den anden side af kæmpen. Men i hans ligegyldighed havde han ikke gidet kigge. Det var i hvert fald den undskyldning han gav sig selv. Virkeligheden var den, at et eller andet holdte ham fra det. Måske var det kampen derunder, måske var det dødningsen selv, eller måske den kæmpemæssige skabning som stod imellem dem. Hvad end det var, så kunne Adam ikke ændre på det. Og derfor lod han det være, og rettede sine tanker mod noget han kunne styre.

Kan du se, hvad jeg har skabt?

Adam stivnede. Stemmen havde været så nær som en flue i hans øre, og dog så fjern som hans kammer i Etos. Men der var ingen tvivl om hvis stemme det var, og Adam fandt tanken om, at dødningsen kunne trænge ind i hans sind utroligt foruroligende. Derfor valgte han at stole på mulighed nummer to; at stemmen var kommet fra den anden side af kæmpen.

Ser du, herre af Ravensburg, forstår du?

"Jeg ser intet," sagde Adam højlydt, "som kommer mig ved."

Adam var irriteret. Han følte det som om, dødningsen var i gang med at prøve at lære ham en lektie. Der var kun én lærer i hele verden som Adam havde brug for, og det var den, som kunne lære ham hvad pokker der foregik.

De hader mig så inderligt, herre af Ravensburg. De hader mig med liv, sjæl og legeme. Og jeg forstår dem. Jeg forstår virkelig, hvorfor de hader mig. Se på dem, Adam. Tænk som dem. Jeg dræber deres mødre, deres sønner, deres døtre og deres fædre, og jeg fælder ikke en eneste tåre. For dem er jeg ulven som bider struben over på deres spædbørn, og derefter dræber de jægere som landsbyen sender efter mig.

Adam hævdede øjenbrynet. ”Ja, det gør du, og du sover godt om natten,” tænkte han. Han havde en eller anden ubestemt lyst til at forklare dødningsen, at ulven ikke myrder en hel landsby i koldt blod, men moral og etik havde aldrig rørt Adams verdensbillede, så i stedet for spillede han med på dødningsens leg, og valgte det logiske argument.

”Ulven har brug for føde,” sagde Adam. ”Derfor dræber den.”

Det lød som om dødningsen lo. Adam havde aldrig hørt dødningsen anvende den udtryksform før, og selvom den lave, hæse latter lød skærende i øret, kunne Adam alligevel ikke lade være med at bemærke det milde i tonen.

Tror du virkelig, herre af Ravensburg, at jeg ikke ved det? Jeg har aldrig påstået at jeg var en ulv. Jeg sagde, at ligesom folkene i landsbyen ikke tænker over at ulven har en grund, er der ingen der er stoppet op, for at tænke over om jeg har en.

Adam studsede. Tonen havde hverken været hård, som sædvanlig, eller arrogant, som man kunne have forventet. Tværtimod var den mild og forklarende. Han løftede hovedet og kiggede ud på slagmarken. Under ham knustes uskyldiges kranier, og Blå Riddere slagtede deres vej igennem rækkerne af folk. ”Så det er virkelig ’for Solhjem, for lyset?’” spurgte Adam den blå luft. ”Skal jeg virkelig tro på det?”

Du, herre af Ravensburg, må tro på lige det du vil. Læg mærke til Ter’Kann: Det arrogante bæst på den store hingst. Han sender sine bønner til Iorin, mens Râj, den tykpankede ork derovre, sender sine til Gorrumb. De slås side om side. Tror de på det samme? Nej. Al krig på Niraham bunder i, at man tror på noget forskelligt; forskellige guder, forskellige imperier, forskellige konger. I mine hæere tror alle på noget forskelligt, og alligevel kæmper de med hinanden, i stedet for imod. Nogle tror på ”for Solhjem, for lyset.” Andre igen, det er jeg sikker på, ser med helt andre øjne. Hvis øjne ser klarest?

Adam var på hjemmebane. Den intelligente diskussion vækkede hans sind, og tændte et nyt bål der hvor ilden næsten var brændt ud.

”Hvis det er et af dine mål, dødning,” begyndte Adam og fortsatte, ”hvorfors så sjælekontrakter? Hvorfor tvang? Hvis der skal være plads til den frihed du foreslår?”

Igen blev Adam svaret med latter, og igen, en mild en af slagsen. Denne gang kun kort, så virkede det som om dødningen besluttede sig for en pause. Adam kunne næsten forestille sig dødningen sidde i en eftertænkssom position, og pludselig skræmte skabningen ikke Adam så meget.

Du bruger det forkerte ord. Ikke hvorfor. Derfor. Bliver det nu tydeligt for dig, hvad jeg siger? Mener du ikke, at for at beskytte frihed og lighed, bør alle give deres yderste? Deres yderste. Alt hvad de har at give? Eller, hvis frihed er dig lige meget, tror du så ikke, at de fleste af dem som slås imod mig nu, ville give deres liv for frihed? Er det ikke det, de er i gang med nu?

”Vel,” svarede Adam, ”men hvad har det at gøre med mit spørgsmål?”

Sjælen er den vigtigste indsats. Jeg har sikret, at alle som kæmper for mig, ikke blot vil give deres liv for friheden, men selve deres sjæl. Mine Jorinpræster vil aldrig angribe de blodtørstige orker, eller omvendt, for det ville koste dem deres sjæl. Forestil dig en verden, skruet sammen på denne måde. En verden, hvor selve akten, at tage en andens liv, at forårsage ulykke, kan koste dig din sjæl. Hvor det at være hensynsløs, at voldtage, at slå ens barn ihjel, at slå...

”Ens kærlighed ihjel?”

Adam anede ikke hvor ordene kom fra. De vældede ud af hans mund, som en bog der faldt ned fra en hylde med siderne åbne på et bestemt sted. Han kunne mærke dødningens stemning skifte. Skiftet skræmte ham, for det han følte fra dødningen nu dansede på en så fibertynd line mellem dyb sorg og indestængt, altoverskyggende had, at det formørkede sindet og satte evige spor. Det var som at stirre ned i et bundløst dyb hvori mord, kærlighed, elskov og sadisme var uløseligt forbundne. Så forsvandt fornemmelsen ligeså hurtigt som den var kommet.

Ja... Eller at slå ens kærlighed ihjel. I en verden hvor ens sjæl er på spil handler man med sindet. Man handler ikke med fejlbarlige størrelser som følelse, hjerte eller drift. Vi

kunne skaffe lys til Niraham, lys, eller hvad du vil kalde det. Og nu er jeg træt, herre af Ravensburg, af denne samtale.

Pludselig blev stemmen mørk og hvæsende, og Adams sindstilstand fulgte med. Luften blev koldere omkring ham, og han begyndte uvilkårligt at fryse. Den utiltalende følelse af at være i nærheden af dødningsen var vendt tilbage, men nu var der en ny følelse. For første gang følte Adam, råt for usødet, det endeløse ocean af had, som lå gemt i dødningsen, begynde at bruse frem. Nu var krigen for alvor begyndt. Da dødningsen talte igen, var der ingen mildhed tilbage, kun hårde ord og endeløst mørke.

Nu skal vi myrde, herre af Ravensburg. Nu skal vi myrde.

Dag syv – Iblandt de sårede på slagmarken

Daegs hænder var blodige, og hans sværd ligeså. Kampen synes kun lige at være begyndt, og dog vidste han, at han allerede havde taget mange liv for at forsvare sit eget og sin mors. Som paladin var det hans fornemste opgave at beskytte Nimars andre tjenere, i dette tilfælde Sigrid, imens hun løb fra den ene sårede til den anden for at kanalisere Nimars helbredende kræfter igennem sine hænder, og ned i deres sår.

Lysets Orden, som trods alt var specialiserede i at bekæmpe udøde, havde påbegyndt kampen samlet i én gruppe sammen med de fleste andre gejstlige fra Lysets Katedral og Tarakirken, men det havde ikke varet længe før kirkens medlemmer var blevet splittet op. Det havde nemlig hurtigt vist sig, at selvom lenshæren havde fordelt krigere, troldmænd og gejstlige overalt i rækkerne for at undgå, at eksempelvis en enkelt gruppe almene soldater skulle komme op at toppes med eksempelvis en deling udøde som var langt mere sejlvivede end de, og derved ende med at lide store tab, så var de mange tusinde udøde mere end den primære hærstyrkes præster og paladiner kunne magte.

Så snart kirkens overhoveder havde opdaget dette, havde den Lyse dirigeret hele sin beredne styrke, på omtrent fyrre paladiner og ti krigspræster, med sig for at komme den vestlige flanke til undsætning. Imens vedblev Jarconeren Fader Paul og de resterende gejstlige at holde standpunktet imod de Blå Kåber og de Blå Riddere, for de var allerede rigeligt trængte hvor de stod, og i øvrigt krævede det en hest at nå over til den anden flanke igennem det kolossale virvar.

Daeg kæmpede som en besat imod angriberne, og havde lige netop tid til at sende Nimar en taknemmelig tanke for, at Daegs egne evner stod fint mål med de Blå Ridders. Det var dog svært for ham at være fuldstændig påskønnende, eftersom han for længst var løbet tør for magisk kraft, og efterhånden havde mere end rigeligt besvær med at forhindre sine modstandere i at dræbe ham, uden at komme til at tage deres liv – hvilket hans kodeks forhindrede ham i.

Lyspaladinens dilemma bestod til dels i, at han ikke kunne dræbe sine angribere uden først at have givet dem en chance for at trække sig. Rent logisk set kunne han forsvare sine handlinger med, at de allerede havde forspildt den chance da de lod sig indskrive i Solhjems hær, men Daeg var udmærket godt klar over, at flere af disse folk ikke havde haft et valg i den sag, og derfor kunne han ikke undskylde sig selv overfor hans egen samvittighed. Han havde så vidt muligt forsøgt at bruge sin magi til at få angriberne til at falde i søvn, men den mulighed havde han nu brugt op. Han regnede godt nok med, at tendensen til tvang iblandt de Blå Riddere var meget lavere end den var blandt Solhjems fodsoldater, men han kunne alligevel ikke være sikker.

Det begyndte efterhånden at tynde ud i rækkerne, og krigerne på lenernes side kæmpede bravt for at holde modstanderne nede. Sigrid kom vidt omkring mens hun vedblev at helbrede de sårede, men Daeg vidste også, at hans mor ligeledes ville løbe tør for mana snart, og var derfor begyndt at spekulere på, hvordan han sikrest kunne få hende væk fra slagmarken uden selv at skulle eskortere hende hele vejen tilbage bag lenslejrens palisader.

Netop da opfangede Daegs hørelse et advarende råb bagfra som var specielt hæftet på ham, og snurrede rundt med hævet sværd for at møde den nye trussel. Han fik knap nok tid til at blive chokeret over synet af en hårdt såret, sortklædt kvinde med et halvvejs forrådet ansigt, som kom farende direkte imod ham og Sigrid, før den udøde havde kastet sig over ham og forsøgt at slå sine kløer i ham.

Daeg følte et stik af angst i sit hjerte da de lange, skarpe negle på kvindens hånd forsøgte at rive hans side op, men blev bremsede af den velsignede brynje af lys som beklædte ham. Han vidste at visse større udøde var i stand til at ignorere kanaliseringer, men det skræmte ham at denne udøde var nået forbi så mange præster samt paladiner og helt hen til det sted et stykke fra frontlinjen hvor Sigrid tog sig af de sårede.

Den udøde skreg gennemtrængende ned i hovedet på Daeg, som reagerede på angrebet ved at hamre pomlen på sit sværd direkte ind i kvindens venstre øje. Kvinden hylede op imens blodet sprøjtede fra det ødelagte øjenæble og ned på Daegs ansigt, og paladinen mærkede hvordan hendes angreb nu var trængt igennem hans magiske rustning og nået til hans ringbrynje. Daeg kontrollerede sin frygt, og det lykkedes ham at jage sværdet så hårdt igennem den udødes hals, at hovedet næsten røg af. Alligevel hævdede kvinden hånden for at lade sine negle rive Daegs strube op, nu hvor hans guddommelige beskyttelse var væk.

I samme øjeblik lød der en skinger påkaldelse af Nimars kræfter bag den udøde, og en skælven jog igennem den blødende kvinde, hvorefter hun faldt sammen ovenpå Daeg. Paladinen så op, og fik øje på Sigrid, som stod med en blanding af vrede og panik malet i ansigtet, mens hendes ene hånd stadig hang i luften hvor hun havde berørt den udødes ryg.

”Mange tak, moder,” gispede Daeg og fik hastigt skubbet den udødes lig væk fra sig så han kunne komme op igen. Han fremtvang et blegt smil til Sigrid, og præstinden havde allerede åbnet munden for at svare ham da Daegs opmærksomhed blev fanget af en unaturlig bevægelse derude hvor Lysets Orden holdt lenshærens flanke imod øst. Daeg befandt sig omkring halvanden hundrede meter fra det sted hvor han pludselig lagde mærke til, at tre hætteklædte personer i sorte kutter øjeblikkeligt dukkede op af den blå luft, for derefter at forsvinde igen imens en sand vrimmel af flere sortklædte individer for en kort bemærkning trådte ud af luften, og så atter blev borte.

For første gang siden kampen var begyndt lykkedes det frygten at trænge forbi Daegs mentale barrierer af tro og selvdisciplin, og paladinen ansigt blev hvidt som sne. Få sekunder efter dukkede den sortklædte armé frem fra skyggerne igen, men denne gang fortsatte samtlige personer ufortrødent fremad i løb, og Daeg så hvordan sværd i løbet af en brøkdelen af et sekund dukkede op i deres hænder. Så brasede de fremmede direkte sammen med den yderste fløj af Lysets Orden.

Daegs krop satte sig automatisk i bevægelse. En flygtig, bekymret tanke strejfede hans moder, men han vidste at han nu blev nødt til at sætte sin lid til, at Sigrids kanaliseringer ville kunne holde de udøde fjender bort fra hende, og at de lenske krigere ville kunne forsvare hende imod resten af Solhjems hær. Han havde en ny fjende at tænke på; en

fjende som var en større trussel imod ordenen end Solhjems dårligt trænede soldater, Blå Riddere og udøde horder.

Det usynlige angreb kom fuldstændig bag på medlemmerne af Lysets Orden, men næsten samtlige paladiner og præster reagerede lynhurtigt på fremstødet. Daeg fik øje på Fader Semian midt i vrimlen af kæmpende hvidklædte præster, og så den lavstammede præst rette en rasende hånd imod en udød, som på det nærmeste eksploderede i en kaskade af lys som trængte sig ud gennem det animerede lig indefra. Så fik Semian også øje på den nye fare, og Daeg så den hvidhårede paladin Sime styrte ind foran Semian sammen med Nathaniel for at afbøde et eventuelt angreb imod ham, som dog ikke kom.

Daeg var næsten nået frem til sin ypperstepræst da en sværdbærende sortelverkvinde pludselig dukkede op foran ham, og svang en lang, tynd klinge ganske tæt forbi hans ansigt. Daeg nåede lige at undvige, og dansede et par skridt tilbage for at undgå det næste stød som den rustningsklædte sortelver rettede imod ham. Daeg havde ikke været forberedt på at stå ansigt til ansigt med en sortelver i kampen imod Solhjem, og følte en vis ængstelse ved tanken om at han var i gang med at krydse klinger med en kvinde som muligvis havde flere hundrede års kamperfaring, og derudover også magi til sin rådighed.

Denne sidste del af den trussel som paladinen udgjorde, kom Daeg i tanke om i det øjeblik hvor kvinden greb ud efter det sorte Fanabinasymbol som hang omkring hendes hals, og starten af en rite fløj fra hendes hvide læber. Daeg reagerede øjeblikkeligt ved at fare frem i et angreb, som han nok normalt ville have fundet for dumdrigt til at udføre, men til hans store held lykkedes det ham at snitte Fanabinapaladinens upansrede lår, og derved at bryde hendes koncentration.

Paladinen skar ansigt af smerte, men hun mistede ikke overblikket, og gengældte angrebet ved at slippe sit tohåndssværd med den venstre hånd for at svinge sin knyttede næve imod Daegs ansigt. Nimarpaladinen havde overhovedet ikke forudset et sådant angreb, og måtte smække tænderne hårdt sammen ved sammenstødet mellem hans kæbe og bagsiden af sortelverens hånd. Han undgik kun med nød og næppe at bide sin egen tunge over ved lejligheden.

Daegs hoved dunkede voldsomt efter slaget mens hans mund blev fyldt op med blod, og den anden paladin benyttede sig af hans manglende åndsnærværelse til at svinge sin klinge imod Daeg. Selvom stødet var lettere ukoordineret på grund af hendes sårede ben,

bed sværdets æg sig alligevel gennem Daegs allerede medtagede brynje, og et godt stykke ind i hans venstre skulder.

Daeg kunne ikke lade være med at skrigе da sværdet flænsede sig igennem hans hud og muskler, men det lykkedes ham at samle sig nok til at udnytte den uventede chance som det gav ham, at den anden paladins sværd et kort øjeblik hang fast i hans kød. Med en kraftanstrengelse, og ved et rent ud sagt svineheld, lykkedes det Daeg at føre sit sværd gennem den lille åbning hvor paladinens bryst- og rygplade blev holdt sammen med læderstropper, og ind mellem hendes ribben. Kvinden fremstødte en mærkelig, forplumret lyd der henledte tankerne på en person der forsøgte at tale under vand, og mørkt blod vældede over hendes læber da hun krummede sig sammen over Daegs sværd.

Nimarpaladinen hev sig selv op i ret positur igen mens han gispede efter vejret. Hans lunger brændte som om de indeholdt glødende kul, og mens han forsøgte at spytte alt blodet ud af sin mund, spekulerede Daeg forundret over, hvorfor det faldt ham så svært at få vejret igen. Så holdt han forbløffet inde med at hive efter vejret, for da rettede sortelverkvinden sig op igen og greb med stålsterke fingre fat om sværdets hæfte udenpå Daegs hænder. Daeg stirrede som hypnotiseret på den sorte roseformede ring der omkransede kvindens tommelfinger, og så op i tide til at se Fanabinapaladinen sendte ham et billedskønt, frygtindgydende smil imens hun langsomt hev klingens ud af sit hjerte.

Daeg begyndte at ryste, men kunne ærligt talt ikke afgøre med sig selv om det var af angst eller udmattelse. Kvinden havde ikke haft nogen aura; han havde selv set angrebet gå direkte ind! Sortelveren smilede stadig da hun trak sit eget sværd til sig og løftede det til hug. Daeg gjorde sig klar til at forsøge at parere det kommende slag med sin klinge, men hans reflekser var langsommere end normalt, og han vidste at han ikke ville kunne nå at blokere hendes stød. Et eller andet sted i baggrunden af hans bevidsthed opfattede Daeg også Nathaniels stemme der råbte noget om flammernes rasende vildskab.

Sortelverpaladinen nåede aldrig at støde til, for i samme øjeblik blev hun ramt af en kugle af ild som brændte direkte igennem hendes rustning og fik kroppen til at bryde ud i lys lue. Paladinen skreg og faldt til jorden, og som i en døds så Daeg hvordan Nathaniel kom løbende over imod dem, i færd med at hive en ny skriftrulle op af sin taske. Han behøvede dog ikke at benytte den, for allerede da gik den forkullede krop fuldstændig op i røg, og det sorte stof smuldrede bort i den intense hede imens rustningen og den

sortelviske klinge blev nærmest rødglødende. Selve paladinens krop blev på et øjeblik omsluttet af skygger og forsvandt deri, tillige med ringen hun havde båret på sin finger. Dette fik Daeg til at stirre måbende på den efterladte rustning, der som det eneste forblev, og overveje hvilken mørk kraft der kunne udføre et sådant mirakel.

”Kom nu!” råbte Nathaniel og hev sin lillebror på benene. Daeg vaklede, men fattede sig så og løb, lettere kluntet, efter Nathaniel som gik direkte i kødet på en mand i sort kåbe med bordeauxrøde kantbånd og et Dilarnategn om halsen. Manden virkede fuldstændig frygtløs da han kastede sig lige i synet på Nathaniel, som hurtigt valgte en hastig tilbagetrækning efterfulgt af endnu en ildkugle som den bedste strategi.

Daeg fortsatte ufortrødent sit usikre løb imod Semian – Nathaniel var en gudbenådet paladin, og kunne udmærket tage vare på sig selv. Det lod i hvert fald til, at en fuldstændig udslettelse var den bedste taktik imod disse fjender, og til det skulle Nathaniel bruge sine visdomskundskaber kombineret med lidt hjælp fra en af Magiens Cirkels elementalister.

Netop da trådte en mand med røde kanter på sin kåbe frem fra den blå luft kun få meter fra Nimars ypperstepræst, og Daeg så at Fader Semian stivnede. Sime spændte kroppen som om hun skulle til at angribe, men en kort besked fra Semian fik det til at give et ryk i den unge paladin, som pludselig så meget usikker ud. Ypperstepræsten sprang frem og fejede nærmest Sime til side, for i samme nu gjorde Phlarnpræsten foran dem en brat bevægelse, og noget der lignede et spindelvæv gjort af blødende skygger fór frem mod de to Nimartilbedere. Et kort glimt, som når en solstråle trænger igennem et tæt skydække i blot et par sekunder, illuminerede luften foran Semian, og opløste skyggerne.

Daeg hørte ypperstepræsten råbe til Sime at hun skulle trække sig tilbage, men paladinen tøvede. Daeg vidste at Sime var ganske erfaren på en slagmark, men skønt hun var velskolet både i sværdkunst og teologi, i praksis såvel som i teori, så forstod han, at hun højst sandsynligt var ramt af panik over denne situation, hvor hun så tydeligvis var ude af stand til at forsvare sin ypperstepræst på nogen som helst måde, men snarere var i vejen. Daeg forsøgte at råbe Sime op, men før han kunne få kontakt til hende var et par sortklædte folk sprunget ind fra siden, og kolliderede direkte med den kvindelige paladin.

Sime tumlede gennem luften, væk fra Semian og den ukendte præsts duel, og de kutteklædte fulgte efter hende med sværd i hænderne. Selvom Daegs syn var sløret

bemærkede han svagt den mørke kraft der pulserede fra våbnene, og det gav et gib i ham da han indså at han måtte komme Sime til hjælp inden hun blev ramt, for med så meget kraft strømmende fra klingerne ville hun ikke være i stand til at overleve et eneste slag fra et af de sværd.

Med luften brændende i halsen styrtede Daeg op til de tre stridende krigere, i tide til at bryde ind i et angreb på Sime som de to andre sværdekæmpere var i gang med at foretage fra hver sin side. Hans indblanding reddede hverken Sime, eller ham selv, længe: De sortklædte virkede komplet ligeglade med hvert eneste sår som de to paladiner påførte dem, og angreb uden frygt for deres egne liv. Sime og Daeg måtte fortvivlet trække sig længere væk fra deres ypperstepræst, mens deres angribere fremturede imod dem. Det lykkedes en af dem at pløje sit sværd ind i siden på Sime, hvis skadede rustning ikke kunne beskytte hende, og den unge paladin måtte blødende lade sig falde til jorden.

Daeg kunne knap trække vejret længere, og små lyspletter begyndte at danse for hans blik mens han forsøgte at undgå at blive ramt. Hans modstandere stoppede op et øjeblik da de så hvor udmattet han var, og den ene trådte alene frem for at give paladinen nådestødet imens han hånede Daeg:

”En mere ussel kriger end dig har jeg aldrig været ude for før, paladin,” hvædede han og spyttede på jorden foran Daegs fødder, imens Nimarpaladinen fortvivlet kneb øjnene sammen i et forsøgte at se sine modstandere klart. ”Nimars tjenere skulle hellere holde sig til deres helbredelser og bønner end til at forsøge at ”rense” verden for mørke. Du må hellere bede nu, og håbe at din gud vil tage imod dig, for din sjæl hører ikke længere til på Niraham.”

Med disse ord hævede manden sit sværd og trådte frem imod Daeg mens hans følgesvend gik over til den forblødende Sime med trukket våben. Den forsvarsløse paladin blev kort og brutalt aflivet med et sværd igennem hjertet, og Daeg selv var nu så sløv at han ikke engang kunne anråbe den mørkkledte kriger om at udvise barmhjertighed.

”Vasran, stands nu denne galskab!” råbte Fader Semians stemme pludselig, og Daegs kommende bøddel tøvede.

”Galskab? Dette er ingenlunde galskab, Semian,” lød svaret, og ved lyden af denne stemme vendte de to kutteklædte mænd sig som på tælling for at høre hvad deres leder havde at sige. ”Det er berettiget hævn, over dig og din orden tillige.”

På trods af sin formodning om, at han burde benytte øjeblikket til enten at angribe sine modstandere, og derved håbe på at tage bare én af dem med sig i døden, eller til at stikke af, vendte også Daeg sin opmærksomhed imod de to præsters kamp, og følte på et øjeblik den ærefrygt som han altid havde følt for Fader Semian stige til uanedede højder.

Luften omkring de to præster var som forvandlet til en uvejrs Himmel; mørke skyer bølgede rundt om Vasran mens kraftige ladninger af hvad selv Daeg på denne afstand kunne genkende som guddommelig kraft slog imod Fader Semian. Hver eneste gang disse angreb fandt sted, afviste Nimarpræsten dem med et skjold af lys der kløvede mørket foran ham og slog angrebet tilbage. Daeg vidste ikke om han så syner på grund af sin ringe tilstand, men det lignede at den lille hvidklædte mand nærmest havde forvandlet sig til en flammende fakkel af klart lys, som om den guddommelige aura Fader Semian altid havde haft omkring sig var blusset kraftigt op.

”Dine uforstandige angreb fører ingen steder hen, Vasran,” hørte Daeg Fader Semian sige mens præsten afviste endnu et udfald. ”I lyset skal jeg finde styrken at modstå dit mørke til evig tid, og det ved du.”

”Spar mig for dine hellige floskler,” vrængede Vasran og holdt et øjeblik inde med sine mordforsøg for i stedet at nidstirre Nimarpræsten. Et smil trak et kort øjeblik i Phlarnpræstens mundvig, og øjeblik efter var han forsvundet i skyggerne. Daeg studsede, og følte pludselig sig selv gå i knæ. Han kunne næsten ikke se noget længere, og hans krop begyndte at ryste som om han havde feber, på trods af at det eneste sår han havde døjet var stødet fra sortelverpaladinens klinge. Det havde gjort ondt, men det havde da langt fra ramt en vital del af hans krop, så hvorfor var han døende?

Daeg hørte Nathaniels klare stemme bag sig og spærrede øjnene op ved synet af sin bror som hastede nærmere imens han rev en skriftrulle frem og læste op fra den. Rullen blev til aske imellem hænderne på Nathaniel samtidig med at en glødende ildkugle formedes i hans højre hånd. Nimarpaladinen kastede den straks og ramte sit mål; den Dilarnatilbeder som netop havde hævet sit sværd over Daeg igen blev truffet direkte i brystet af den

flammende kugle og styrtede om med et skrig. Den anden mand lod sig ikke engang mærke med Daeg, men satte med det samme et angreb ind imod Nathaniel.

Daeg faldt om på jorden og hørte svagt lyden af metal der ramte metal, mens hans hvæsende vejrtrækning skrattede i hans ører. Han hørte sin storebror råbe op i smerte, og så forsvandt al lyd for et øjeblik. Da den vendte tilbage hørte Daeg Nathaniels stemme som febrilsk kaldte på ham, og den døende paladin mærkede noget vådt dryppe ned på sin pande. Det lykkedes ham at åbne øjnene halvt igen, og fik øje på Nathaniels kridhvide ansigt over sig. Blodet strømmede fra et snit på paladinens kind, og Daeg registrerede også svagt, at Nathaniels venstre arm hang bloddryppende og livløs ned langs hans side.

”For Nimars skyld, Daeg, svar mig!” råbte Nathaniel mens han ruskede i sin lillebror med sin raske arm, og Daeg ønskede virkelig at efterkomme sin storebrors opfordring. Hans tunge følte dog visnet og tør på trods af alt den væske som stadig flød fra såret i den, og han var klar over at han umuligt ville kunne frembringe så meget som et enkelt ord.

Så hørte han Vasran tale igen, og Daegs øjne fløj helt op da han indså hvor tæt på den befandt sig. Han var ude af stand til at reagere på anden måde da Phlarnpræsten pludselig dukkede op lige bag Nathaniel, og uden den mindste kraftanstrengelse lukkede sin hånd omkring den knælende Nimarpaladins hals. Nathaniel udstødte et halvkvalt råb, men Vasran strammede til imens han lagte sin venstre hånd omkring Phlarnsymbolet på hans bryst og færdiggjorde den bøn han lige havde påbegyndt.

Nathaniel holdt op med at kæmpe, og Daeg så med rædsel hvordan hans storebrors vidt opspærrede øjne blev dækket af en hinde af blod, der kravlede frem fra paladinens øjenkroge og over øjenæblet indtil det dækkede al den hvide og havblå farve som Nathaniels blik indtil da havde rummet. Vasran slap paladinen, som greb sit sværd fra jorden hvor han havde smidt det da han kastede sig ned ved siden af Daeg, og rejste sig op. Daeg mærkede hvordan varme tårer begyndte at løbe ned over hans kinder, og hans desperate vejrtrækning blev kun gjort værre af den påtrængende gråd.

Nathaniel greb op efter sit Nimarsymbol og rev det uden en eneste hæmning af. Han holdt det et øjeblik op foran sine røde øjne, hvorefter han drejede halvt omkring og smed det på jorden foran Vasrans fødder. Phlarnpræsten smilede grumt af det blodplettede symbol, og lagde et kort øjeblik sin hånd på Nathaniel, hvis krop straks blev helet, og

dertil omkranset af et sort skær. Så vendte Vasran sin opmærksomhed imod Semian, hvis ansigt var som en maske af hvid sten, skønt glansen i hans øjne var klarere end nogensinde. Lyset omkring ypperstepræsten blussede op, men Vasran lo bare højt og foragteligt inden han fremslyngede sin hånd imod Nimars forkynder:

”Du siger at lyset skænker dig styrken til at modstå mørket, Semian? Jamen, så lad os da se hvordan du vil forsvare dig imod en anden broder fra Lysets Orden.”

Vasran lo igen imens Nathaniel begyndte at gå fremad. Hele Daegs krop rystede da han forsøgte at komme på benene, men det var umuligt for ham at få dem til at lystre. Hver eneste fiber og blodkar i hans legeme brændte, og sjælen med. Smerten var uudholdelig, og alligevel var det langt værre at se Nathaniel gå imod Fader Semian med draget sværd. Daeg drejede med besvær hovedet for at få øje på en anden præst eller paladin som han kunne kalde på, men alle omkring ham havde deres eget hyr med de sortklædte angribere, de udøde skabninger og Solhjems andre tropper.

”Kæmp imod, Nathaniel.” Semians stemme var lav, men så intens at selv Daeg kunne høre den. ”Dette mørke er ikke herre over dit legeme og dit sind. Husk på lyset.”

”Hold op med at fortælle ham at han skal kæmpe, og kæmp selv!” udfordrede Vasran rasende den anden præst og slyngede en brølende ladning energi direkte forbi Nathaniel og imod Semian, som, på trods af en lidt langsommere reaktion end før, også afværgede dette angreb. ”’Ingen uskyldig skal brænde’, Semian!” skingrede Vasran og sendte endnu en mørk bølge af sted.

”For Nimar, for lyset, paladin!” råbte Semian og afbødede angrebet uden at værdige Phlarnpræsten sin opmærksomhed, i samme sekund som Nathaniel satte i løb og gik på Nimars ypperstepræst med så megen kraft bag sit slag, at Daeg vidste at han ikke selv ville have været i stand til at modstå det hvis han havde været i sin bedste form. Guddommelig styrke drev Nathaniel, men den som stod bag Fader Semian var langt stærkere.

Et lysglimt blændede Daeg, og da det fortog sig var Nathaniel blevet kastet flere meter bagud og lå livløs på jorden. Den mørke aura omkring ham var forsvundet, og selvom Nathaniels øjne var lukkede vidste Daeg i sin sjæl, at den røde farve var forsvundet. Daeg sukkede taknemmeligt, og begyndte øjeblikkeligt at hoste. Det rev i hans lunger og hals, og da blodet blev hostet med op var Daeg ikke engang sikker på om det kom fra såret i

hans tunge eller fra hans indre. Med smerten malet i hele ansigtet så Daeg en sidste gang op på sin ypperstepræst for at få styrke, men i stedet for at finde trøst i synet af den hvidt lysende Semian, fik han i stedet øje på en sortklædt, forrådnende skabning som kom løbende unaturligt hurtigt igennem den ligbestrøede slagmark med kurs direkte imod Nimars høje forkynder.

Råb lød pludselig fra flere sider da andre paladiner fik øje på den udøde, men Daeg kunne knap høre dem længere. De eneste sanseindtryk han havde tilbage var følelsen af den brændende smerte som flammede i hele hans legeme, og synet af den større udøde som nåede op til Fader Semian. Ypperstepræsten af Nimar vendte sig, men hans koncentration havde været fuldstændig opsuget af Vasran og Nathaniel. Skønt denne udøde trussel for ingenting var at regne, i forhold til Semian, havde den udnyttet det splitsekund, hvor Semians fokus havde været andetsteds, og på et øjeblik gennemborede den udøde præstens hjerte med sin mørke klinge.

Lyset omkring Semian flammede øjeblikkeligt op, synkront med at en mørk og ildesindet bølge af en anden kraft lukkede sig om den udøde, som blev tilintetgjort på stedet i en katarakt af blod, mens dens sværd faldt til jorden. Derefter døde lyset omkring Semian ud, indtil kun den svage hvide aura som han normalt var omsluttet af var tilbage. Blodet pumpede ud fra det åbne sår hvor sværdet var gået direkte igennem Semians bryst, og ypperstepræsten faldt forover.

Mens lyset forsvandt fra Daegs synsfelt så han en kvinde i en lang, mørkebrun kjole, og en kofte der bar Magiens Cirkels tegn, komme løbende imod Fader Semian med fægtende arme, mens hendes læber allerede bevægede sig i en påkaldelse af jordens kræfter. Hun knælede for at berøre den forblødende Semian, imens Daegs liv ebbede ud.

En gammel historie om to Nimarpræster som engang havde været tætte som brødre, men som endte med at blive bitre fjender, vendte et kort øjeblik tilbage til Daeg og fik ham til at smile indvendigt. For den sidste tanke som drev gennem paladinens sind inden mørket overtog hans bevidsthed, var den at Vasran, stifteren af Mørkets Broderskab, som en sidste gerning inden han atter forsvandt i skyggerne, havde destrueret Semians angriber.

Dag syv – Bag De Blå frontlinjer

Veria kæmpede, til sin egen store fortrydelse, ikke blandt de forreste i Solhjems hær da slaget tog sin begyndelse. General Etreas havde inden kampens start placeret de højerestående og stærkeste krigere strategiske steder i mængden af bondersoldater, frivillige tropper, lejesvende og andre fodtropper, og den post som Veria havde fået udstykket befandt sig tilfældigvis langt fra frontlinjen. Præstinden havde ikke været videre tilfreds med denne beslutning og havde sågar afkrævet Etreas en forklaring på den dårlige placering, men var blevet affejet med et svar som faktisk godt kunne tolkes som om hun som præst ikke var særlig meget værd på en slagmark, og derfor hellere skulle lade være med at gå i vejen for de Blå Riddere og veltrænede soldater som først skulle angribe lenshæren.

Den krigeriske, og derudover fuldt ud kampdygtige, højpræstinde havde haft svært ved at bekæmpe sin vrede under orienteringen, men det var lykkedes hende at afstå fra et decideret raserianfald ved tanken om, at hun tidsnok skulle kunne komme til at gøre sin del, og at det trods alt var Etreas som var ansvarlig for at lægge strategien. Hvis Nazarkiel stolede nok på den ellers beviseligt smådumme mand til at lade ham om planlægningen, så blev Veria vel egentlig bare nødt til at fæste samme lid til ham, på trods af at Etreas langt fra havde vist sig at fortjene den endnu.

I den første fase af kampen havde Veria derfor endnu ikke været i stand til at komme til at deltage aktivt, og det irriterede hende grænseløst at hun ikke kunne se hvad der foregik. Eftersom Solhjem rykkede frem kunne hun kun formode at De Frie var godt i gang med at lide deres velfortjente nederlag, men det plagede Jorinpræstinden at hun ikke kunne følge kampen på tæt hold, og mere end én gang forbandede hun generalens inkompetence og manglende tillid til hendes evner.

Ved kampens begyndelse havde Veria deltaget midlertidigt ved at fyre hele sit arsenal af langskaftede pile ind i midten af den ynkelige bondehær, for derefter skødesløst at kaste den tunge langbue til side til fordel for sit tveæggede sværd og Jorinskjoldet som hun indtil da havde båret fastspændt på ryggen. Stålklingen var egentlig for lang til at blive betegnet som et ethåndssværd, men højpræstinden kæmpede ikke desto mindre kun med sværdet i den venstre hånd og skjoldet på den højre arm. Hun var både stærk og koordineret nok til at vinde næsten hver eneste kamp hun indtil videre havde kastet sig ind i på denne måde, og dette selvom hendes træningspartnere havde været glimrende

fægtere. Hendes modstandere blev ofte forvirret af at Veria kæmpede venstrehåndet, for ikke at tale om at hendes sværds længde var en tydelig fordel, især når hun kunne beskytte sig selv med skjoldet samtidig.

Forude lød der pludselig et kæmpe brøl af flammer, og en søjle af ild stod op fra et sted midt på slagmarken. Et hjerteskerende hyl, øjeblikkeligt fulgt af en stor menneskemængdes sejrbrøl, fik Verias mundviger til at trække sig tilbage i et bistert smil. Skønt hun var klar over at det var hendes egen hærs "tropper" som sikkert lige havde fået den pågældende ildstorm i hovedet, så kunne hun ikke lade være med at fryde sig i sit stille sind. Veria havde hadet synet af de Skyggeinficerede varulve og tanken om, at hun og de kæmpede på samme side havde næsten været sværere at bære end kendskabet til de mange udøde som i den stund også kæmpede på Nazarkiels side. Hvis der var ét væsen som præstinden afskyede mere end de udøde, som hun trods alt ville være i stand til at dræbe med en enkelt påkaldelse af Jorins guddommelige kræfter, så var det hekse, og kombinationen af en Skygge og et sådan monster som en varulv havde absolut ikke huet hende. At vide at en eller anden troldmand eller Tarapræst lige havde grillet et af bæsterne var, skønt det betød et tab for Solhjem, egentlig vældig tilfredsstillende.

Desuden skulle det undre Veria om ikke et par lenske bønder også var røget med i købet da den pyromaniske troldmand udførte sit forehavende. Vigtigst af alt var dog, at der nu blev plads til lidt "civiliseret" kamp i stedet for det brutale slagteri som Veria var sikker på at den just hedengangne Skyggeulv havde praktiseret. Tanken om at en magiker med styrke til at påkalde sådan et inferno befandt sig i de af lenshærens rækker, hvor de Blå Riddere havde formodet at der kun ville stå fodsoldater, foruroligede alligevel Veria en smule, eller måske var den overfladiske bekymring kun en undskyldning for at hun endelig kunne komme til at engagere sig en slidt mere.

Hvad end grunden var, så besluttede Jorinpræstinden sig for straks at begynde at bane sig vej op til frontlinjen så hun kunne komme til at svinge sit sværd for Jorin og et lysere Niraham. Hun brød uden tøven ud af det ellers nogenlunde velopstillede geled og siksakkede imellem de mange blåklædte mænd for at nå frem til kampen.

Dette skete næsten før Veria havde været forberedt på det, men i samme øjeblik som en lensk soldat hoppede frem med sit spyd for at jage det gennem hendes brystkasse sprang

præstinden til side, fangede spyddet imellem sin krop og sin skjoldarm, og holdt det fast der så soldaten ikke havde en chance for at forsvare sig da Veria svingede sit sværd.

Det var ikke svært for Veria at lokalisere den magiker som havde gjort kort proces med Skyggeulven. Røgen bølgede op fra et enormt krater i jorden hvor gløder og små flammer stadig ulmede i den sortsvedne jord og de stinkende, forkullede kadavere der lå på jorden indenfor den bortbrændte cirkels radius. Det nyligt overståede flammehav havde skabt et lille pusterum i kampen på netop dette sted, så Veria fik hurtigt spottet de to personer der med størst sandsynlighed var ophavet til de magiske luer. To mænd med Magiens Cirkels kofter stod et kort stykke fra den afsvedne jord – den ene af dem støttede sig til den anden som om han var ved at falde om af udmattelse, og Veria konkluderede, at troldmanden måtte have brugt alle sine resterende kræfter på at fremkalde en brand der var stærk nok til at besejre Skyggeulven. Dette efterlod dog elementalisten selv i lidt af en knibe, for medmindre han fik samlet sig igen, og det i en vis fart, ville han meget snart være et hoved kortere.

For en sikkerhedsskyld bad Veria Jorin om at kaste sin beskyttelse over hende, således at præstinden ville kunne modstå et magisk angreb, i tilfælde af at troldmanden enten mandede sig op, eller at hans lærling var i stand til at forsage skade på afstand. Med det gule skær af Jorins forsvar omkring sig løb Veria derefter frem for at slippe af med de to kastere inden de kunne forvolde mere skade. Hun trak ud til højre og forsøgte at komme om på siden af dem, mens hun fældede de som kom i vejen uden at tage sig af, om de blev efterladt sårede eller døde.

Det gav et ryk i lærlingen, som støttede sin mester med én arm men stadig havde den anden fri, da han fik øje på Jorinpræstinden. Veria havde heller ikke regnet med at nå uset frem til de to Cirkelmedlemmer, men hun var nu så tæt på, at hun ikke forventede at lærlingen ville være i stand til at nå at kaste en formular efter hende inden hun kunne gøre ham ude af stand til at påkalde noget som helst element. Veria sprang frem for at støde sit sværd igennem den unge mands krop, da klingens prællede af på luften foran hende som om hun havde hugget direkte ind i en mur af sten.

Veria vaklede tilbage, og lagde først nu mærke til den cirkel af kompakt magisk beskyttelse som lå omkring de to elementalister. Præstinden bandede indvendigt, og snurrede straks rundt for at parere et angreb fra en halvgammel mand bevæbnet med en

høtyv. Bondejokken faldt for hendes sværd som rug for en le, og Veria rettede rasende sin opmærksomhed tilbage mod mændene fra Magiens Cirkel. Ét var at de gemte sig bag deres elendige værn af troldmandsmagi, men det gjorde hende næsten endnu mere vred at vide, at hun ikke selv havde taget højde for at de lumpne kastere kunne have beskyttet sig selv på denne måde, inden hun angreb.

Højpræstinden overvejede kort om hun skulle trække sig væk og i stedet gå efter tre sort- og hvidklædte krigere i imponerende og dyre rustninger som hun kunne se gav de udøde styrker nogle problemer, blandt andet fordi der stod en præst bagved dem som kanaliserede en eller anden guds kraft imod de animerede lig. Det ville ikke passe Veria godt hvis troldmandsmesteren fik mulighed for at genvinde sin styrke, men hun havde ikke tid til selv at anråbe Jorin om at fjerne værnet.

Hun havde netop besluttet sig for at tage sig af soldaterne og præsten, da hun fik øje på elementalistlærlingens bange blik, og hørte ham begynde at fremsige sin rite imens han med hænderne tilkaldte magien.

Veria tøvede ikke et sekund – hvis værnet stadig holdt ville troldmandens magi ikke kunne nå hende, men hvis det var væk skulle hendes sværd nå at tale inden knægten fik færdiggjort sin påkaldelse. Da hun huggede til denne gang blev hendes klinge ikke blokeret, og den lysende blå kugle af rå, magisk energi som netop havde samlet sig i lærlingens hånd blev slynget væk fra Veria og ned i jorden da sværdet bed sig ind i troldmandens arm, og knoglen i den brækkede. Drengen skreg af smerte mens blodet stod ud, og Veria hamrede ham øjeblikkeligt i hovedet med sit skjold mens hun straks vendte sig imod den gamle.

Manden på jorden havde allerede fundet en skriftrulle frem fra et eller andet sted på sin person, men han nåede aldrig at færdiglæse den rite som var skrevet ned på den. Jorinpræstinden gjorde kort proces med troldmanden inden hun så efter, om lærlingen også var færdig. Det var han – den unge mand lå blødende på jorden med brækket hals efter slaget med skjoldet.

Veria gav ikke sig selv tid til at puste ud: Hun satte i løb direkte imod den formastelige gruppe der majede sig igennem rækkerne af udøde og bønder. En af krigerne fik øje på hende inden hun nåede frem, men af en eller anden grund tøvede manden med at få sine parader op da det gik op for ham at Veria var på vej imod gruppen. Næsten samtidig

opfattede præstinden det lille Jorinsymbol der var mejslet i ridderens skulderpanser, og det tog hendes ingen tid at lægge to og to sammen.

Skønt den rustningsklædte kriger således tøvede med at hæve sit sværd overfor hvad han tydeligvis kunne se var en anden Jorintilbeder gjorde Veria ikke. Havde det været et hvilket som helst andet slag, et hvilket som helst andet sted, ville hun havde stillet sig ved mændenes side og kæmpet med dem imod de udøde som stadig veg tilbage fra den anden Jorinpræsts kanaliseringer. Men i dette slag hvor hun kendte sine egne på de blå klæder de bar, i dette slag hvor hun kæmpede for et rent Niraham i fred og balance: I dette slag måtte hun følge sin Herres bud og bekæmpe både ondskab og mørke, lige såvel som de forvirrede, afsporede stakler som på den ene eller den anden måde forsøgte at forhindre mørkets udslettelse.

Den tveæggede klinge smadrede igennem mandens rustning, og ringene nærmest regnede da stålet flængede ringbrynjen. Manden der bar den veg chokeret tilbage, men Veria gav ham ingen mulighed for at samle sig. Hun huggede efter skinnebenene, som kun var beskyttet af benskiner frem for både plade og ringbrynje, og blokerede det første, usikre forsøg som krigeren gjorde på at gengælde hendes angreb. En anden af gruppens krigere så, at den første var i knibe, og forsøgte at komme hen til de kæmpende, men en rådsnar soldat med blå strudhætte så hvad han var i gang med, og langede straks ud efter ridderen. Ridderen måtte koncentrere sig om sin egen fjende, og Veria fik et øjeblik til at nedlægge manden foran sig inden de andre kom ham til hjælp.

Verias kondition var fortrinlig, men alligevel var hun begyndt at blive en smule forpustet af den hårde kamp. Den bøn hun opsendte til Jorin, imens hun fokuserede på det gudesymbol der var indgraveret i den ring hun bar på sin venstre hånd, var en smule stakåndet, men ikke desto mindre virkningsfuld. Højpræstinden mærkede Jorins styrke flyde igennem sig, og det næste slag hun leverede sin modstander var så kraftigt, at det gik lukt igennem hans allerede beskadigede ringbrynje, og ind i hans højre arm. Det varme blod begyndte øjeblikkeligt at mørkne de mange hundrede ringe der snoede sig omkring hans arm i form af rustning, og smerten fik manden til at tabe det tohåndssværd som han havde svunget indtil da.

Jorinpræstinden lod den sårede mand ligge hvor han lå, og gentog sin bøn til sin gud om at låne hende kraft, imens hun fortsatte fremad mod de resterende i gruppen. Bag hende

kom to blå soldater øjeblikkeligt løbende til for at ekspedere ridderen nu hvor han ikke længere havde sit våben.

Da Veria først havde dræbt den Jorinpræst som indtil da havde holdt de udøde på afstand gik der ikke lang tid før den lille gruppe blev splittet. Den magiske beskyttelse som Veria havde påkaldt sig da hun skulle kæmpe imod de to troldmænd kom hende nu til gode, for den anden præst forsøgte at kommandere hende til at knæle for Jorins magt da krigspræstinden kom løbende imod ham. Veria havde kun vrede og foragt tilovers for denne kommando – den gunst som hun selv nød fra Jorin beskyttede hende imod ordren, og hvad mere var, så kunne Jorinpræsten heller ikke forsvare sig selv særlig godt med det sværd som han indtil da kun havde brugt til at fælde vigende, udøde skabninger. Ironien var slående; her kæmpede ikke kun to Jorinpræster mod hinanden; den ene benyttede Jorins styrke mod den anden, som var beskyttet mod lige netop denne styrke af en og samme gud.

Kampen kostede hende dog. Verias rustning led et par slag, og det samme gjaldt skjoldet. En af mændene nåede at gøre en del skade på det, og hans kraftfulde hug havde gjort det klart for Veria, at de vitterligt havde været veluddannede riddere af Jorin. Tanken om disse glimrende krigeres, og dertil tydeligvis også hengivne Jorintilbederes, forræderi overfor lyset og Jorins sag smertede Veria mere end det sår som hendes arm havde døjet under kampen med den sidste ridder.

Højpræstinden undertrykte sin vrede og forsøgte at bevare et klart overblik over kampen. Rundt omkring hende strømmede de udøde frem imod lenshærens bønder, men af en eller anden grund befandt der sig også pludselig en del udøde på lenshærens side som kom væltende tilbage i hovedet på angriberne. Da Veria mødte den første bølge af lenske bønder med udtryksløse ansigter og sår overalt på kroppen troede hun et øjeblik næsten ikke sine egne øjne. Der måtte være hundredvis af dem sådan som de blev ved med at komme vaklende – som om nogen på lenernes side sørgede for at rejse hvert eneste afsjælede legeme som udød så snart de faldne drog deres sidste åndedræt!

Så fik hun øje på det grønne banner der, ligesom så mange andre, vajede imod den grå vinterhimmel, og synet var som en frisk vind der fik de vredesgløder der ulmede i hendes sind til at flamme op i lys lue. Et væld af ord der alle klingede som ”kættere” og ”blasfemikere” strømmede et kort øjeblik igennem hendes hoved, hvorefter hele

præstindens sind frøs til is. For én gangs skyld forbandede Veria det faktum, at Jorin trods alt ikke havde skænket hende evnen til at kaste hans mere kraftfulde mirakler iført rustning, for i denne stund ønskede hun mere end noget andet at lade sin klinge bade i hans renhed, så dens blad ville kunne bide så meget desto skarpere i udødt kød.

Veria var allerede i gang med at bane sig vej imod den vestlige flanke da et råb fik hende til at standse op. Råbet klang fra omkring halvtredsindstyve stemmer, på det gamle sprog som hellige og lærde længe har benyttet, skønt det for de fleste andre er gået i glemmebogen. Den kortvarige, men kraftfulde, anråbelse af Jorin fik blodet til at bruse i Verias årer, og hun måtte lægge bånd på sig selv for ikke spontant at deltage i råbet da det blev gentaget. Præstinden så mod øst, og fik straks øje på de mange hvidklædte ryttere der hastigt kom galopperende imod Solhjems avancerende tropper. Ingen bannere smældede over dette følge, men hverken Veria eller nogen anden med blot en smule kendskab til Nirahams forskellige kirker og religiøse ordener ville have været i tvivl om hvem disse pansrede ryttere var, selv hvis deres kampråb ikke havde lydt højt og klart over krigslarmen:

Jorins kirke, med gudens ypperstepræstinde i spidsen – i Verias øjne alle som én forræder imod den gud som de påstod at tjene. Krigspræster, som Veria selv, og paladiner, men skønt deres råb højlydt forkyndte at de kæmpede for Jorin og for lyset, og hvordan det end kunne være gået til, så var de blevet forblændet af mørket.

Aratholl var som blæst bort fra Verias tanker. Hvis der fandtes større syndere imod lyset end de som bevidst forbryder sig imod det, så var det for Jorinpræstinden de, som påstod at tjene lyset mens de i virkeligheden forhindrede dets virke og udbredelse. Og den kvinde som stadig kom nærmere og nærmere Veria; den kvinde hvis aura lyste hvidt selv gennem den skinnede rustning hun bar, var mere skyldig end nogen af de andre gejstlige som kæmpede imod Nazarkiels vision om verdensomspændende fred og renhed. Hun, om nogen, burde vide bedre!

Det tog ikke Veria lang tid at tilkalde sig en Blå Ridders opmærksomhed, og at gøre ham klart hvilken fare der nærmede sig. Ridderen, en høj mand som for længst havde måttet opgive sin sårede hest og nu var til fods, tog øjeblikkeligt kontrol over situationen, og fik hold på de ellers fremrykkende blå tropper. Snart havde hver eneste af Solhjems nærværende spydmænd dannet en mur af opadpegende spyd mod øst, og to geledder af

fodsoldater havde stillet sig klar bagved dem for at kunne tage imod de fremstormende ryttere.

Med blikket stift rettet imod den Lyse bad Veria først en bøn til Jorin om at skænke hans trofaste tjener styrke, og dernæst om at skænke hende sin guddommelige velsignelse. Kraften strømmede, som altid før, igennem Veria, der ligeledes følte Jorins hellige nærvær endnu mere udpræget da hans velsignelse tilfaldt hende. Rytterne var nu kun tredive meter borte, og de skar igennem mængden af fodfolk som et blodigt sværd igennem skært kød. Netop som de fik øje på spyddene hævede først den Lyse, og dernæst tyve af de paladiner som red i midten af flokken, deres ene hånd imod spydfolkene og råbte en fælles kommando.

Adskillige spydmænd nærmest smed deres våben fra sig da de mistede kontrollen over deres egne hænder, og straks efter dem måtte endnu enogtyve gøre det samme. Verias tanker formede straks en række eder og forbandelser inden krigspræstinden rasende rettede sit fokus imod den Lyse, hvorefter hun sendte den samme ordre imod ypperstepræstinden. Miraklet havde ingen som helst virkning overhovedet, og Veria måtte erkende, at selvom Jorin burde have forladt denne kvinde for flere måneder siden, så han åbenbart stadig på hende med en vis yndest. Den Blå Ridder ved Jorinpræstindens side pegede ligeledes på en af paladinerne og forsøgte at fremkalde frygten i hans hjerte, men som Veria allerede havde forudset, var paladinen så sikker i kamp og i sin tro på lyset, at hans mod ikke kunne overvindes af simpel frygt.

Det var de færreste af de spydmænd som var blevet ramt af paladinernes magi der nåede at samle deres spyd op igen, og de som forsøgte at lukke det gabende hul der pludselig var opstået midt i spydmurens formation kunne ikke komme til for mænd som allerede famlede rundt nede på jorden efter deres tabte spyd. Veria havde vidst at muren ikke ville holde fra det øjeblik den Lyse havde påkaldt Jorins styrke og kontrol over den første spydmand, og hun fortrød at hun ikke havde beskyttet de mænd som stod forrest imod magiske angreb. De ville ganske vidst kun have kunnet modstå det første af slagsen, men det pinte alligevel Veria at vide, at det måske kunne have gjort en forskel i kampen. Denne tanke strejfede hende dog kun flygtigt, og dernæst var præstindens sind atter opfyldt af kampen.

Der var ikke tid til at fortryde i feltslag, og det vidste hun. Ydermere ændrede det ikke på noget, at hun ærgrede sig. Man kunne til dels påvirke en kamps udslag ved at forberede sig og ved at lægge strategier, men den egentlige indflydelse fik man her og nu.

”Dræb hestene!” råbte Veria højt og slap et øjeblik sit sværd for at samle et spyd op som lå tabt på jorden. Hun havde aldrig været den store tilhænger af spyd, men som krigspræst havde både hun selv og hendes læremester følt, at det var hendes pligt at lære at beherske dette våben tillige med sværd, bue og økse. Veria var ikke ked af den tid som hun havde brugt derpå, og spyddet sejlede både kraftigt og sikkert igennem luften i de få sekunder det tog det at nå fra præstindens hånd til den nærmeste paladins hest. Det traf hvor Veria havde ønsket det, og spidsen borede sig langt ind i den hvide hingsts bryst.

Dyret skreg og væltede omkuld, men det lykkedes den vævre paladin at undgå at blive mast under dens tunge krop ved at springe bort fra den vridende gang ind i den nåede jorden. Veria gik direkte efter paladinen, som allerede havde blod på sit sværd og sin kofte, og fik øjeblikkeligt hænderne fulde.

Hendes modstander var formidabel, og Veria forbandede ubevidst den uretfærdighed som lå i, at Jorin havde mistet en så fremragende kriger til den mangel på disciplin og indsigt som nu herskede i Lysets Katedral og iblandt så mange gejstlige. Paladinen foran hende forsvarede sig, og angreb, indædt, og han tøvede ikke et sekund på trods af at Veria ligesom han selv tydeligvis var Jorintro. Begge påkaldte de sig Jorins kræfter midt i kampen, og begge slog de til med så stor kraft, at Veria et kort øjeblik troede at hendes sværd ville splintre ved slagene. Den fordel som præstinden havde i form af sin aparte kamp teknik blev udlignet af denne paladins kombinerede styrke og hurtighed, og af at hans rustning endnu ikke var så medtaget som Verias.

Blod flød på begge sider før det lykkedes Jorins højpræstinde at trænge igennem Jorinpaladins forsvar. Da hendes sværd endelig flænsede hans mave op fra lænden til kravebenet kunne Veria knapt holde sit skjold hævet, og ringbrynjen på samme arm var smadret til ukendelighed. Da paladinen måtte bide i græsset blev Veria sågar nødt til at gøre kort ophold for både at helbrede sig selv, og dernæst for lynhurtigt at rive det ituslåede ærme af hendes brynje, som nu hang løst og hæmmende omkring hendes højre arm.

De udøde strømmede til for at angribe denne nye trussel, men deres ihærdige forsøg på at komme nærmere fejlede fatalt. Bønner fløj til himlen som på ørnevinger, lyset eksploderede fra de udødes indre, paladiner og krigspræster tillige svang deres sværd til Jorins ære som om de var født med en klinge i hånden, og midt i al larmen og kaoset kæmpede Veria sammenbidt for lyset, for renheden, for freden blandt de lyse racer og for Jorin.

Hun havde for længst tabt den Lyse af syne midt i al tumulten og kæmpede nu mod hver eneste af disse forrædere imod Jorin som krydsede hendes vej, uden tanke for om de var præst eller paladin. Så, midt i kampens hede, mødtes de pludselig, og uden at ville det stoppede Veria kort op ved synet af den kvinde, som hun selv indtil for få måneder siden ville have kaldt sin egen ypperstepræstinde.

Den Lyse var nu til fods, og hendes rustning var bulet efter sværds slag selvom den endnu ikke var blevet gennembrudt. Mørkerøde plamager plettede både metallet, den hvide kofte og kvindens ansigt, og sværdet i hendes hånd dampede af varmt blod i den kolde luft. Hvis Veria ikke allerede havde været bekendt med den Lyses ansigt kunne hun let have forvekslet ypperstepræstinden med enhver anden mand på grund af rustningen og det sammenbidte udtryk. Og dog – det hvide skær omkring den Lyse var et som Veria kendte mere end godt: Jorins rene velsignelse, hans gunst, hans kræfter. Givet til den Lyse som en evindelig gave, var der nogen der sagde. Veria troede det gerne, for de få gange hun havde set ypperstepræstinden havde det hvide lys altid været der, flere timer i træk. I sandhed Jorins gunst... Og alligevel havde denne kvinde, som oven i købet stadig vovede at kalde sig hans ypperstepræstinde og tro tjener, svigtet ham.

Ærefrygten forsvandt, og til en hvis grad gjorde Verias selvbeherskelse og forsigtighed den selskab. Hendes tanker om bedrag og svigt slog fra, og tilbage var kun én: Ærlig kamp, for Jorin og lyset, sværd mod sværd.

Veria var ikke den første til at slå. Skønt det var hende der angreb, var det den Lyse som først nåede at svinge sit sværd, og Veria blev så overrumplet at hun ikke nåede at parere ordentligt. Den Lyses klinge gled ganske vist af imod Verias, men selvom den ikke ramte hovedet fortsatte slaget alligevel til skulderen.

Jorins velsignelse reddede Verias skjoldarm. Den Lyses slag var kraftigt, og sværdet gik faktisk igennem velsignelsen, men det bed ikke så hårdt som det ellers ville have gjort.

Jorins kraft var også i den brunhårede ypperstepræstindes arm. Veria var udholdende nok til at ignorere smerten fra slaget så meget, at hun kunne rette et angreb tilbage imod den Lyse, men krigspræstinden parerede, og angreb straks efter selv.

Det var længe siden Veria havde befundet sig i en kamp hvor hun var så presset. Ikke siden hun som ganske ung var blevet drevet rundt af sin læremester i tempelskolens gårdsplads havde hun følt sådan en kraft som i de slag der nu ramte hende, og dengang var hun jo sågar ikke engang fuldt udviklet. Hendes egen styrke var vokset betydeligt siden, og alligevel følte hun sig nu som lidt af et barn fordi det var så sjældent, at hun havde mødt nogen der var lige så stærk som hun selv.

Overraskelsen over den Lyses dygtighed fortog sig hurtigt, men alligevel skulle Veria stramme sig voldsomt an for ikke at måtte bide i støvet når den anden præst angreb. Verias skjold kom hende til gode nu, og blodet strømmede fra begge krigspræstinders mens de cirklede om hinanden. Veria vidste, at kampen enten ville komme til at vare utroligt længe, eller blive afgjort på et splitsekund af en eller anden uforudset hændelse.

Veria hev efter vejret, og forsøgte at ignorere den voldsomme dunken fra såret i hendes højre arm. Det var ikke så dybt at armen var ubrugelig, men Veria var også vant til lidt af hvert. Hun var rimelig sikker på, at slaget som hun havde døjet ville have kappet armen direkte af enhver bondeknold. Den Lyse var også presset, det kunne Veria se, og hendes ansigt drev af både sved og blod fra et sår i panden. De stod da og nidstirrede hinanden, mens de ventede på, at modparten skulle gøre et udfald. Veria var klar over, at kampen ville ende med at trække ud hvis den ene af dem ikke snart fik forstærkninger af en eller anden art.

En akolyt trådte op ved siden af den Lyse med draget sværd. Veria kneb øjnene sammen uden at flytte dem fra ypperstepræstinden, hvis eget stålsatte blik heller ikke veg fra Veria et eneste øjeblik. Den hvidklædte akolyt trådte et skridt tilbage med den ene fod for at antage en angrebsposition og hævede sit sværd til stød.

”Træk dig tilbage, Noni,” lød det pludselig fra den Lyse, og Veria studsede. De havde stadig øjenkontakt mens ypperstepræstinden talte, og den andens lysegrå øjne flammede. ”Dette er min kamp.”

”Deri tager du fejl, Lyse,” svarede Noni lavt, ligeledes med blikket rettet mod Veria, ligesom hendes klinge. ”Det er også min, for lyset, for Niraham.” Hun skævede til sin

sidemand, og Veria følte et øjeblik trang til at standse akolyten før hun fuldendte sætningen: ”For Jorin!”

Det var et kampråb, og derved en klar advarsel til den Lyse, hvis overvågenhed ikke et øjeblik fejlede. Noni snurrede omkring, og hendes angreb mod Den Lyse ville måske være gået ind, havde hun ikke givet den Lyse dette ene splitsekund, som advarslen medførte, at reagere i. Men det gjorde hun, og ypperstpræstinden parerede. Samtidig angreb Veria, og hendes stød ramte.

Den Lyse vaklede, og selvom hun slog ud efter Noni prellede slaget af imod den unge akolyts rustning. Noni gjorde mine til at angribe igen, men endnu engang blev hun anråbt:

”Nej!”

Noni standsede, og Veria rystede på hovedet af sin lærling, hvis udtryk var uforstående.

”Dette *er* ikke din kamp, Noni. Du har gjort nok. Sørg nu for at vi ikke bliver afbrudt igen.”

Den unge krigspræstinde tøvede i mindre end et sekund; Veria vidste at Nonis tillid til hende var perfekt, hendes tro på Jorin fuldendt og hendes overbevisning urokkelig. Hvis Veria bad akolyten om at trække sig, så gjorde hun det. Hvis hun sagde, at kampen ikke skulle afbrydes igen ville Noni dø før hun lod dette ske. Lærlingen nikkede, og vendte ryggen til den Lyse som var kommet på benene igen. Den mørkhårede kvinde fremsagde en bøn, og Veria så såret i den anden præstindes side lukke sig. Veria lagde ligeledes hånden over sit eget hjerte og begyndte at bede, forvisset om, at hun ikke ville blive angrebet imens hun gjorde det. Den Lyse ventede.

I samme sekund som Veria havde helbredt sig selv og atter fattet sit sværd gik det igen løs. De to sværdkæmpere fór ind på livet af hinanden, og gnisterne fløj fra stålet da klingerne ramte hinanden. Veria kunne mærke trætheden lure og sine muskler skringe i protest imod det overarbejde de blev sat på, men hun var ligeglad. Dette var en ærlig kamp, og med Jorins hjælp ville hun vinde den. Klangen af metal sang hende i ørerne, cirkelbevægelserne som de to kæmpende dansede i blev tættere og tættere, og begge døjede atter sår.

Veria kæmpede som besat, og drev et kort øjeblik sin modstander tilbage. Den Lyse var uopmærksom i et minimalt øjeblik, og det så ud som om hun skulle til at snuble over et af

de lig som lå spredt overalt på jorden. Veria benyttede chancen og greb fat i den Lyse så de blev fastlåst i en dødelig omfavelse, stødte til, og både så og følte sit sværd gå ind. Klingens bed i både knogle og kød, og Veria så smerten på den anden kvindes ansigt som var foruroligende tæt på. Så følte hun den også selv: Som et stik i armhulen der hvor hendes brynje ikke længere dækkede hendes højre arm.

Den Lyse hev efter vejret, mens Veria holdt sit uden at bemærke det. Hun følte blodet flyde i en lind strøm ud af det nye sår, og vidste at daggerten som den anden præst holdt i sin venstre hånd var gået ind i den store puldsår. Såret var dødeligt.

”Kamp til Jorins ære udføres ikke blot med langsværd og hellebarder, søster,” sagde den Lyse besværligt og så Veria lige i øjnene. ”Velsignet er selv den mindste klinge, for den kan også genspejle lyset og betvinger mørket.”

Veria ønskede at svare: At fortælle den elendige fornægter at hun tog fejl – at den såkaldte Lyse hellere skulle se indad på mørket i hendes eget hjerte frem for at tro, at det lille onde som Veria forsagede skulle betragtes som mørke, når det nu engang var midlet til en lys verden. Men hun havde ikke vejr til det, måske fordi hendes lunger allerede nu var fyldt med blod, som begyndte at boble ud af hendes mund da hun ville tale. Hendes hjerte slog langsommere mens den røde livsvæske hastigt forlod kroppen, og hendes bevidsthed begyndte at blive sløret. Det blev mørkt for Verias øjne, men selvom præstinden stadig var i chok var hun ikke bange: Hun vidste, at lyset ville komme, hvis ikke nu, så senere. Nu skulle hun møde sin Herre.

Dag syv – Et sted på slagmarken

Quarns ansigt havde antydningen af et skælmsk smil. Det var ikke fordi han ikke tog situationen alvorligt, for det var det sidste man kunne anklage ham for. Her red den største del af familien Aratholl, samlet til kamp. Det skete kun, når der var en umiskendelig god grund til det; når der ikke var nogen vej uden om. Nej, situationens alvor lå Quarn på sinde som intet andet. Smilet hvilede i hans mundvige, på grund af netop synet af familien, hvis grønne og sorte farver indgød respekt i alle de, som så dem.

At beskyldte Quarn for ubegrundet stolthed over sine aner havde været dumt, for at sige det mildt. Hans stolthed havde grobund i det faktum, at hvor end de red på slagmarken, indså fodsoldaterne iblandt De Blå det nyttesløse i et angreb, og trak sig væk fra familien.

De godt hundrede mand havde heller ikke ligefrem virket faretruende indtil da. Quarn havde, ligesom de to andre Arathollmorticister som deltog i slaget, animeret en flok lig i ny og næ for at sende dem ind i De Blås linjer, men han havde langt fra engageret sig helhjertet i disse gerninger, selvom det havde været anselige flokke af vandrende kadavere som han sendte efter Solhjems soldater.

Én gang under slaget havde en betragtelig, faktisk forholdsvis stor, mængde af Blå Riddere, besluttet sig for at sætte en stopper for Aratholl-familiens fremmarch. Ikke fordi Aratholl indtil videre havde haft den store indflydelse i kampen – de havde kun slået tilbage for at forsvare sig, hvilket faktisk havde resulteret i at to-tre stikirenddrenge, de eneste som var nået uskadt igennem masserne af kæmpende, var kommet hen til familien med spørgsmål fra flere af De Fries ordner, som gik på, hvad i diverse guders navne familien foretog sig?

Quarn havde måttet tøjle sig for ikke at lade sin totale frustration over hans allieredes inkompetence gå ud over budbringerne. De var her: De befandt sig på slagmarken. Hvad pokker troede Lysets Orden og de andre: At de var kommet her for sjov? For at holde ferie? Selv ikke midt under kampen, selv ikke mens alles koncentration burde være kanaliseret ind i at vinde, kunne Quarn og de andre i familien blive fri for den evige mistanke. Nogle gange ville det være lettere simpelthen bare at indfri alles forventninger og angribe Fader Semian.

Tanken fik Quarn til at le indvendig. Han kunne levende se ypperstepræstens overraskelse for sig.

Som sagt havde en enkelt deling riddere fattet interesse i at stoppe familien. Der havde været omkring tohundrede, som var omkring dobbelt så mange som familiens krigere. Quarn, som red midt mellem Morqlínn, Lady Aratholls første mentalistlærling, og Raíík, ladyens bror, blev for et øjeblik ramt af en bekymret tanke: Ikke for sig selv, men for familiens gøremål. De var her for at varetage vigtigere interesser end den almene kamp, og et angreb fra tohundrede mænd kunne sætte det over styr, hvis for eksempel Raíík eller Morqlínn blev sårede.

Morqlínn var den første som gav ordre til holdt. Familiens omkring hundrede svært bevæbnede mænd, som marcherede bag disse tre anførere, stoppede. Raqlór, en dygtig morticist som var blevet sendt med til slagmarken på grund af sit talent indenfor de mere ødelæggende aspekter af den negative energi, red op ved siden af sin højeste overordnede.

”Skal vi sætte tropperne ind?” Spørgsmålet var validt nok, og det var tydeligt at se, at Morqlínn betænkte sig, idet de blå tropper avancerede tættere og tættere på.

”Frygt har været den bedste faktor indtil videre,” indskød Raífk og fortsatte: ”Måske det ville være at foretrække endnu engang?”

Quarns smil havde foretaget sig; han var dybt koncentreret omkring De Blås avance. Ladyens bror havde ret.

Quarns venstre mundvig trak sig op i en snerrende grimasse, og en skarp, kridhvid tand blottedes. Så hørtes, selv fra denne afstand af omkring fyre meter, en kvasende, kvalmende lyd, og den forreste Blå Ridder faldt sammen i et øredøvende skrig af smerte. Og skriget fortog sig ikke. Det så ud som om den Blå Ridder forsøgte at vride sig på jorden, men han var blevet til en flydende masse, og det så ud som om han ikke havde en eneste virksom knogle tilbage i sin krop. Et par af De Blå standsede, og der opstod spredt kaos, men disciplinen blandt rækkerne var for stor til at frygten greb om mændenes hjerter. Formålet med Quarns formular havde været at finde ud af, hvilken styrke der var på vej hen imod dem. Det var nu klart: Aratholl-familien stod overfor en elitestyrke, en deling fuld af Nazarkiels Blå Riddere.

”Rid om bag tropperne.” Quarns skarpe stemme lød som en ordre, selvom han ikke var rangmæssigt i stand til at give en sådan til sine fætre, Raífk og Morqlínn. Raífk skulle lige til at vende hesten, da Morqlínns mine blev mørk.

”Hvorfor?” var hans enkle spørgsmål.

”Fordi, Morqlínn, vi har ikke råd til at skade nogen af os i denne kamp.” Quarns stemme var kølig og afventende.

”Men du rider ikke med os.” Det var ikke et spørgsmål, Raífk havde stillet, men en konstatering.

”Nej,” svarede Quarn. Der var ikke brug for flere ord. Aratholl-familien kunne blive uenige, men de var først og fremmest praktikere. Der var ren idioti at bruge mere tid på at

diskutere det: De Blå kom nærmere og nærmere. Raífk og Morqlínn banede sig vej ned gennem rækkerne af pladebrynjeklædte mænd, som alle bar tykke, grønne og sorte kofter, og sluttede sig til de ti beredne krigere der dannede bagtroppen, mens Raqlór blev hvor han var.

Quarn stirrede afventende på De Blå. Der var en underlig stilhed over situationen, en stilhed som varslede den storm der skulle til at begynde, en storm som ville blive den første på slagmarken for Aratholl-familien. Quarn vendte hovedet mod tropperne:

”Når jeg giver tegn,” sagde han, og vidste at mændene havde forstået ham, ”så angriber I. Ikke et sekund før.” Han drejede hovedet mod De Blå, som var stoppet omkring tyve meter fra Quarn. Den forreste ridder pegede mod Quarn med sit sværd, og råbte:

”I dag sejrer Solhjem, og du, dødemaner, bliver den første der falder! FOR SOLHJEM, FOR LYSET!” Så væltede tropperne frem imod familien.

Quarn stirrede på dem i spændt forventning. Da De Blå var omkring ti meter fra Quarn, løb et uudgrundeligt smil over hans læber, og han hævede sin knyttede hånd op foran sit ansigt. Den åbnede sig, og Quarn pustede hen over sin håndflade, som om han sendte ridderne overfor ham et håndkys.

Den kraftige vind, som havde omgivet slagmarken, forsvandt, og i to sekunder var den eneste lyd man hørte larmen fra de tohundrede blåklædte riddere der væltede frem mod Aratholl. Så vendte vinden tilbage. Hver eneste bestanddel af pulveret som før havde ligget i Quarns hånd, var nu så ladet med negativ og letal energi, at selv det mindste korns berøring ville dræbe. Dette granulat føg nu igennem vinden som en byge af brun regn, som hamrede imod De Blå i kaskader.

Ridderne nåede ikke engang at skribe. Den første sky ramte frontlinjen og dræbte øjeblikkeligt både riddere såvel som heste, mens Quarn kastede formularen igen mod de næste fremrykkere. Kroppene baldrede til jorden, og dannede snart så massiv en mur af dødt kød foran de næste riddere i rækken, at disse ikke kunne komme videre.

De Blå var stoppet op mindre end tre meter fra Quarn. Over halvtreds af dem var faldet for den brune regn.

Denne gang fik rædslen tag i dem, og en sarkastisk tanke der trods alt bekræftede riddernes intelligens strejfede morticistskolemesteren. Kun umælende dyr ville ikke have haft hjerne til at frygte ham efter den opvisning, og ridderne var nu i sandhed rystede,

skønt denne tilstand tilsyneladende allerede nu måtte vige for deres klippefaste resolution.

Quarn gav dem ikke tid til at samle sig. Med blikket stift rettet mod den nærmeste ridder trak han i én glidende bevægelse sit slagsværd, som indtil da havde været spændt fast ved sadlen på hans hest. Den to meter lange klinge, hvis hele omkreds flakkede med mørk energi, flænsede på et øjeblik igennem både rustning, kød og knogler, på trods af ridderens lynsnare forsøg på at parere. Quarn råbte sin ordre til angreb i samme nu som ridderen foran ham faldt sammen på jorden, og de hundrede mænd bag ham kastede sig straks målrettet og frygtløst imod de resterende riddere.

De blå som havde været til hest da Quarns angreb ramte, kæmpede for at rejse sig fra jorden hvor de opløste kadavere af deres ridedyr nu lå og sydede, mens de få af dem som var fodtropper øjeblikkeligt besvarede anfaldet med et fælles brøl og blinkende sværd.

Opgøret var ikke nær så meget en kamp som det var en ren nedslagtning, skønt det var Quarn som stod for størstedelen af den. Han måtte indrømme at De Blå bed fra sig så det kunne mærkes; adskillige af Aratholl-familiens mænd måtte lade livet, og selvom Quarn var ganske upåvirket af det, blev han også selv hakket lidt i af de genstridige riddere, der hurtigt havde konstateret, at det var Quarn som de skulle fokusere på at nedlægge.

Ikke at denne ellers fuldstændig korrekte antagelse hjalp dem stort: Alle de som kom ham for nær faldt snart skrigende om på jorden, hvad enten det var fordi samtlige knogler i deres krop med ét splintrede, fordi blodet pludselig strømmede fra deres ødelagte øjne, eller fordi de havde et sammenstød med Quarns brede slagsværd.

Tæt ved, ligeledes til hest, kastede både Raqlór og Asína Aratholl omkring sig med morticistiske formularer med et resultat som næsten varmede Quarn om hjertet – det var et smukt skue, alle disse våbenføre, brynjeklædte mænd hvis legemer og sjæle måtte se sig overvundet af blot to, ubeskyttede unge mennesker, som med fryd i stemmen og energiske armbevægelser påkaldte sig dødens og mørkets vældige kræfter imod deres fjender.

Kampen var hurtigt forbi. Quarn nåede ikke engang at komme rigtigt i gang før hans klinge havde kløvet den sidste opretstående ridder fra isse til hæl. Han havde selv kun døjet minimal skade, mens det var gået hårdere ud over hans hest. Quarn skumlede og rakte ned med en hånd for at lægge den på dyrets svedige hals – den positive energi flød

ned over den sorte hingst og lukkede snart hvert eneste sår og flænge som den havde pådraget sig.

Asína red op på siden af Quarn og stirrede hårdt ned på jorden med de mange lig.

”Svæklinge!”

Kvinden hvæsedede ordet og skar en hånlig grimasse over de døde kroppe mens hun hævede hænderne til en påkaldelse. Quarn bremsede hende med en iskold stirren, som hurtigt fik troldkvindens blussende kinder til at falme. Asína kom sig dog øjeblikkeligt over blikket, smilede skævt, og brugte i stedet sin løftede hånd til at skubbe en sort hårlok om bag øret mens hun bøjede hovedet let imod Quarn i ærbødighed.

”De er naturligvis dine, Mester,” undskyldte hun sig respektfuldt og rettede sig igen op i sadlen. Quarn anerkendte selvrettesættelsen uden at gøre et større nummer ud af Asínas fejl, og vendte sig rundt for at se efter Morqlínn og Raífk. Begge mænd var tydeligvis uskadede, som Quarn havde vidst at de ville være, men det skadede jo ikke at forvise sig. Dernæst lod han blikket løbe hen over de sårede på jorden – Aratholls krigere havde allerede sørget for, at enhver som var faldet var blevet aflivet i en fart, også de som bar deres egen uniform. Quarn smilede kort, og hævede så hænderne over flokken for at gøre det, som han blandt menneskeheden var kendt og frygtet for at være i stand til.

Besværgelsen var svær, og selv for Quarn krævede det en kort rite at bøje den negative energis strømning til hans vilje. Hvorom dette var, så udførte han den dog på et øjeblik uden at spilde så meget som en brøkdelt af sin kraft, og på en massiv kvantitet af afsjælede legemer. Quarn vidste at enhver morticist indenfor en betragtelig omkreds ville blive opmærksom på, at mægtig formular var blevet udført, og i det øjeblik ærgrede det ham næsten at vide, at der ikke var nogen Mørketvingere til stede på slagmarken: At se en sådan troldmands reaktion på det ritual som Quarn netop havde udført ville have været intet mindre end gyldent.

Nu var der ikke desto mindre ikke nogen udsendinge fra Mørketvingernes orden til stede, af grunde som Quarn udmærket var klar over, men dette faktum slog ingen skår i morticiststormesterens glæde. Synet af de over tohundrede mennesker som i det øjeblik rejste sig fra jorden med klare øjne og stadig friske sår var nok til at sætte ham i godt humør – både Blå Riddere og flere af familiens egne folk stod nu atter på deres fødder, til trods for, at deres sjæle allerede nu var på vej til Pauluns port.

Et øjeblik var de nyskabte udødes ansigter forvirrede, i hvert fald riddernes. Quarn gav sig lige præcis tid til at nyde synet af deres forfærdelse da det gik op for dem hvad der var hændt, og så lod han sin vilje overtage deres, som det havde været i hans magt at gøre lige siden han tvang ulivet tilbage i kroppene på dem.

Quarn gav kort og koldt sine jujuer besked på at samle sig omkring de levende krigeres fortrop. Han var glad for endelig at have fået et påskud til at skabe sig en udød hær – med Quarns kompetence var det ingen sag at rejse en armé hvis styrke og udholdenhed langt overgik en flok almindelige dødeliges, men han kunne jo af gode grunde ikke være troppet op med en sådan hær før slaget gik i gang, for det ville da først virkelig have givet alle de elendige lysforkyndere et slagtilfælde.

Nu havde familien sit skjold, tillige med det ”sværd” som de seks troldmænds kræfter allerede udgjorde. Det var på tide at blive lidt mere aktive i dette slag.

Dag syv – Slagmarken

Dagen havde været god. Kampen, som ganske vist var kommet lidt sent i gang for orkernes vedkommende, havde vist sig at være både præcis så udfordrende, og dog håndterlig nok til, at det havde været den rene fryd at deltage i den. Morgenen var startet ganske udmærket med, at Solhjem sendte alle sine små fodsoldater imod lenshærens bondekrigere, mens Râj og hans orker var blevet tildelt en glimrende plads i midten af hæren. Denne position sikrede dem, at de ville komme til at kæmpe tids nok, men at de alligevel ikke blev slagtet af den første bølge af magi som alle troldmændene på lenshærens side sendte imod Solhjems styrker i det øjeblik slaget gik i gang. Râj var meget tilfreds med den fremgangsmåde som han selv og hans tropper kunne følge, takket være den gode placering de havde fået. Hvem end det var som havde sat orkstyrken bag fodsoldaterne, men alligevel så tæt på frontlinjen at de ikke ville gå glip af al kampen, så havde han åbenbart ikke været helt så dum som de andre mennesker.

Det havde taget lidt tid for de små menneskekrigere at tygge sig igennem hinandens rækker, men godt en time inde i kampen var det endelig blevet Râjs og hans hærs tur. De var væltet frem imod de menneskelige soldater med høje kampbrøl som kunne have rystet klipperne, om der havde været nogen. De store, solide orkkrigere var buset direkte

ind i de sølle små menneskeskravl, og en herlig symfoni bestående af lyden af køller der knuser kød, slag der smadrer knogler, klinge der møder klinge, og orkernes krigsråb hævede sig mod himlen.

Râj selv havde kæmpet i forreste række. Modsat visse af menneskenes ledere der gemte sig bag deres mænd imens de råbte ordre, så forstod orkgeneralen vigtigheden af at være et godt eksempel. Hvad mere var, så morede kampen ham. Og han vidste, at for hver gang han mødte en ny fjende voksede både hans egen styrke og hans ry.

Ganske vist var det ikke alle modstandere som han kom op imod som Râj fandt lige tiltalende. Der var ikke meget ved bare at pløje igennem bonde efter bonde, når skravlet ikke kunne yde anden modstand end at prikke lidt efter ham med en le eller høtyv. Men så var der også de gode modparter, dem som forstod at bide fra sig, men alligevel alle endte med selv at måtte kysse støvet.

En af lensmændene, en dværg i fuldt panser og med et kæmpe skjold der næsten dækkede ham fra top til tå, havde dog vist sig at være en særdeles besværlig lille mide. Râj bar i forvejen et intenst nag til dværgene, de små grådige skæggnomer, og det provokerede ham voldsomt, at den her lille myg kom farende imod ham med svingende økse og så meget rustning at man ville kunne have bygget et regulært hus af stål, havde man taget det fra ham og omsmeltet det. Dværgene havde ikke noget at gøre i denne kamp, de burde pænt have ventet i deres huler indtil turen kom til dem, mente Râj. Han havde ganske vist ikke set flere af de dumme små mandslinger, men én var også nok til at få ham i dårligt humør.

Dette ændrede sig dog i løbet af kampen, og da Râj var færdig med at forvandle dværgen til en klump hakket kød i en blikspand, havde han det meget bedre. Han hævede sin bloddryppende økse og brølede stolt da han var færdig, ubesværet af de mange slag hans egen rustning havde taget, og ligeglad med det faktum, at hans næse var blevet mast endnu fladere end den havde været førhen af dværgens skjold. Det lille pus havde faktisk slået ganske hæderligt fra sig.

Netop det rødmalede skjold havde Râj faktisk tænkt sig at beholde som et trofæ fra kampen, og da den var ovre kylede han uden nogen tøven sin mindste økse fra sig og samlede skjoldet op. Han indviede sin nyligste erhvervede ejendel ved at bruge det til at slå så hårdt til en soldat i læderrustning, at det unge menneske lettede fra jorden og

hamrede ind i nogle andre lensmænd, som var i fuld gang med at blive hugget til ukendelighed af et par energiske Blodøkser, Râjs stolteste krigere.

Slaget gik godt i den første time eller så, og Râj mødte kun et enkelt problem som han var nødt til at styre sine orker udenom. Dette problem bestod egentlig ikke af mere end syv mennesker i rødt tøj, hvoraf fem af dem, på trods af deres sorte rustninger og enorme sværd, tydeligvis var kvinder. Disse mennesker, hvis hud var mørk og håret sort, gik imod fjenden i en opstilling, som Râj i sit stille sind betegnede som verdens mindste, men langt fra mindst effektive, svinefylking: Forrest gik en kæmpemæssig mand med hævet kling, bag ham endnu en mand og en kvinde, og dernæst spredte folkene sig ud som en vifte, så de formede et lillebitte pilehoved med deres personer.

Denne pil skød langsomt, men sikkert, igennem både udøde og almene krigere, og gruppen gjorde på intet tidspunkt holdt for at trække vejret eller dræbe de sårede som de efterlod sig. Den marcherede blot stødt fremad, mens taktfaste råb på et sprog som Râj ikke kunne forstå lød enstemmigt fra deres struber.

Selvom disse folk tydeligvis alle var formidable krigere, ville Râj under normale omstændigheder ikke have haft nogen betænkeligheder ved at samle et par af sine krigere omkring sig, og derefter give de rødklædte en sådan endefuld som de havde krav på. I dette tilfælde nærede han et vist forbehold imod at engagere sig i kamp med disse folk, af den simple grund, at han var bange for at brænde nallerne ganske eftertrykkeligt: I bogstavelig forstand.

Jorden brændte under deres fødder, klingerne flammede med intens styrke i deres hænder, og de syv elementalister, Ragilpræster, eller hvad de nu var, opildnede på denne måde så langt fra nogen trang i Râj til at give sig i kast med dem mens de skred fremad og brolagde en vej af brændende kød og blodige lig bag sig. Râj overvejede et øjeblik, om han skulle sende nogle af sine Gorrumprester efter ildsjælene, men fik i det samme øje på et par Blå Kåber, som var travlt beskæftiget med at slynge skyer af magisk død i ansigtet på en række lenskrigere.

Orkgeneralen smilede for sig selv, og smadrede en grønskolling af et spydbærende menneske af vejen så han kunne nå over til kasterne.

”Troldmænd!” råbte han højt, og den ene vendte irriteret sit ansigt imod ham, mens den anden pegede et sted ind i mængden, og et hyl af frygt lød derfra.

”Hvad er der, grøn hud?” råbte den første tilbage i et tonefald som antydede, at hvad det end var, kunne det i hvert fald godt vente. Måden han henvendte sig til Râj på irriterede orkgeneralen en smule, men han smækkede ikke desto mindre sit skjold i ansigtet på endnu en ulyksalig kriger med ophøjet ro, og nåede over til Kåberne uden så meget som at blive hidsig. Tolv sekunder senere havde han både informeret de blå troldmænd om situationen, rettet på deres tiltaleform, og overladt det til dem at håndtere den brændende mængde ståklædte mennesker som i det øjeblik dukkede op på de Blå Kåbers venstre flanke. Selv fortsatte orken videre i den modsatte retning, mens han fornøjet svang sin økse, og derved fik lemmer til at flyve i alle retninger.

Dag syv – Ved De Blås vestlige flanke

Solhjem var ved at sejre. Ter’Kann kunne både mærke dette i sit indre, lige så vel som han kunne se det i kampen omkring ham. De blåklædte styrker tvang lenshærens krigere tilbage; de udødes udholdenhed var lensfolkene for meget, og De Blås soldater slog langt bedre fra sig end nogen af de sølle bønder kunne formå at gøre. De Blå Riddere som befandt sig til hest dræbte i flæng, og Ter’Kann selv havde allerede kløvet en blodig sti langt ind i De Fries hær uden selv at døje andet end overfladiske skrammer og sår.

Selvom han ikke vidste med sikkerhed hvordan det stod til på den østlige flanke hvor både de Blå Kåber og de Blå Riddere var udstationeret var elvergeneralen fortrøstningsfuld. Hans herre kæmpede selv iblandt magikerne og ridderne, og hvem ville være i stand til at modstå hans og stenkæmpens kræfter?

Ter’Kann fældede endnu en modstander med sit langsværd imens han højt og hæst gentog det råb som med jævne mellemrum steg op fra Solhjems hær. Råbet indgød mod i folkenes sind, og en Blå Ridder ved navn Sir Thomas, som Ter’Kann kun kendte overfladisk, opildnede ligeledes tropperne med sin højlydte forkyndelse af den sag Solhjem stod for; fred mellem racerne, lighed for alle, lysets sejr på pladen. Ter’Kann kunne ikke længere høre den anden ridder eftersom de var drevet i to forskellige retninger, men han kunne fornemme den selvsikkerhed og det utrolige mod der glødede i hjerterne på mængden som omgav Sir Thomas. Han havde fuld tiltro til, at ingen magt på

Niraham, hverken magisk eller verdslig, ville være i stand til at skræmme denne flok fra at virkeliggøre den vision som de alle delte med Nazarkiel.

Endnu en lensk kriger dukkede op ved Ter’Kanns gangers side, og hingsten vrinskede skingert da manden stak ud efter den med sit spyd. Ter’Kann vendte sig i sadlen og forvandlede med ét enkelt hug det spidse spyd til intet mindre end en lang stok der var så tynd, at den ikke engang ville kunne bruges som en kampstav. Krigeren på jorden stirrede i rædsel på sit afhuggede spyd, og derefter op på elveren, som uden at blinke lod sin klinge suse igennem luften igen. Denne gang kløvede den kød i stedet for træ, og generalen havde endnu et menneskes død på samvittigheden. En samvittighed som til fulde kunne tåle det.

Ter’Kann tillod sig selv et kort ophold i kampen for at danne sig et overblik over situationen. Det tog ham mindre end fem sekunder at opsummere hele området omkring sig, og at indse at Solhjems krigere havde et utvetydigt overtag. Han kunne se to andre riddere kæmpe side om side, og sammen banede de en blodrød vej for de tropper som kom efter dem. Elveren mente et øjeblik at han genkendte en af ridderne – en menneskekvinde som engang havde set hånligt på ham og var kommet med en spydig bemærkning om hans herkomst. Hun og den anden ridder svingede deres klinger i perfekt union mens de nærmest dansede omkring deres modstandere inden de jog stålet igennem dem, og banede sig på denne måde hurtigt vej igennem bønder og soldater tillige. Ter’Kann måtte kort skænke deres våbenfærdigheder en beundrende tanke. Det var trods alt ikke hver dag man så mennesker gebærde sig lige så smukt som elvere på en slagmark.

Han skulle lige til at vende sin hest for at slutte sig til de to, da en bevægelse fremme i mængden af bønder pludselig fangede Ter’Kanns opmærksomhed – det var en bevægelse som han kendte udmærket, og som øjeblikkeligt alarmerede ham. En pil der blev lagt på en buestreg som herefter blev trukket tilbage, pilens flugt gennem luften, den øjeblikkelige død.

Selvom Ter’Kann knapt havde nået at opfatte hvor pilen kom fra nåede hans øjne at opfange pilens rejse og endelige mål. Den mandlige ridder blev ramt direkte i øjet, og styrtede til jorden uden en lyd. Kvinden ved hans side standsede ikke op, men da sidemanden forsvandt, blev hendes side også blottet for angreb. En mand med en økse

højt hævet til hug skreg af sine lungers fulde kraft og kastede sig direkte imod den Blå Ridder mens hendes daværende modstander ligeledes trængte sig på. Det lykkedes kun med nød og næppe kvinden at overleve angrebet, og Ter’Kann nåede lige at se hvordan hun blev ramt i benet af den ene krigers økse. Så registrerede han den foregående bevægelse ske inde i mængden igen, og denne gang fik han øje på bueskytten.

Et spinkelt væsen iført en mørk og grå dragt stod bag en mand med et stort skjold og sigtede nu på den resterende ridder. En flygtig genkendelse af den elviskudseende spejderdragt fløj igennem Ter’Kanns hoved samtidig med at han sporede sin hest og galopperede, så hurtigt det nu kunne lade sig gøre med alle de elendige bønder som blev ved med at komme i vejen, imod skytten. Elveren så spejderen slippe strengen igen, og vidste i sit stille sind at pilen havde ramt plet – en skytte som bar denne dragt forfejlede ikke sit mål, og netop derfor måtte han nedlægges så hurtigt som muligt inden han kunne nå at forvolde mere skade.

Den Blå Ridder majede direkte igennem de stakler som kom i vejen for ham, og hans klinge nåede at smage adskillige nye bønders blod inden han nåede frem til skjoldmanden og skytten som gemte sig bag ham. Kriegeren hævede tårnskjoldet for at blokere for Ter’Kanns angreb, men elveren var både for hurtig og havde en for lang rækkevidde til at manden kunne beskytte sig selv imod det hvasse sværd. Et hug i skulderen sendte manden i jorden med et smertebrøl, og Ter’Kann pressede sin hest lige frem mod spejderen, på hvis ansigt et udtryk af frygt sprang frem i det øjeblik det gik op for drengen, at hans modstander nu var så tæt på at han ikke ville være i stand til at få en ny pil på strengen og tage sigte inden ridderens sværd ville nå ham.

Ter’Kann hævede sit sværd til stød, men stivnede pludselig da det gik op for ham hvad der stod på jorden foran ham. Drengen blødte fra et sår i panden, og det mørke hår fløj omkring hans spidse ører i den kolde vind mens han stirrede rædselsslagen op på højelveren. Et kort øjeblik blev Ter’Kann overvældet af afsky og had, følelser som han normalt aldrig spildte på sine modstandere. Disse var aldrig andet eller mere end den forhindring der stod imellem ham og et renere Niraham hvor lyset kunne herske, de var end ikke værdige til hans foragt. Men denne dreng, dette misfoster som aldrig burde havde set dagens velsignede lys til at begynde med – dette halvmenneske *var* selve det smuds som befængte den førhen så rene verden som Nimar havde skabt!

Ter’Kann huggede til uden at tøve længe. Det lille chok som han havde fået over pludselig at stå ansigt til ansigt med en skabning hvis eksistens næsten var mere vederstyggeligt end selv en udøds fortog sig på et splitsekund, og tilbage var kun tanken om at tilendebringe dette vanhellige liv straks.

Sværdet nåede aldrig at ramme knægten. Den tredje pil kom flyvende ud af den blå luft og ramte Ter’Kanns sværdarm så klingens kom på afveje og knapt undgik halvmenneskedrengen. Knægten kom til sig selv og reagerede øjeblikkeligt ved at kaste sig væk fra Ter’Kann og tage flugten uden at se sig tilbage. Elveren skulle lige til at følge efter ham da endnu en pil prellede af mod panseret lige der hvor pladerustningen dækkede hans hjerte. De Blå Ridder vidste, at denne nye skytter sikkert allerede havde en ny pil på strengen, og dukkede sig lavt ned på sin hest for at gøre sig selv sværere at ramme. Hans kolde blik skimmede lynhurtigt mængden, og snart fik han øje på endnu en elvisk spejderdragt magen til den drengen havde båret. Manden deri befandt sig mindre end femten meter fra Ter’Kann, og hans ansigt var formørket af had og vrede da han atter tog sigte på elvergeneralen.

Ter’Kann skar tænder og jog sporerne i siden på sin hest, som straks stormede fremad imod spejderen. Manden slap sin pil, men Ter’Kann vidste at den ville komme og kastede sig til siden så den, i stedet for at bore sig ind i hans øje, kun strejfede hans kind og trak en blodig fure igennem den lyse, fejlfrie hud. Elveren lod ikke folkene foran sig sænke ham; han red igennem både lensmand og blå soldater tillige, og nåede den menneskelige skytte netop som denne trak sin daggert.

Ridderen slog ud efter spejderen, og manden på jorden afbød kun med nød og næppe slaget med sin bue som flækkede i en regn af træsplinter. I et desperat forsøg på at trække Ter’Kann ned på jorden greb spejderen fat i hans arm og hev til, men elveren var alt for sikker i sadlen til at lade sig vælte ud af denne, og han gengældte ved at smadre sin bare næve ned i ansigtet på spejderen med så megen kraft, at han følte menneskets næsebrusk brække. Manden vaklede tilbage med blod i hele ansigtet og forsøgte alligevel at parere med sin daggert da Ter’Kann stødte til igen. Det var dog tydeligt at han langt fra var lige så trænet med en daggert som med en bue, og resultatet blev derefter:

Det smalle knivsblad kunne ikke modstå styrken i elverens slag, og den lille klinge flækkede. Langsværdets bane fortsatte og kløvede et langt sår igennem menneskets arm som atter fik blodet til at stå ud fra hans krop i stride strømme.

Manden skreg, og Ter’Kann trak sit sværd tilbage for at få momentum nok bag sit næste stød til at dræbe den formastelige spejder. Et øjeblik mødtes deres øjne, og elveren havde aldrig set et mere pinagtigt og hadefuldt blik. Så huggede han til, og menneskets øjne blev kort opspærret på vid gab inden de lukkede sig i en smertefuld grimasse. Manden faldt til jorden ved siden af sin ødelagte bue, og Ter’Kann rettede sig op i sadlen, opmærksom på at der stadig var endnu en bueskytte i området som snart ville kunne gøre livet surt for ham hvis han ikke kunne finde, og dræbe, knægten i en fart.

Der var intet spor af halvmenneskeskytten, og Ter’Kann måtte ærgerligt indse, at han ikke ville få fornøjelsen af at dræbe det sølle skravl med sit eget sværd. Hvis drengen ikke allerede var blevet hugget ned af en anden blå soldat, så blev han det sikkert snart, og Ter’Kann havde nok at gøre uden at skulle bekymre sig om én spejder ud af tusindvis af lense soldater.

En kriger med et sværd i hver hånd sprang frem imod Ter’Kann med et skrig, og elveren hævede sin klinge for at afbøde angrebet. Det viste sig dog hurtigt at manden slet ikke kunne styre begge sværd på én gang, og det var ingen sag for ridderen at hugge først krigerens ene arm til ubrugelighed, og dernæst den anden. Mennesket faldt skrigende sammen på jorden mens Ter’Kann afværgede det næste angreb imod sig med en velplaceret sværdspids i halsen på en hammersvingende mand i læderrustning. Endnu en bondekriger forsøgte at komme elveren ind på livet, men ridderen sparkede ud, og den solide hæl i mandens ansigt fik ham til at falde skrigende tilbage.

Så hørte elveren pludselig et højt råb, og så ud af øjenkrogen hvordan et eller andet der næsten var for småt til at være en fjende kom stormende hen imod ham. I den tid det tog angriberen at nå frem til ham indså Ter’Kann både at hans nye modstander ville forsøge sit angreb med et spyd, at den måde han viftede omkring med våbnet på tydede på, at han havde en minimal træning i at bruge det, og desuden at denne ”lenskriger” kun var en stor dreng. Dette sidste faktum var dog elveren komplet ligegyldigt.

Hans modangreb fik nærmest bondedrengen til at lette fra jorden, og da han ramte den flere meter væk var hans spyd knækket og hans venstre arm formodentligt gjort

ubrugelig. Ter’Kann dirigerede hurtigt sin hest hen til det sted hvor drengen lå for at gøre en ende på sagen, og hans løftede sit sværd højt over hovedet for at levere nådesstødet.

Den Blå Ridders ører registrerede lyden af en flyvende pil i samme sekund som pilen borede sig ind i hans kød, lige forbi både hans plade- såvel som læderrustning, og ind i hans armhule. Skuddet var kraftigt, uden tvivl affyret på kort afstand med en bue som trak en del pund, og af en skytte som havde både styrke og koordination på sin side. Et øjeblik strejfede Ter’Kanns tanker halvmennesket, men det kunne umuligt være ham som var skytten: En sådan skabning ville aldrig kunne fælde en af Iorins mest loyale tjenere på denne måde, det var uladsiggørligt.

Det gik op for Ter’Kann, at han selv havde erkendt, at pilen havde fældet ham selvom han endnu ikke var faldet ud af sadlen. Der gik dog ikke mange sekunder før han mærkede svimmelheden skylle ind over sig, og med en fornemmelse af at være følelsesløs styrtede elvergeneralen til jorden.

Smerten meldte sig dog hurtigt. Pilespidsen som havde boret sig ind i Ter’Kann føltes pludselig gloende, og selvom mørket allerede havde overtaget hans synsfelt var elveren stadig klar over den brændende smerte i sin side. Hans hørelse lod også til at være blevet begrænset til meget få lyde i den stund – en klynkende en af slagsen der lød som et barns gråd, nogen der råbte og så et højt, men spinkelt, skrig, som en lille rovfugl inden det slår ned på sit bytte. Hans øjne anstrengt sig for at se klart, og da han fik samlet sig, så han en spydspids komme tordnende frem imod sig. Panikslagent tvang Ter’Kann sine øjne til at fokusere, så han kunne tage sin banemand i åsyn. Det sidste Ter’Kann opfattede før spydspidsen formørkede verden, var synet af en bondedreng med tårer – af vrede eller frygt – stående ned af begge kinder. Herefter forsvandt Niraham for altid.

Dag syv – Midt i kampen

Kaos herskede, luften var tæt af skrig og stanken af indvolde, og den sparsommelige del af det tørre græs på jorden som ikke var blevet tværet ud under tusindvis af fødder, var i stedet druknet i blod.

Rune var skræmt til døde. Han var blevet kastet brat og brutalt ind i kampen, og dette skønt han endnu ikke havde bidraget med stort andet end at distrahere fjenden, tillige

med at aflive de blå folk som lå sårede på slagmarken. Endnu havde han ikke dræbt en mand i åben kamp, men han havde stukket flere i benene med sit spyd, og spidsen var rød af blod.

Det første drab Rune nogensinde havde begået havde fundet sted kort efter at drengen var blevet suget ind i kampen ved frontlinjen. Straks han mødte en fjende havde Rune været lige ved at miste livet, fordi han gik i panik og ikke kunne holde den blå sværdkæmper fra livet. To ældre soldater var sprunget til for at redde ham, men inden de hastede videre havde den ene nået at skribe til Rune, at han skulle forføje sin ”magre lille barnerumpe” bort fra slagmarken inden han blev dræbt. Rune havde haft stor lyst til at efterkomme denne ordre, men efter oplevelsen med sværdmanden havde han været fuldstændig handlingslammet, indtil endnu en fjende hoppede på ham og forsøgte at hugge en dolk i halsen på ham. Rune havde skreget og var væltet bagover, da hans overfaldsmand straks blev kløvet bagfra af et sværd og faldt omkuld på jorden med en højlydt rallen. Rune havde set op på sin redningsmand med taknemmelighed, men den skæggede soldat havde ikke set på ham, og var hastet imod en ny modstander. Inden han forsvandt råbte han:

”Gør det færdigt, knægt! Send svinet til Dilarna hvor han hører hjemme.”

Rune havde først været lammet af skræk, men da den sårede mand på jorden stønnede igen og bevægede sig i et ryk, som om han skulle til at rejse sig igen, havde Rune handlet uden at tænke over hverken samvittighed eller frygt. Han jog sit spyd i mandens side så blodet sprøjtede, først én, og så to gange, og blev ved med at stikke indtil manden endelig lå helt stille.

Herefter havde Rune ikke engang tid til at føle hverken stolthed eller fortvivlelse over sit første drab. Det eneste han havde plads til i sit hoved var det overlevelsesinstinkt som alle levende væsener er udstyret med, og som i den stund overtog hans krop. Dette instinkt fik Rune til at dukke sig for sværdhug, til at kravle bort fra sine fjender når han blev slået tilbage, og til at jage sit spyd i enhver person i blå tøj som lå såret eller døende på jorden.

Det gik galt én gang alligevel, på trods af at Rune, i kraft af sin hurtighed og lille størrelse, var i stand til at undgå de fleste modstandere som forfulgte ham. En af Solhjems folk, der ligesom Rune lignede en bonde med en blå strudhætte, forfulgte ham

særdeles ihærdigt, sikkert fordi den unge mand langt hellere ville i kamp med en der var mindre end han selv, frem for en fuldvoksen soldat. Rune var sluppet væk fra den stædige yngling, men ikke før det var lykkedes denne at ramme Rune i armen med sit vildt svingende sværd.

Det havde gjort mere ondt end noget Rune nogensinde havde prøvet før. Han vidste ikke om knoglen i armen var brækket, og han turde bestemt ikke se på den for at forsøge at finde ud af det. Blodet flød, og snart trillede også store tårer af smerte og angst ned over Runes kinder. Kun frygten motiverede ham til at tage sig sammen, og ved en kraftanstrengelse at slippe væk fra den stadig fægtende bondemand.

Rune var faldet tilbage i lenshærens geledder, og spekulerede febrilsk på, hvad i alverden han nu skulle gøre, da en kvindehånd pludselig var dukket op ud af det blå, og havde revet ham med ned på jorden. Rune havde skreget, men damen fik ham hurtigt til at klappe i med sit hvasse blik og et par velvalgte ord. Mens Rune sad med snottet strømmende ud af næsen og tåreblanke øjne, havde hun så fremdraget en nål og en rulle af buestregstynd lædersnøre fra sin taske, sammen med en lille flaske med en klar blå væske og en rulle bandage.

Et par pinagtige minutter, der nærmest følte som år for Rune, senere havde kvinden både rensset såret, syet flængen sammen igen, og bundet armen stramt ind i bandage. Rune vidste ikke om det var den blå væske som hun havde hældt ud over det åbne brud, og som havde svedet ad hekkenfeldt til, som var grunden eller om det var noget andet, men han kunne ikke længere mærke at det gjorde ondt. Det var som den rene magi, men kvinden var tydeligvis ikke præst, og Rune var komplet uforstående, om end kisteglad over, at han ikke længere kunne føle smerten.

”Pas nu på dig selv, knægt,” havde kvinden formanet ham da Rune rejste sig op fra jorden, for hastigt at måtte dukke sig for en lille økse der kom flyvende. ”Du vælger selv om du vil kæmpe videre med den, men jeg ville ikke anbefale det. Den holder dog nok alligevel selvom du bli’r ved.” Rune havde nikked, og så hvordan kvinden allerede havde kantet sig hen til en ny såret med sin nål stadig i hånden.

Rune valgte ikke at følge samarittens råd, og som man kan forvente det af en lindring frembragt af en læge af den kaliber, så holdt hans arm til at kæmpe videre.

Rune havde ingen anelse om hvor længe han havde befundet sig på slagmarken. Det havde nok kun været et par timer, men alligevel følte hans krop hurtigt tung og udmattet, og spydet i hans hånd blev mere tyngende for hver minut der gik. Drengen havde gjort det af med over tredive sårede, og alligevel kom der bestandigt flere.

Han var netop blevet færdig med at vride spydspidsen rundt i en falden krigers brystkasse, da liget udstødte en underlig lyd og begyndte at røre på sig igen. Et øjeblik var Rune som lammet, men da manden forsøgte at rejse sig fra jorden med fuldstændig tomme øjne og stive bevægelser, begyndte Rune, som snart ikke kunne blive mere panikslagen, at smadret den udøde sønder og sammen med stik i både ansigtet, halsen og bryst, indtil væsenet endelig lagde sig ned igen.

Hele Runes krop skælvede da det animerede lig endnu engang faldt til jorden, og koldsveden løb ham ned over panden i tunge dråber. Han havde mødt mange udøde den dag, flere end alle dem som bedstefaderen igennem årenes løb havde fortalt sine fantastiske og grusomme historier om. Rune havde endnu ikke været i direkte konflikt med en udød, for dels var skabningerne utroligt langsomme, og desuden havde der flere gange været præster til stede som havde sørget for at holde i hvert fald en god del af de animerede kadavere på afstand. Efterhånden forsvandt den kvalme som synet af dem først havde fremkaldt i Rune, måske alene af den grund at drengen ikke havde tid til at lægge mærke til sin opkastningsfornemmelse, men aldrig frygten.

En hest vrinskede, og Rune rettede hovedet op med et ryk for at se hvor lyden kom fra. Han opfattede i samme nu, at en stor sort stridshingst var lige ud for ham, og at han ville befinde sig under dyrets hårde, jernbeslåede hove i løbet af få sekunder hvis han ikke kom væk.

Rune sprang til siden, og pådrog sig ikke større skade end at rytterens stighbøjle strejfede hans arm. Det gjorde ondt, og Rune tænkte uvilkårligt på det blå mærke han uden tvivl ville få, imens han skar en grimasse og kiggede efter rytteren. Det gav et sug i maven da det gik op for ham, at det var intet mindre end en Blå Ridder som befandt sig deroppe på den enorme ganger, og Rune havde det som om hans maveindhold slog en kolbøtte, imens hans hjerte hamrede forgæves imod hans ribben i et forsøg på at undslippe brystkassens fængsel.

Bondedrengen tøvede imens han overvejede at stikke af mens tid var. Den Blå Ridder var standset ikke langt derfra, hvor han havde løftet sværdet til hug over en mørkhåret knægt på omtrent Runes alder. Rune følte et øjeblik en ustyrlig trang til at gøre noget dumt, til at springe frem for at hjælpe den anden dreng, men i det samme lød der et brøl af smerte et sted inde i kampen bag ham, og han drejede hovedet væk fra ridderen for at se om nogen fjender var kommet tættere på. Runes opmærksomhed blev belønnet med synet af to krigere med ødelagte kroppe og blod overalt, som kom stavrende imod ham med hævede sværd og hvide ansigter bag de frygtelige flænger som dækkede deres hud.

Rune skreg ved synet af de udøde, og hev i sit spyd for at få det ud af den døde mands krop. Det knasede makabert da spyddet knækkede et af de ribben som det havde sat sig fast imellem, og Rune frygtede et øjeblik at det var hans våben som var blevet ødelagt. Dette var heldigvis ikke tilfældet, og Rune ville sikkert have sukket lettet hvis han ikke havde haft al sin koncentration fokuseret på de udøde der langsomt kom nærmere.

Det strejfede kort Rune at han sagtens ville kunne flygte fra de trænge skabninger, og selvom han havde vendt spydet imod de to angribere i den forsvarsposition som Mester Brak havde lært ham, så var han stadig ikke helt sikker på om han ville blive og tage kampen op eller om han ville løbe.

De udøde løftede sløvt deres klinger imod Rune, som sank en klump og bøjede let ned i knæ for at finde en bedre balance. Han rynkede brynene og forsøgte at bide tænderne sammen, men det var svært at finde modet til at blive stående. De levende ligs øjne lignede døde fisks, og selvom de var langsomme vidste Rune, at de sagtens ville kunne ramme ham med deres sværd, især når de var to.

Rune kastede et blik omkring sig, forhåbningsfuld om, at nogen ville komme ham til hjælp, men alle andre lenskrigere var optaget af deres egne kampe. Der var intet andet at gøre end at møde modstanden selv og, som Asger ville forvente det af sin ældste søn, med hævet pande.

Tanken om sin far gav Rune friskt mod, og da dette gik op for ham holdt han den fast i sit sind for at drage styrke derfra. Det ene lig vaklede frem foran det andet og svang sin klinge imod Rune med et stupidt brøl. Rune undveg med lethed slaget og sprang i stedet frem for at støde sit spyd i den udøde mands bug. Den blanke spids flænsede sig igennem den døde hud og det minimale lag af fedt som havde siddet på mandens mave. Blod og

indvolde begyndte straks at vælte frem, og stanken fra den forhenværende krigers indre var langt værre end Rune mindes den. Han fik det dårligt af lugten, men værre ved synet af den udøde, som ufortrødent vadede videre med sine tarme hængende ud af det sår Rune havde givet den, imens den igen slog ud efter ham.

Rune, som i et kort sekund havde været fastfrosset i angst, fik revet sig selv ud af sin lammelsesagtige tilstand og undgik med nød og næppe at miste et ben, skønt hans bukser blev revet op af den skarpe klinge. Med et lille skrig af forskrækkelse hoppede Rune til siden, og bevarede angrebet ved at stikke til den udøde igen, denne gang lige igennem mandens øje.

Gele og blod sprang frem fra øjenhulen som frugtkødet gør når man klemmer en overmoden blomme mellem sine fingre, og den udøde udstødte en høj lyd som godt kunne have været et smerteudbrud. Rune rev skælvende spydet til sig, og denne gang ventede han ikke med at slå til igen: Han jog til med al sin kraft, og endnu engang brød spydet igennem den døde hud og ind i det stinkende kød.

Den anden udøde hvæsedde af Rune og vaklede fremad i et klodset forsøg på at nå bondedrengen, men Rune, hvis spyd stadigvæk sad fast i det første kadavers brystkasse, brugte dette til sin fordel og svang med en kraftanstrengelse den livløse kødklump for enden af sit spyd ind foran den udøde som nu angreb ham. Sværdet faldt tungt ned på den første mands skulder så han gav et skrig fra sig, og Rune hev hurtigt sit spyd til sig inden den udøde faldt sammen ovenpå våbenet.

Rune sprang et par skridt tilbage for at undgå det næste angreb, og følte hvordan hans armmuskler nærmest brændte af overforbrug. Han vidste ikke om han ville være i stand til at stikke den tilbageværende nok gange til at tage "livet" af den.

Et skrig af smerte nåede Runes ører, og skønt det blot var et ud af mange fangede det alligevel drengens opmærksomhed – måske fordi det kom fra det sted hvor han for få øjeblikke siden havde set Solhjemridderen. Han kiggede hurtigt over mod stedet ud af sin øjenkrog, og så ridderen hive sit sværd ud af en voksen mands brystkasse. Manden faldt om på jorden, og ridderen drejede sig på sin hest som om han ledte efter nogen. En gurglende rallen, som et slagtesvin der bliver kvalt i sit eget blod, fik Rune til at fare sammen og vende sin opmærksomhed helt tilbage mod truslen foran ham.

Den udøde væltede frem imod ham med et hyl af vrede, og Rune måtte trække sig så hurtigt tilbage at han ikke så hvor han gik, og faldt over et smadret skjold som lå tabt på jorden. Hans hæl stødte ind i kanten på skjoldet, og Rune mærkede til sin skræk hvordan han tabte balancen og landede hårdt på den kolde jord. Det animerede lig nærmest faldt ind over ham, og Rune hævdede uden at tænke over det sit spyd for at støde enden af staven i jorden, mens spidsen rettede sig mod angriberen.

Der løs en tør, knasende lyd, og spydspidsen gik direkte igennem den udødes overkrop. Blod og materie dryppede ned på jorden, men såret standsede langt fra den udøde. Et øjeblik hang den dumt på spydet og forsøgte at blive ved med at gå frem mod Rune, men så løftede den sit sværd, og Rune vidste straks at klingens længde var mere end nok til at nå ham. Han skreg med vidt åben mund og tårerne stående ud af øjnene. Det var ude med ham.

En pil ramte den udøde lige i nakken, og rykket gik igennem hele ligets krop, blandt andet armen som fløj tilbage med sværdet stadig fastklamret i hånden. Den udøde gloede dumt på Rune og begyndte at hæve armen igen, hvorefter endnu en pil gik igennem dens hals og, ligesom den anden, endte med at stikke frit frem fra den udødes strube. Endnu engang mistede væsenet sin koncentration, og Rune, som endelig fik samlet sig ovenpå rystelsen, greb chancen til at vælte den ned på jorden sammen med spydet. Drengen krabbede sig væk fra den udøde og kom på fødderne igen netop som endnu en pil faldt oppefra og borede sig ind i det udøde kød.

Rune stirrede på det vridende lig, og havde alt andet end lyst til at nærme sig det igen. Alligevel var han nødt til det, for han ville endnu mindre stå tilbage på slagmarken uden sit våben, og spydet sad stadig fast i den udødes overkrop. Rune kastede sig frem, fik fat i skaftet på sit våben, og det lykkedes ham at trække spidsen fri af det mørke kød. Han vaklede rædselsslagen tilbage, væk fra den endnu ikke helt "døde" mand, og stirrede panikslagen omkring sig for at finde hjælp.

Han så ingen, men derimod så han at den Blå Ridder som havde været ved at ride ham ned før befandt sig med ryggen til Rune. Højt oppe på sin hest sad han, og forsvarede sig imod en angribende mand med en overlegenhed som var tydelig selv for den utrænede bondedreng. Rune frøs næsten til is ved synet – en blanding af angst for rytterens blå

kappe og glimtende sværd, og af at vide hvad der ville ske med den stakkels kriger. Det var tydeligt at han var dømt til at dø.

Ridderens klinge skar sig igennem mandens ene arm, og blodet regnede ud fra såret. Rune hørte fodsoldaten skrike, og så dernæst hvordan den Blå Ridder gav hans anden arm en lignende behandling. Synet var ikke meget anderledes fra de utallige andre nedslagninger som Rune havde set den dag, og alligevel påvirkede det ham anderledes.

Han vidste ikke hvorfor, men for første gang siden slaget begyndte var Rune hverken bange eller panikslagen. Han var vred, mere end han kunne huske at have været før. På et øjeblik forvandlede ridderen på hesten sig til et symbol på alt hvad Solhjem stod for – overlegenhed, drab, uretfærdighed. Blåklædt død bag en maske af ligegyldighed, en repræsentant for det kolde overtag som Nazarkiel forsøgte at få over hele Niraham og alle dets folkeslag.

Rune så for sit indre blik hvordan hans verden ville komme til at se ud hvis Solhjem nogensinde fik herredømmet over Nimars plade: Marker ville brænde, bønder såvel som byboere ville komme til at ligge som bunker af lig langs vejene, de udøde skabninger ville herske og blå bannere ville vaje overalt. Asgers gård ville blive lagt øde, hele den store familie dræbt og måske endda selv blive gjort til udøde. Tanken var uudholdelig. Det var jo derfor Asger var draget af sted med sine venner, derfor Rune nu befandt sig på en slagmark i stedet for hjemme på gården hvor vinteren stod for døren: For at undgå at disse ting skulle ske. Derfor at Rune havde lært at bruge et våben, lært at tage liv.

Harmen nærmest brændte i det unge menneske, og i det øjeblik var han mere en kriger end han nogensinde før havde været. Han så på ridderens ryg, og udvalgte sig sit mål. Hans hænder strammede grebet om spydskaftet, og Rune skød hjertet op i livet – Blå Ridder eller ej, så ville han fælde denne mand: For hjem, for slægt og for frihed!

Rune stormede frem med spydet hævet til stik, sprang over jorden så hurtigt at han knap havde tid til at se hvor han satte sine fødder, imens han råbte af sine lungers fulde kraft for at få mod. Spydspidsen hoppede op og ned i takt med Runes skridt, men drengen bed tænderne sammen i forvisning om, at han nok skulle ramme sit mål og løb til. Elveren på hesten drejede sig halvt om i sadlen og stirrede direkte på ham med et isnende blik der glitrede ligesom den blodtilsølede klinge i hans hånd. Han ville ikke kunne nå at vende

sig helt, det var Rune sikker på; desuden havde ridderen sværdet i den forkerte hånd hvis han ville parere.

Et øjeblik blinkede luften foran Rune og varmen spredte sig på et splitsekund fra et sted på hans overarm til hele venstre side af hans torso. Så opdagede Rune at hans fødder ikke længere havde kontakt med jorden, og øjeblikkeligt skar smerten igennem hans omtågede bevidsthed som et rødt lyn gennem Runes disede opfattelsesevne.

Han skreg allerede inden han ramte den kolde jord igen, og vred sig som en ål på land. Smerten var rødglødende, næsten ubærlig – han kunne ikke engang tænke på at se på sin arm for at finde ud af hvor stor skaden var. Det var endnu værre end det sidste sår han havde pådraget sig: Hvis knoglen i hans arm dengang var brækket, så måtte den nu være blevet pulveriseret.

Selvom såret dunkede og værkede, fik frygten for hvad ridderen nu ville gøre alligevel Rune til at rette sit blik opad. Han var nærmest blændet af tårer, og det eneste han kunne ane var en stor, sort masse med en blåklædt skikkelse på ryggen der tårnede sig op over ham. Rune så igen luften glimte som om et sværd atter blev hævet, og døden syntes ham atter nærværende. Denne gang var der ingen redning, ingen soldater til at hjælpe, ingen velsignet bueskytte som kunne frelse ham, ikke engang hans far kunne hjælpe nu.

Han blinkede tårerne ud af øjnene, rakte op med en hånd og tørrede feberagtigt for at klare sit syn. Hvis han skulle dø, så skulle han kunne se sin banemand i øjnene. Runes syn klaredes, og han så op på ridderens smukke, hvide ansigt der var fastfrosset i en grimasse af vantro. Elveren havde sit lange sværd hævet til hug, men han lod det ikke falde. Et svagt håb flaksede i Runes bryst som en lille fugl; måske ville elveren vise ham nåde?

Så fik han øje på pilen. Det lange, mørke skaft stak ud fra ridderens armhule, og såvel pladebrynjen som den blå uniform var allerede sølet til i rødt blod. Et øjeblik længere blev elveren siddende på sin ganger mens vinden løftede op i hans fornemme kappe, og det lange, lyse hår som den fik til at bølge omkring hans blege ansigt. Så blev ridderens øjne uklare, og han tumlede ud af sadlen, mens hesten sprang tilbage med et vrinsk da dens rytter pludselig faldt ned fra dens ryg.

En højlydt klang af metal lød da ridderen landede på ryggen på jorden, og Rune stirrede rædselsslagen imens den døende mand forsøgte at rejse sig igen. Elverens øjne var

glasklare, men han var ikke død – hans læber bevægede sig som om han forsøgte at sige nogen, men ingen lyd ud over en svag stønnen lød.

Rune tænkte sig ikke om; der var ikke tid til at tænke, ikke tid til at overveje situationen. En stemme genlød i hans hoved, fortalte ham at han skulle gøre det færdigt og sende den blå køter derhen hvor han hørte hjemme. Runes stivfrosne fingre famlede på jorden efter det stykke af hans ituslåede spyd som stadig bar spidsen, og splinterne fra det knuste skaft skar sig ind i hans kød da han klemte fingrene sammen om træstykket. Smerten var dog til at overse, sammenlignet med den brændende fornemmelse han havde i sin venstre arm. En stemme råbte igen, og Rune vidste ikke om det var en i hans hoved eller en fra den virkelige verden.

”Gør det, dreng. Gør det!”

Han opdagede at han græd, både på grund af smerten og på grund af angsten. Og på grund af vreden, hadet og den retfærdige harme. Den hjælpeløse skikkelse på jorden foran ham stirrede lige op i himlen, men det virkede som om den iagttog et eller andet, eller prøvede på det, imens jorden omkring elveren blev farvet mørk.

”Gør det!”

Han skreg og huggede til. Spydspidsen flænsede igennem den glatte hud og fik blodet til at sprøjte op da metallet gennemborede det bløde kød i den Blå Ridders hals. En boblende rallen steg op fra det åbne hul i elverens hals, og Rune vred spydspidsen rundt i såret, mens han selv klemte øjnene hårdt sammen uden helt at vide hvorfor. Den varme væske fra banesåret pumpede ud over hans højre hånd, og Rune havde lyst til at bryde sammen i gråd.

Han åbnede øjnene på klem og så den døde elvers stirrende blik, hans egne fingre der klamrede sig omkring det stykke træ der stak ud af ridderens hals, og det røde blod der vældede ud over hans skælvende hånd. Så hørte han råben, støvletramp og den klirrende lyd af rustninger bag sig. Han forsøgte at springe op, men før han kunne nå væk mærkede han en dump smerte i baghovedet, og vidste så ikke mere.

Dag syv – Nær den østlige flanke

Dagen var mere end halvvejs over, og Aratholl-familiens hær var blevet forøget ganske betragteligt med den slags soldater som Quarn forstod at hverve bedre end nogen anden på slagmarken. Den mængde af større udøde som han havde rejst fra de mange lig på marken var ligeledes blevet suppleret med Raqlór og Asínas mindre effektive, men ikke desto mindre fuldt ud bevendte, udøde, og det var de færreste af Solhjems tropper som var i stand til at modstå denne regulære stormflod af afsjælede krigere som banede vejen for familien.

Quarn selv red i spidsen for hele denne armé og sørgede for, at det ikke kun var de tilfældige udødes fremmarch som blev bemærket. Hans nedslagning af De Blå var ganske varieret, og altid frygtindgydende – hvad enten de måtte lade livet for det enorme slagsværd, en dræbende formular, eller for den hylende vind af øjeblikkelig død som Quarn sendte ind mellem de kæmpende folk, så faldt al modstand for familiens fod.

Han måtte dog indrømme, at De Blå blev sværere at komme af med efterhånden som familien nærmede sig den østlige flanke hvor de fleste af Solhjems Blå Kåber øjensynligt befandt sig. Disse magikere gav, som Quarn også havde forventet af dem, langt mere genmæle overfor de udøde: Her var både præster og elementalister samlet, tillige med en stor flok morticister som selv havde sørget for at skrabe en ordentlig mængde udøde krigere sammen om sig. De Blås mentalister var ikke ligefrem et problem for familiens udøde, som ignorerede al mentalmagi som blev kastet efter dem, men det blev straks værre da både flammer, kraftige lysformularer og en voldsom kanalisering af adskillige guders kræfter blev rettet imod den udøde hær.

Alligevel havde Quarn langt fra i sinde at trække sine udøde tilbage og vende familiens opmærksomhed imod en anden del af slagmarken. Der hvor modstanden var størst var æren det også, og taget i betragtning af, at det var for den de var kommet, og ikke for at kæmpe for en eller anden fjollet ideologi, så gav det udmærket mening at forblive midt i skærmyslen.

Kåberne var unægtelig langt stærkere end nogen af de skravlede bondesoldater som familien indtil da var stødt ind i. Quarn havde lagt mærke til adskillige ganske habilt skabte dødnings, og det inferno af flammer og isnende vinde som disse troldmænd sendte lukt ind i slåskampen mellem deres egen og Aratholl-familiens udøde var også imponerende, af elementalmagi af være.

Præsterne, på den anden side, morede ham langt fra. Selvom der slet ikke var lige så mange forkyndere som der var troldmænd, var der alligevel en god del mennesker i blå kåber som kastede både den ene og den anden lysmagi efter de udøde. Ikke at Quarn havde noget imod at de ”dræbte” hans kreationer – han havde trods alt animeret ligene netop for at bruge dem som skjold – men irriterende var det til gengæld at han selv meget hurtigt blev nødt til at begynde at afværge en lille gruppe emsige præsters konstante forsøg på at ramme ham med lysets vrede. Han havde bedre ting at tage sig til end at undgå deres forhåbende angreb, som f.eks. at hærge og dræbe iblandt De Blås rækker, men han kunne ikke selv nå frem til flokken på grund af det deciderede hav af udøde og håndtegnkastende folk som befandt sig mellem hans hest og præsterne.

Det ærgrede Quarn lidt at skulle bruge en af sine ladninger på de kaglende forkyndere, men han gad ikke spille mere tid på den trættende leg hvor de kastede og han afværgede, så i stedet for at vente på at en anden fra De Fries side tog sig sammen til at hugge præstene ned, skulede han i stedet ondt til den af forkynderne der råbte højest, og udtalte aktiveringsordet til sølvringen på sin finger.

Virningen var øjeblikkelig: Præstens stemme forsvandt som dug for solen, og forkynderens ansigt mistede i løbet af nul komma fem al sin farve. Quarn snerrede og gentog aktiveringsordet mens han fokuserede på den næste af de skræppende mennesker, og så den næste. De tre resterende præster blev pludselig opmærksomme på problemet, og deres reaktion var en tilsyneladende forøgelse af deres ivrighed efter at få ram på Quarn.

Med kun tre tilbage der forsøgte at angribe ham med magi var Quarn dog igen langt overlegen: Han kunne afværge hurtigere end de andre kunne kaste deres ynkelige mirakler, og snart besvarede han også angrebet med sin egen magi. Knaset som lød da først den ene, så den anden, og til sidst den tredje præsts knogler blev knust var som sød musik i Quarns ører. Han følte sig lige så tilfreds som en mand der netop har fået klasket den myg der har generet hans søvn igennem en hel nat, og det var ikke uden en hvis følelse af fryd at han atter rettede sine angreb imod de nærmeststående Blå Kåber.

Denne fornemmelse holdt dog ikke længe, for næsten øjeblikkeligt efter at han havde skaffet sig af med de øretæveindbydende præster, følte han en ny bølge af positiv energi som nærmede sig med voldsom fart. Quarn afværgede igen, og blev i det samme atter

ramt af et lysbaseret angreb fra en helt anden side, som han kun med nød og næppe nåede at parere. Quarn så sig ærgerligt over skulderen for at finde ud af, hvilken idiotisk lysforkynder han nu ville blive nødt til at dræbe, men så ingen i den retning som angrebet var kommet fra. Ligesom før dukkede fornemmelsen af, at nogen kastede en besværgelse med en utrolig mængde positiv energi op fra en ny retning, og Quarn afværgede atter angrebet, mens han vred hovedet rundt for at skule ondt efter snigskytten. Han brød sig ikke om, at disse præster tilsyneladende havde bestemt sig for at lege partisaner ved hele tiden at skifte angrebsposition, men da han endnu engang ikke kunne få øje på nogen forkyndere, begyndte den nagende tanke at komme snigende, at det måske slet ikke var præster som forsøgte at angribe ham, men tværtimod lysspecialiserede morticister.

Quarn nåede ikke desto mindre ikke at tænke denne kun delvise absurde tanke til ende, for da fik han øje på kilden til lysangrebene, og knurrede uvilkårligt i arrigskab ved synet af den adrætte udøde, som i det øjeblik sprintede frem imellem to stridende krigere, imens den lukkede hånden omkring det symbol som hang i en kæde omkring dens hals. Quarn kunne ikke høre præcis hvad mumien råbte, men han så dens gabende hul af en mund åbne sig i en påkaldelse, og sekundet efter tordnede lysets vrede atter imod ham fra den udødes fremstrakte hånd.

Morticisten undveg igen angrebet, og begyndte selv på en sjælden påkaldelse af de positive energier. Hans tanker kredsede kun halvt om formularen, mens den anden halvdel havde travlt med at fordømme præsterne og deres hykleri. Dette, af alle ting, var da det ultimative bevis på de usle forkynderes skinhellighed, og det frydede ham usigeligt, at dagen endelig var oprundet, hvor han havde mulighed for at give en af dem igen med samme mønt – med den meget væsentlige forskel, naturligvis, at de ikke ligesom troldmanden ville være i stand til at afværge det magiske angreb. Det var mange års opbygget nag som på denne måde blev udledt i det udfald han nu gjorde imod den uheldige udøde.

Den positive energi som han sendte efter mumien ramte naturligvis, og fordi Quarn vidste, i teorien, hvad han havde med at gøre, sparede han ikke på den mængde kraft som han lagde i angrebet. Da energierne traf mumiens legeme så det et øjeblik ud som om den udøde blev oplyst indefra, for dernæst nærmest at blive opløst indefra, som om de positive energier der strømmede igennem dens krop var Nirahams mest potente syre.

Quarn smilede, og var efterhånden lige ved at komme i helt godt humør. Dagen havde så sandelig ikke været helt ringe indtil videre, og i det samme vidste Quarn, at den kun var på vej til at blive bedre, i det øjeblik hvor han pludselig mærkede en nær tilstedeværelse af negativ energi ulig nogen han endnu havde oplevet udenfor familiens egne enemærker.

Energien var lige så tydeligt et pejlemærke for Quarn som Lysets Katedral er det for alle vejfarende. Han vidste øjeblikkeligt hvor den kom fra, og hans øjne fokuserede sig lynhurtigt på det sted hvor al denne kraft pulserede som et hjerte skabt af ren, negativ energi.

Det var et stykke væk, men Quarns øjne var bedre end de flestes, og han havde ikke nogle problemer med at se så langt som det var nødvendigt for at syne den skikkelse, der netop var dukkert frem på slagmarken ud af det blå ingenting. Quarn kunne rent faktisk føle energien slå imod sin egen krop som brændingen imod strandens klipper, men modsat alle de andre morticister som kunne føle disse uregerlige kræfter og var blevet skræmt til døde, så vidste han, hvis han ellers kendte sin egen familie og sit fag ret, hvem der var dens ophavsmand.

En enkelt skikkelse banede sig vej gennem de blå kåbers rækker mens de udøde rejste sig omkring den som en sværm af blodige og adrætte krigere, øjeblikkeligt under deres skabers kontrol. De stormede frem imod De Blå og pløjede sig igennem deres rækker som en ard igennem blød muldjord, alt imens den fuldstændig tilhyllede skikkelse fulgte dem, og omgående gjorde det af med alt liv som kom indenfor en tyve meters radius af den.

Magisk mørke bølgede omkring personen som en kappe, og selve skikkelsen tilstedeværelse syntes at være dødsårsag nok for alle de levende omkring den som, tilsyneladende uden grund, pludselig krummede sammen på jorden under høje skrig inden sjælene forlod deres lemlæstede kroppe, hvor store sår åbnede sig spontant og knoglesplinter stak ud gennem det sønderrevne kød. Quarn næsten skælvede ved følelsen af hvordan al den negative energi praktisk talt sugede livet ud af hver eneste levende sjæl som kom personen nær – at mærke sådan en magt, og samtidig at vide at den er på ens egen side, vil få enhver til at blive nær ekstatisk.

Quarn havde ingen viden om, hvor længe denne person ville deltage i slaget, men det var også underordnet. Dens tilstedeværelse havde allerede tilføjet De Blås styrker et sådan knæk, at Quarn tvivlede på at de ville være i stand til at overleve. Han smilede ved synet, mere opfyldt af glæde, ved synet og følelsen af al denne energi, end han havde været før i umindelige tider. Snart ville denne mægtige kaster efter al sandsynlighed glide i et med skyggerne igen, og selv ikke den lille, tykke lysestage fra Lysets Orden, kaldet Semian, ville kunne skinne med et lys klart nok til at afdække skikkelsens destination eller hensigter. Både Quarn og Semian var i alle henseender børn, når man sammenlignede dem med denne sortklædte person, hvis navn selv den mægtige Quarn ikke yndede at udtale, for visse ord og navne bør kun udtales i situationer som gør deres nævnelse absolut nødvendig.

I samme øjeblik mærkede Quarn, at der skete en svag ændring i den kraftige energi som strømmede omkring den kutteklædte som om denne var en hvirvelvind der sugede al negativ energi til sig. Personen løftede armene, samlede sin "kappe" af mørke omkring sig, og forsvandt med sit næste skridt ind i mørket.

Den hæmningsløse mængde af negativ energi forsvandt i samme øjeblik som kasteren gjorde. De udøde som var blevet rejst fortsatte med at kæmpe, og De Blå blev trængt tilbage. Så var der med ét en anden kraft der trængte sig på, og denne var så absolut heller ikke en man blot skulle kimse af. Den negative energis tilstedeværelse på slagmarken var endnu engang ubeskriveligt udpræget, og alligevel bestod dette nye langtfra kun af negative strømninger – der var også en anden, mere udefinerbar, men helt klart ustyrligt stærk kraft blandet med.

Quarn drejede øjeblikkeligt hovedet i den retning som energien kom fra. Han havde kunnet mærke den i et stykke tid nu, men kun svagt, og det ængstede ham en smule at den pludselig var så tæt på uden at han havde bemærket, at den var rykket nærmere, men han havde jo, sandt at sige, også været en smule distraheret. Hans glæde veg for en mere nærværende uro, og hans tanker samlede sig atter fuldstændigt om kampen.

Det var ikke ligefrem svært at lokalisere kilden til al energien, men synet af den gjorde ikke Quarn meget mere rolig end fornemmelsen havde: Det er trods alt de færreste som finder det betryggende at se en gigantisk automaton af sort sten komme vadende imod

sig, mens den dasker al modstand bort så let som en fuldvoksen mand kan feje en toårig unge af vejen.

Quarn følte et kort øjeblik en stærk trang til at ytre et skældsord eller to, men undertrykte straks den fremmede impuls, og fokuserede i stedet straks al sin koncentration på stenkæmpen, mens hans hænder formede ni håndtegn så hurtigt, at man skulle være en garvet magiker for at nå at opfatte hvilke disse var. Riten som fulgte fagterne var længere end de fleste af hans andre påkaldelser, men formularen som han nu forsøgte at rette imod stenkæmpen var heller ikke en almen besværgelse.

Evnen til at blokere de strømninger af negativ energi som løber igennem udøde og andre væsner skabt med morticistisk magi, og derved øjeblikkeligt at fjerne den kraft som holder skabningerne artificielt ”levende”, er ikke en kunst som mange kender til, men Quarn var en af disse gudbenådede få som gjorde, og det var den han nu ville forsøge at anvende imod stenkæmpen.

Han fuldendte sin rite og lavede det sidste håndtegn imod kolossen: Påvirke.

Intet skete.

Quarn ærgrede sig, men dvælede ikke ved den fejlslagne formular. Han havde i al ærlighed egentlig ikke forventet at hans besværgelse ville virke, men det havde været et forsøg værd. Der var stadig en mulighed for at det kunne lade sig gøre hvis han skiftede håndtegnet for påvirkning ud med en decideret berøring af kæmpen, men det var ikke en eventualitet som han havde tænkt sig at undersøge nærmere. Både ved fornemmelsen og synet at kæmpen kunne Quarn let konstatere, at en berøring langt fra ville være gavnligt for en persons helbred, selv ikke en udøds.

En sky af dødbringende energi ramte Quarn bagfra, og han vendte sig irriteret imod den Blå Kåbe som netop var ved at påkalde sig en god omgang luer for at understrege sin pointe om, at han havde i sinde at komme morticistmesteren til livs. Quarn, som naturligvis havde objekter på sig der beskyttede ham imod samtlige troldmandsformularer, tog til genmæle imod elementalisten ved at sende dødsvinden retur – til den Blå Kåbes store fortrydelse, idet han ikke kunne afværge den grundet det faktum, at han allerede var fuldt beskæftiget med at fremkalde sit flammehav.

Situationen var ved at blive en smule for presset, med stenkæmpen, og derved uden tvivl også dens herre, ikke mindre end fyrre meter fra Aratholl-familiens første række af endnu

levende krigere, og en stor flok Blå Kåber og andre udøde alle vegne omkring dem. Quarn vendte sig om for at se efter Morqlínn og Raífk, og fik øje på de to mænd, som var standset op ved siden af hinanden midt i en klynge af udøde som forsvarede dem, hvor de øjensynligt talte lavmælt sammen med blikket fast rettet på stenkæmpen.

Selvom han fandt det stupidt at standse i midten af en kamp for at konversere, kunne Quarn ikke lade være med at smile hånligt ved synet. Både Morqlínn og Raífk gemte sig bag hans udøde som de ukampvante diplomater de var, og brugte langt fra deres evner med så stor effektivitet og synlighed som han. Der var ikke nogen tvivl om, hvem der tilkæmpede familien mest ære på denne slagmark ud af de tre, og derved heller ikke om hvem der ville stå i højest gunst hos ladyen når de vendte tilbage til Arathollkastelet.

Så skete der noget som fik Quarn til at hæve øjenbrynene i undren: De to mænd lavede en række håndtegn ganske synkront, og forsvandt så med ét fra Quarns synsfelt. Deres heste rykkede uroligt på sig midt i den udøde skare, og Quarns egen ganger slog også med hovedet da morticisten, uden at være bevidste om det, kom til at rykke hårdt i dens tøjler.

Hvad i alverden lavede de to idioter? De var så absolut ikke i overhængende fare, så hvad skulle det til for, at forsvinde fra alles åsyn?

Quarn skar tænder mens han forsøgte at regne ud, hvad Morqlínn og Raífk havde gang i, men flere angreb rettet imod hans person tvang ham til at tage sig af det før han kunne fokusere på de to mentalister. Visheden om, at to af familiens højst rangerende medlemmer lige havde valgt at forsvinde uden grund, og den deraf opståede ængstelse for, hvad de mon var i gang med at rode sig ind i, gjorde ikke ligefrem Quarns påpasselighed bedre end før, og han kløvede både sine egne og De Blås udøde tropper ned, i forsøget på at slippe af med distraktionen hurtigst muligt. Så fik han, midt i al virvaret, øje på en skikkelse tæt ved stenkæmpen som han genkendte med det samme.

Mandens sorte kåbe blafrede, ligesom alle andre klædningsstykker på slagmarken, i den kolde vind, og et lys gik op for Quarns øjne så brat, at det fik ham til at smile: Ikke fordi han just havde gennemskuet en lille gåde som han havde grublet over siden den foregående aften, men fordi svaret, og en videre konklusion som han kunne drage deraf, morede ham.

Fristelsen til at få sin teori bekræftet, kombineret med en efterhånden ret anmassende trang til at få gjort noget ved stenkæmpen, som ganske enkelt klaskede lenshærens mænd bort som var de fluer, fik Quarn til at blæse på varsomheden, og sætte i galop imod golemen. Han standsede sin hest omkring ti meter fra kæmpen med forhåbningen om, at hans hest ville være i stand til at undvige hurtigere end kæmpen ville kunne gøre et udfald imod ham, og bestemte sig for at fange den sortklædtes opmærksomhed på den mest direkte måde.

Præcis som Quarn havde forventet, vidste manden overfor ham allerede at han var der uden at have behøvet at kaste så meget som ét blik i Quarns retning, og han afværgede den formular som ellers ville have knust hver eneste knogle i hans krop næsten inden morticisten blev færdig med sin rite. Quarn smilede bistert mens Adam af Ravensburg langsomt vendte sig om, og fangede mentalistens tomme blik.

”Man ser at du har forrådt din orden, Adam,” indledte Quarn samtalen uden at besvære sig med at kalde den forhenværende mentalistmester af Midtlenet for hverken ’De’ eller ’Mester’, som han ellers ved alle forudgående lejligheder havde gjort. ”Og ikke nok med det, så har du også nedværdiget dig selv til at begå en så fornedrende handling som gement tyveri. Uhyrligt, at man ikke kan forvente bedre af selv Magiens Cirkels mere betroede medlemmer.”

Adam, som ellers ikke havde ladet sig mærke med den tydeligvis berettigede anklage om forræderi, blegnede lidt ved benævnelsen af det indbrud som Quarn hentydede til, og dette bekræftede morticistens formodning om hans skyld. Ikke at der havde været så mange muligheder for, hvem det havde kunnet være i forvejen: Det måtte være begrænset hvem, fra både Solhjems og lenernes side, der kunne finde ud af at snige sig ubemærket ind i Quarns telt uden hverken at blive set, eller at aktivere en af de magiske fælder som lå i teltet. Quarn ventede på Adams svar, og da intet kom åbnede han i stedet selv munden for at fortsætte, men blev afbrudt af en stemme som knap nok kunne høres som en hvisken i hans ører:

”Jeg kunne ikke få den til at virke. I har sikret den grundigt, Aratholl.”

Quarn kunne ikke lade være med at smile. Hvad havde Adam forventet?

”Det er, hvad du får for dit hovmod,” sagde han højt, fordi han ikke var klar over hvordan, hvis det var muligt, han kunne svare på samme måde som han blev tiltalt.

Forbindelsen til mentalisten var i forvejen svag, men Quarn var alligevel imponeret over, at den var der: Adam af Ravensburg måtte i sandhed besidde lidt af et intellekt siden han var i stand til at påvirke Quarn med en mentalistformular på trods af den beskyttelse Quarn havde mod den slags magi. Dette intellekt havde dog ikke været nok til at give Adam det aktiveringsord som han havde formodet, at han bare selv kunne tvinge den magiske ladning til at røbe. Han fortsatte:

”Du ved hvad du stjal fra mig, går jeg ud fra. Nu vil jeg vide: Hvorfor gjorde du det? En mentalist af din kaliber må da uden tvivl være i stand til at kaste den formular selv?”

Han så mentalistens blik flakke over mod stenkæmpen, kunne næsten fornemme hans irritation over at Quarn førte samtalen højt så også de omkringstående kunne høre hans ord. Så trak Adam på skuldrene, og tog til genmæle:

”Der findes folk i din familie som behersker mentalismen bedre end jeg, Aratholl. Det er jeg ikke bleg for at indrømme, for roserne bør gå til de som fortjener dem. Men mit tyveri havde et formål, og nu hvor lejligheden så heldigt byder sig, så vil jeg spørge-”

Dernæst skete adskillige ting på meget kort tid.

Adam blev afbrudt midt i sin sætning, for netop da dukkede en spinkel skikkelse, fuldstændig dækket i en tyk, blå kåbe frem bag stenkæmpen og et par pupilløse øjne fra hættens skygger rettedes direkte imod Quarn. Han afværgede per refleks uden så meget som at tænke på, at han burde, og følte hvordan en stor energimængde blev pareret, mens Nazarkiel allerede havde hævet armen for endnu engang at rette en knoglet pegefinger imod Quarn for at kaste sin næste formular imod ham.

Et øjeblik strejfede det Quarns tanker, at Adam egentlig burde have angrebet ham lang tid forinden, hvis han hele tiden havde vidst, at Nazarkiel var så tæt på dem. Dernæst var der ikke plads til andre tanker end disse to: Destruktion og opretholdelse – det første af Nazarkiel, det andet af hans egen person.

I det samme materialiserede Morqlínn Aratholl sig direkte bag ved Nazarkiel, som var for optaget af Quarns modangreb til at nå at reagere inden mentalisten havde låst sine fingre fast omkring dødningens venstre overarm. Øjeblikkeligt var det som om der gled en skygge over både Morqlínn og Nazarkiels ansigter, og Quarn vidste, at de to troldmænd var låst fast i en tavs kamp mellem to viljer der hver forsøgte at betvinge den andens.

Dette tidspunkt ville have været den perfekte lejlighed for ham til at angribe Nazarkiel, forsvarsløs som dødnigen var i netop det øjeblik, med alt hvad han kunne præstere af positiv energi. Quarn, på den anden side, så hvad Morqlínn ikke havde set, og var i den stund distraheret af det splitsekunds indsigt som fortalte ham, at Arathollmentalisten allerede var død.

Kæmpens stennæve faldt fra himlen med så meget kraft som var den Djorkas egen hammer, og den ramte Morqlínn med så megen fart og styrke, at mentalisten blev slynget i en stor bue igennem luften, og landede på jorden et godt stykke væk med en smadret krop. Blodet regnede efter kroppen stadig mens den var i luften, og der var ingen tvivl i Quarns sind om, at Morqlínn var død.

”Fjols!” var den eneste, rasende tanke som han i det øjeblik havde tilovers for sin døde slægtning. Han gjorde sig sårbar i nogle meget dyrebare sekunder da han vendte sig i sadlen, og pegede på den forhenværende mentalists lig mens han sagde ordet som aktiverede den simple kobbermedaljon som hang i en kæde fra hans bælte. Morqlínn ville nu rejse sig som en større udød, og selvom han ikke længere ville være i stand til at kaste formularer, så ville han i det mindste kunne komme sikkert igennem kampen og tilbage til kastellet hvor familiens præster kunne genoplive ham.

Liget rørte sig ikke, og Quarn spærrede for anden gang den dag øjnene vidt op i forbløffelse. Så forstod han pludselig, som lyn fra en klar himmel – den kraft som ulmede i stenkæmpen, som ikke var morticistisk... Skygger!

Hans hest vrinskede og sprang selv til side for at undgå det sorte spyd af sten, som netop havde formet sig fra kæmpens venstre arm, og som den brugte til at stikke ud efter Quarn med. Morticisten havde endnu engang lyst til at bande højlydt – den ene ting han ikke kunne stille noget op imod, den evig eneste ting... Hvorfor havde han ikke regnet det ud med det samme, det øjeblik han så stenkæmpen? Han kendte jo allerede til Skyggeulvene, så hvorfor havde han ikke kunnet se...?

Han måtte for alt i verden undgå den elendige stenkæmpes berøring, og uskadeliggøre den på en alternativ måde end de som indtil videre var blevet forsøgt.

Quarn bed tænderne sammen og knugede om håndtaget på sit slagsværd. Lenshæren havde allerede forsøgt sig med brutal styrke imod dette uhyre, men ikke én af dem kunne slå bare halvt så hårdt som han kunne, så måske var det virkelig den bedste mulighed?

Eller kunne det tænkes at en enorm udladning af positiv energi lige midt i golemens ”hjerte” ville kunne gøre det af med den?

Han fik ikke mere tid til at tænke over sagen, for netop da dukkede Raífk også frem bag Nazarkiel, og hvis Quarns hjerte stadig havde slået som ethvert andet menneskes, er det meget muligt at stormesteren havde fået et slagtilfælde: Denne opvisning af idioti kunne jo have slået enhver fornuftig mand ihjel.

Quarn var lamslået. Der måtte dog findes en grænse for dårskaben, og alligevel forsøgte Raífk nu at udføre hvad Morqlínn havde forfejlet. De jubelidioter! Det var altså dét de havde planlagt at gøre; at tilintetgøre Nazarkiel på egen hånd, uden tvivl fordi de ikke ville vende hjem uden at være trådt ud af Quarns skygge under kampen. Og nu ville deres tåbelighed og overmod komme til at koste familien dyrt. Morqlínn havde allerede betalt det første afdrag.

Quarn så hvordan Raífk rakte ud efter dødningsen foran sig i et forsøg på at engagere ham i endnu en viljestrid, men i det samme stivnede han, og Quarn bemærkede med det samme hvorfor. Adam, der også pludselig var dukket frem af den blå luft, havde et solidt greb om Raífks skulder, og nu kunne de tos sind så rive og flå i hinanden, mens Nazarkiel kunne koncentrere sig om at hjælpe sin fremadrykkende stenkæmpe med at få ram på Quarn.

Et øjeblik gled et glimt af klarhed og bevidsthed hen over Adams blik, og i det splitsekund som dette glimt varede, fik Quarn øjenkontakt med mentalisten. På trods af situationen kunne Quarn ikke lade være med at krænge læberne tilbage i et lille, forbitret smile. Den ene tjeneste var altså den anden værd?

I det samme vendte stenkæmpen sig om, og så at endnu et attentatforsøg imod dens herre havde fundet sted. Den drejede omkring med en lethed som alligevel syntes utrolig for så stort og tungt et væsen, og rettede sin spydarm imod de to mentalister.

Quarn råbte et ord højt over krigslarmen allerede mens han formede håndtegnene til at afværge det næste angreb som Nazarkiel satte ind imod ham. Stenkæmpen skyggede for både Adam og Raífk, men det var ligegyldigt, for fra da af måtte han give dødningsen al sin opmærksomhed for ikke at skulle gøre Morqlínn følgeskab.

Dag syv – Den østlige flanke

Morticist mod morticist, mentalist mod mentalist: Sådan havde det været planen at det skulle gøres fra starten. Nazarkiel havde udmærket vidst hvem familien Aratholl ville sende efter ham, og han havde også informeret Adam om, at det ville blive hans opgave at bide skeer med de to mentalister som ville dukke op, mens dødningsen selv nok skulle tage sig af stormesteren og det andet eventuelle, udødsrejsende småkravl som ville forsøge at få ham ned med nakken.

Adam nåede aldrig at engagere sig med den første af familiens mentalister, Morqlínn, som han kendte ganske godt fra tidligere diplomatiske møder mellem Magiens Cirkel og repræsentanter fra lenernes store familier. Han havde altid vidst at denne mand var en dygtig mentalist, ligesom han også altid havde formodet, at han selv var bedre. Hvad angik den person hvis sind han i dette øjeblik forsøgte at underkue, så kendte Adam ham kun af navn og udseende, men ikke personligt. Dog kunne han i løbet af få sekunder konstatere én ting omkring den anden troldmand med ubetvingelig sikkerhed: Raífk Aratholl var bestemt heller ikke nogen ringe mentalist.

Adam havde varetaget sin opgave som det nu kunne forventes. Hans ligegyldighed taget i betragtning burde Nazarkiel måske egentlig prise sig glad, at Adam overhovedet stadig kæmpede for ham, men på den anden side, så var dødningsen jo det eneste Adam havde tilbage at støtte sig til. Magiens Cirkel havde afvist ham og det magiske objekt som han havde håbet så inderligt på at finde, og havde fundet, hos Quarn Aratholl havde ikke kunnet hjælpe ham, eftersom familien havde sørget for, at det var umuligt at finde ladningens aktiveringsord, skønt man identificerede den. Kun Solhjem var tilbage, skønt han for længst havde mistet hvad end sølle motivation han måtte have haft for at kæmpe for Nazarkiel.

Og nu denne Raífk: Hans sind var klart og hans vilje stærk, men den havde lidt knæk før, og Adam var ikke sen til at slynge sin egen vilje direkte imod disse brud, hvor visse af dem stadig ikke var helet fuldstændigt. Som en jagthund kaster sig ned i en rævegrav for at rive sit byttedyr i småstykker, sådan gravede han igennem den anden mands sind for at hive enhver mental svaghed frem, for at kradse i den kølige og blanke overflade som var Raífks sind, indtil han kunne finde noget at bide sig fast i. Men det var svært, for

den anden gjorde præcis det samme mod ham, og den jernvilje som de begge delte gjorde det ikke nemmere for nogen af parterne at sejre.

Adam fandt masser af mørke: Gru og fryd i flæng, hemmeligheder som blankt afviste ham når han forsøgte at komme tættere på dem og en nærmest ukuelig vilje der, ligesom hans egen, kæmpede for at bevare sin frihed. Han vidste ikke hvor længe han bed og kradsedes med den anden sjæl, men lige i det øjeblik han begyndte at kunne mærke den mindste antydning af at have fået overtaget, kom Adam i tvivl – et kort sekund vidste han ikke, om dette virkelig var hvad han ville, og hans fokus blev brudt nok til, at kampen omkring ham vendte tilbage, og hans blik mødte Quarns, idet stormesteren af morticisme råbte et ord så højt, at det lige præcis nåede Adams øre, hvilket åbenbart havde været Quarns mening. Ordet genkendte herren af Ravensburg så mange steder fra. Quarn havde råbt:

”Vinthel.”

Ordet havde adskillige betydninger for Adam, og han kunne ikke undlade at spekulere på, hvilke den havde for en mand som Quarn Aratholl og dennes familie, siden en mentalist herfra havde valgt dette aktiveringsord til den lille, magisk ladede tårnskakbrik som i denne stund lå i bunden af Adams lomme. I det øjeblik han gentog efter Quarn vidste han, at det var den rette nøgle til at aktivere ladningen, for da følte han det:

Som en frisk vind der strøg igennem det enorme, visse steder lettere støvede, bibliotek som var hans sind, blæste formularen alle dunkle tankespindelvæv væk, og fejede den disede tåge som havde ligget omkring en bestemt boghylde bort for at åbenbare det skrift som netop var vendt tilbage til sin retmæssige plads: Han huskede. Hukommelsesbølgerne bredte sig igennem krogene af hans sind; alt vendte tilbage som en eksplosion af tanker og følelser. Alt.

Hvor kunne han have været så dum, ikke at have indset det før? Adam forbandede sit manglende klarsyn, mens en følelse af lykke alligevel spredte sig i hele hans sjæl. Han var hel igen, han forstod atter sit eget sind. Det hele stod så tydeligt for ham. Han havde brugt så megen af sin tid på at trænge igennem sine sinds tåger, på at finde svar: Hvem kunne være stærk nok til at have brudt ind i hans sind? Hvem var mægtig nok til at stjæle en kraftfuld mentalists hukommelse? Hvem, i gudernes navne, hvem? Hvem andre, end ham selv?

Det stod levende klart for Adam, hans hukommelse og hans minder tegnede billedet for ham: Han havde selv slettet grunden til at han var hos De Blå. Han havde ikke forrådt Cirklen. Han havde udført et dødsensfarligt dobbeltspil, og for at træde i scene som den perfekte skuespiller, havde han slettet sin egen viden derom. Det havde været nødvendigt, for at vildlede Nazarkiel.

Men det var det ikke længere.

Adam slap Raífk Aratholl i samme sekund som besværgelsen genåbnede hans sind og afslørede de hemmeligheder som havde været skjult for ham. Mentalisten foran ham, som uden tvivl havde mærket at der var sket en enorm, mental forandring i Adam, var ikke desto mindre allerede i gang med at benytte sig af en simpel formular fra den almene skole, som han af erfaring vidste, ville trænge igennem den beskyttelse imod mentale formularer, som Adam havde kastet på sig selv. Han nåede dog aldrig at fuldføre sin rite, for i samme nu tårnede en mægtig skygge sig op over de to, og et spyd af sort sten jog frem imod Raífks brystkasse.

Der lød et højt og hæst råb, som skriget fra en krage, og en kugle af rå, koncentreret mana ramte kæmpens arm. Slaget havde ikke anden virkning, end at stenkolossens sigte blev en smule forskudt, og i stedet for at gennembore mentalistens hjerte gik det lukt igennem hans venstre overarm. Raífk skreg, som det kunne forventes, af smerte, og gik i knæ mens han med sin højre hånd klamrede omkring såret. I det samme lagde Adam mærke til, hvordan armen så ud til at vride og dreje sig, indtil den endte i en stilling hvor den ikke længere lignede en arm, men blot et forkrøblet stykke kød.

Stenkæmpen trak sin arm tilbage mens den allerede slog ud efter den sårede mand med den anden. I det samme kom en hest galoperende imod dem, og Adam nåede lige at få et glimt af en mørkhåret kvinde i sort og mørkegrønt tøj på det forskræmte dyr, inden kæmpens slag hamrede lige midt i panden på den stejlende, panikslagne hest som hun havde drevet direkte ind mellem automatonen og Raífk. Gangeren faldt tung til jorden, og kvinden sprang bort fra den døde hest og de to mentalister, mens hun allerede tilkaldte sig manaens energi for atter at sende en kugle af ren magi i ansigtet på monsteret.

Adam vidste, at hun ikke havde en chance, men der var ikke noget han kunne, eller havde lyst til, at gøre ved det. Dog havde denne navnløse Arathollkvindes offer givet Raífk tid til at krabbe sig baglæns væk fra kæmpen, og i samme øjeblik var det som om

det gik op for adskillige af de udøde omkring dem, at de faktisk havde til opgave at beskytte dette kravlende menneske. Mens kæmpen stadig havde travlt med at forsøge at ramme den vævre troldkvinde, som på det nærmeste dansede rundt om den, begyndte de udøde at sværme ind over den, som myrer myldrer over et kadaver på en varm sommerdag.

Adam så forbi kæmpen, og fik øje på syn der var som taget ud fra en uhyggelig fortælling for børn.

To flagrende skabninger, den ene klædt i en tyk, sort og mørkegrøn kutte, og den anden i en mørkeblå, var låst sammen i et vildt håndgemæng som mest af alt lignede et hundeslagsmål. På jorden ved siden dem lå en stor, sort hest med blod op langs hele dens hals, og omkring dem kastede udøde i bondedragter, rustninger, blå kåber og med alskens våben i hænderne, sig frem for at engagere sig i kampen, men uden at kunne komme tæt på nogen af de to kæmpende – en usynlig kraft skubbede alle skabningerne tilbage, både de som var under den enes kontrol og de som var under den andens.

Quarn Aratholl faldt tilbage, og i samme nu sendte Nazarkiel en energi udladning, der var så kompakt at den rent faktisk var synlig for det blotte øje, efter stormesteren. Quarn udførte lynhurtigt en række håndtegn, som prompte reflekterede formularen lige tilbage i synet på dødningsen. Nazarkiel afværgede sit eget angreb, som i stedet fløj forbi ham og tordnede igennem masserne af udøde som et ti meter langt spyd gjort af destruktiv magi.

Quarn benyttede dette splitsekund til at kaste sig frem imod Nazarkiel med en så overmenneskelig fart, at Adams øjne knap havde tid til at opfatte bevægelsen. Quarn hamrede derefter sin håndflade direkte i brystet på Nazarkiel, og et blændende lys stod ud fra det sted hvor hånden havde ramt, inden dødningsen pandede Aratholl-morticisten et sådan slag at det sendte ham rullende hen ad jorden.

De to troldmænd kom begge på benene så hurtigt at Adam kun med nød og næppe kunne følge med. Det sydende sår på Nazarkiels brystkasse lukkede sig lige så hastigt som de fem dybe flænger som dødningsen havde mejslet i Quarns ansigt, og ingen af dem lod til at lade sig mærke med de mange slag de havde døjet, skønt et enkelt ville have dræbt ethvert normalt menneske. Nazarkiel rettede igen et angreb imod Quarn, som blev afværget lige ud i de udøde, som fløj til alle sider i braget af positiv energi som

eksploderede i deres midte. Da de magiske angreb, som før, ikke udrettede noget som helst, gik de to troldmænd atter lige på hinanden.

Adam kunne mærke hvordan luften omkring de stridende decideret summede af morticistisk energi, både positiv og negativ, mens de havde ladet almene våben hvile, og nu blot forsøgte at flå hinandens hjerter ud ved hjælp af sylespidse negle, skarpe tænder og al den magiske kraft som de begge mestrede.

De to modstandere havde grebet fat i hverandre, og flåede nu i hinandens kutter som to katte der kæmper indædt om det samme territorium, for ingen af dem havde længere albuerum til at udføre håndtegn. Deres kloagtige fingre flåede både stof, hud og kød fra hinanden, men hver og en gendannede de det organiske materiale næsten øjeblikkeligt.

Adam sprang frem, udmærket klar over, at han ikke ville kunne komme forbi alle de udøde, og fæstede sine øjne på den blåklædte skikkelse. Han vidste, at han ikke kunne stoppe dødningsen, men det var heller ikke nødvendigt. Dette var nu Quarn Aratholls kamp, og hvis Adam kunne bidrage til hans sejr ved at traktere en afledningsmanøvre, så var det nok.

Hans tiltænkte offer var uden tvivl beskyttet imod mental magi, og Adam var ikke så hovmodig at han bildte sig ind, at han kunne trænge igennem dette forsvar. I denne stund måtte mentalistmesteren derfor ty til den almene troldmandsskole for at frembringe et angreb så simpelt, at enhver tredjegrads troldmand ville være i stand til at kaste det. Og dog... Ingen tredjegrads troldmand ville nogensinde blive i stand til at lægge så meget kraft i dette angreb som Adam nu havde til hensigt at gøre.

Han havde ikke tid til at tage en sidste dyb indånding, men gik direkte i gang med sin påkaldelse af manaens energi, mens han sørgede for selv at kanalisere langt mere mana end det var nødvendigt med i formularen. Energien samlede sig i hans højre hånd det sekund den venstre var færdig med at markere afstanden som manabolden skulle nå over. Så kastede Adam, mens han allerede var i gang med at gentage sin rite.

Der havde aldrig været noget i vejen med Adam af Ravensburgs sigte, selvom det var lang tid siden at han sidst havde benyttet sig af den pågældende besværgelse. Hans angreb fløj over hovederne på adskillige animerede lig, og ramte dødningsen, som stadig

hang fast sammen med sin modstander, midt mellem skulderbladene. Det gav et ryk i den kutteklædte skikkelse, men heller ikke mere.

Adam ventede ikke på en yderligere reaktion, men kastede sin energikugle nummer to, og konstaterede, at også denne ramte. Troldmanden var allerede i færd med at gøre klar til en tredje, da alle de udøde hvis opgave i ulivet var at beskytte deres skaber, begyndte at komme væltende imod ham i fuld fart.

Adam indså, at han ikke kunne gøre mere, og trak sig hastigt tilbage mens han allerede havde påbegyndt sin rite til at forsvinde fra den fremvæltende hobs åsyn. Besværgelsen som han vævede omkring sig selv var som et slør, der simpelthen blokerede alle levende, og udødes, sanser hvad Adams person angik: De ville hverken være i stand til at høre, føle, se, lugte eller, hvordan det ellers end skulle kunne lade sig gøre, smage hans tilstedeværelse. Denne usynlighed burde kunne sikre ham en fri passage ned til Magiens Cirkels, selvom det ikke var garanteret: En mur af soldater ville stadigvæk kunne standse ham uden selv at være klar over det, for Adam var så langt fra trådt ind på et andet plan hvor materielle ting ikke længere kunne påvirke ham.

Dette problem måtte han dog tage sig af såfremt det dukkede op. Der var ikke nogen grund til at bryde sin hjerne med den bekymring før han havde en konkret situation at tage stilling til, for lige nu måtte al hans fokus være på at komme over på Cirkelns side i kampen, og snart derefter få gjort det klart for hans gamle overordnede, at han ikke længere burde tælles som værende en af fjenden.

Han kastede et sidste blik efter de kæmpende, men de nu vildt oprørte masser af udøde og få, uheldige levende som var fanget imellem dem, gjorde det umuligt for Adam at se mere.

Det tog tid for ham at manøvrere sig forbi de mange stridende folk, men heldigvis for Adam skulle han heller ikke langt før han fik øje på to velkendte ansigter blandt alle de indædt kæmpende magikere og udøde: Magnus Rosarie, en ganske udmærket morticist som, "af rent balancemæssige grunde" som han selv sagde, havde valgt en vej indenfor skolen som hverken hældede mest til de negative eller til de positive energier. I nuværende stund gjorde han dog i særdeleshed brug af de negative for at komme sine menneskelige modstandere til livs.

Ved hans side sørgede en ung, mørklødet pige med et tydeligvis fortryllet spyd, for at holde alle udøde angribere væk. Adam genkendte hende straks, for selvom han aldrig havde talt med hende personligt kunne han tydeligt huske hvordan Lena, som var denne troldmandslærlings navn, havde været til stede under samtlige af hans forelæsninger om mentalisme på et af Cirkelns akademier i Alvonsaria. Adam huskede også tydeligt, skønt det var et par år siden, den næsegrus beundring for hans eget intellekt som han ved hver eneste af disse lejligheder havde kunnet føle strømme fra lærlingen.

Adam sukede. Det ville ikke blive nemt at skulle forklare situationen overfor Cirkelns folk både hurtigt og overbevisende midt i slaget, men der var ikke andet for. Han kunne ikke deltage i kampen igen før han kunne være forvisset om, at han ikke pludselig ville blive udsat for angreb fra både de blå kåber og Magiens Cirkel. Han kunne kun håbe på, at Magnus ville vise sig enten kløgtig nok til at gennemskue, at Adam fortalte ham sandheden, eller naiv nok til at tage Adam på ordet.

Han sørgede for at stå i passende afstand til de to troldmænd inden han gav sig til kende. Reaktionen på hans opdukken blev, som han også havde forventet, en øjeblikkelig reaktion fra Magnus. Morticistens ene hånd fløj op til hans tinding inden han krydsede dem begge, og Adam nåede lige præcis at blive forundret over at se dén kombination af håndtegn fra en moticist, inden Magnus gjorde sin rite færdig ved højt at forkynde sin formulars navn. Adam afværgede, og holdt samtidig øje med Lena for at se, om troldkvinden ville angribe med sit spyd, hvilket dog ikke skete.

”Hold inde, Magnus! Jeg er her for at genforenes med Cirklen, ikke for at angribe jer.”

Adam havde ikke umiddelbart forventet, at hans ord ville afføde en øjeblikkelig reaktion. Ikke desto mindre var det lige præcis hvad han fik, og selvom den manglende opfølgende angreb som udeblev fra Magnus side kom bag på ham, så fattede Adam sig så hurtigt at han kunne fortsætte sin tale. Han holdt hænderne frem for sig som symbol på, at han ikke ville begynde at udføre nogen håndtegn, og henvendte sig direkte til morticisten.

”Det er sandheden, Magnus,” sagde han og så, selvom han vidste at det måske ikke var det klogeste at gøre, den anden troldmand direkte ind i øjnene. Magnus trak lidt på disse fāmælte ord uden at sænke sine hænder, og talte så:

”Du kunne have dræbt os bagfra hvis du ville, ikke sandt, Adam?” mindede han dem alle sammen om, selvom det var åbenlyst. Adam nikkede en enkelt gang, og efter et øjeblik brød morticisten ud i et skævt smil.

”Du har nu også altid været en fornuftig fyr,” sagde han og gik frem mod Adam, som beherskede sin instinktive trang til at gøre klar til modangreb, og blev stående. Nu måtte det briste eller bære.

Magnus lagde hånden på Adams skulder og smilede.

”Velkommen tilbage, Mester,” sagde han så. ”Man vidste nu også hele tiden med sig selv, at De ikke var nogen vendekåbe. Lad det nu ligge, og lad os gøre Nazarkiel opmærksom på, at Magiens Cirkel stadig er fri for hans indflydelse!”

Med denne konklusion på en samtale, som den overraskede Adam havde formodet ville blive meget længere, afgjorde Mester Magnus for sit eget vedkommende sagen om hvorvidt Adam kunne genoptages i Cirklen eller ej, og løb frem imod de påtrængende udøde med hænderne flagrende til alle side i påkaldelsen af diverse energier.

Adam glanede efter morticisten, både forvirret og lettet på samme tid, selvom han vidste at han ikke havde tid til nogle af disse følelser. Han måtte tilbage i kampen, holde sig tæt til Magnus nu hvor morticisten havde sagt god for ham.

En løsreven sætning der involverede ordet ”sind” fik Adam til at snurre rundt, og i det samme så han Lena forme det sidste håndtegn til en formular. Scepteret? Adam indså på et sekund hvad hun var i færd med, men nåede ikke at træde til side før den unge lærling havde rakt ud og grebet fat i hans arm. På et øjeblik var der lagt en blokade i hans sind som effektivt standsede ethvert af de ord som han forsøgte at ytre.

Ved alle guder, hvor havde han været dum ikke at beskytte sig selv imod berøringsformularer! Der havde ikke været tid, men alligevel. Adam forbandede sin egen blindhed. Han havde aldrig selv været vogter af moral, og havde ikke i sinde at blive det. At forvente denne naivitet fra Cirklen havde været stupidt. Han havde ladet lettelsen over sin hukommelses tilbagevenden overtage.

”Forræder!”

Adam var irriteret over sin egen uforsigtighed, og den dumme tøs som lige havde ramt ham med den ene formular der gjorde ham ude af stand til at forsvare sig selv. Han stirrede rasende på pigen, men Lena reagerede straks ved at lange hele sin arm hen over

brystet på Adam, mens hun brugte spyddet til at feje benene væk under ham. Mentalistskolemesteren ramte jorden i fuld fart, og knaldede hovedet ned i dens hårde overflade. Det svømmede for hans øjne, men han hørte tydeligt de mange ord som Lena nu tog i brug for at blokere en endnu større del af hans sind end blot evnen til at tale.

Hendes hånd ramte hans ansigt som en syngende lussing, og i det samme var det som om et slør gled for hans tanker og indhyllede hele hans bibliotek i tåge.

Adam blegnede. Han havde taget fejl af Lena. Hun var ikke en lærling længere, men en mesterlig mentalist. Var der virkelig gået så mange år?

”Hvor *kunne* De?!”

Han kunne ikke give til genmæle på det rasende angreb, men formodede heller ikke at Lena have lyst til at høre svaret. Han forsøgte at komme op igen, men standsede da en spydspids dukkede op mindre end to centimeter fra hans strube.

”Bliv der. Hvis De rører Dem slår jeg Dem ihjel, er det forstået?”

Hun lod til at mene det. Adam nikkede, og ønskede sig for alt i verden evnen til at tale, mens Lena med tårefyldte øjne udførte to nye håndtegn og let berørte hans arm med to fingre, som om han var noget ækelt hun ikke havde lyst til at være i kontakt med. Han gjorde ikke modstand da hun rev den læderstrop som han havde om halsen over og proppede den ned i sin egen taske, og heller ikke da hun fjernede den simple messingring som han bar på venstre langfinger: Hun vidste måske ikke hvilke objekter på sin person som han havde ladet, men hun kunne fjerne de åbenlyse fra ham.

Situationen påvirkede egentlig ikke Adams følelsesliv. Han havde været for længe i politik til at lade det ske. Men det var noget forbandet rod, og det var egentlig hans egen skyld. ”Ved Dilarna,” tænkte han. Hans egen intelligens havde foranlediget ham til at forsøge sit dobbeltspil, men det var hans overmod som havde fældet ham til sidst.

Lena trådte tilbage og stak den ene hånd ned i sin taske mens hun stadig holdt spyddet rettet imod Adam med den anden. Han var tvunget til at vente imens troldkvinden tegnede en lille cirkel rundt om ham, og aktiverede værnet.

Adam kiggede efter Magnus, men morticisten var langt væk, travlt beskæftiget med en bunke udøde som dog lod til at have et vist besvær med at komme tættere på den galpende troldmand som udsendte et kraftigt gult lys. Adam kunne ikke forvente nogen hjælp derfra.

”De skal end ikke tænke på at stikke af,” lød det så fra pigen på den anden side af værnet. Adam vendte sig mod hende igen, og betragtede koldt den unge mentalist. Det momentane udbrud af vrede som han havde følt imod hende var nu forduftet, og tilbage var kun skuffelsen over at have dummet sig, og den trætte opgivelse fordi han faktisk udmærket forstod hende. Det havde været dumt af ham at forvente, at Cirklen og dens nidkære medlemmer skulle tro ham på hans ord, men nu var heller ikke tiden til at rede trådene ud. Det måtte komme efter slaget, som for hans vedkommende var slut indtil videre.

Lena havde fået fat i hans ring der kunne opløse den sindslås hun havde kastet på ham, men ikke det sorte stykke tråd fra hans kofte som Adam havde bundet i håret, og i den lå der adskillige ladninger med magisk værn som nok skulle kunne holde ham sikker i den time som sindslåsen varede. Derefter måtte han se hvad der videre skulle ske.

Dag syv – Et eller andet sted på slagmarken

Mørket fortrak sig og lyset vendte tilbage. Gennem et tåget slør af smerte så Nathaniel op i en ulden masse af skyer der drev over himlen som skumtoppede bølger på et mørkegråt hav, og blev klar over at han lå ned. Hans hoved værkede, og ligeså gjorde hver eneste del af hans krop, som om tusind kolde nåle stak igennem hver en centimeter af hans hud. Lyden af kamp og råb fra mange stemmer trængte sig igennem hans forplumrede hørelse, og Nathaniel pressede forpint en hånd imod sit ansigt i et forsøg på at lindre smerten.

Så vendte minderne tilbage til ham, om de sortklædte angribere, om Fader Semian og Vasran... Den sidste person bragte endnu en erindring med sig, en som var skjult bag et mørkt tæppe af slørede tanker, men som alligevel mindede Nathaniel om en indædt kamp for at bevare sin egen vilje. Med ét gik det op for ham, at han havde tabt den, og Nathaniel fór op fra sit leje, på trods af at smerten skar som et lyn igennem hans hoved ved den bratte bevægelse.

Han ignorerede pinslen og tvang sig selv på benene mens han fortvivlet spejdede omkring sig efter sin broder, sin ypperstepræst, og den fjende som måske stadig var nærværende. Den første af disse som han fik øje på var Daeg, eller rettere; det legeme

som engang havde huset en Nimarpaladins sjæl, og hvis helhed havde været Nathaniels broder.

”Daeg. Nej...” stammede paladinen og vaklede fremad imod det blodige lig. ”Nej! Lillebror!” Han slingrede af udmattelse, faldt på knæ, kravlede videre så hurtigt han kunne på alle fire og rev sin ene hånd til blods på et stykke af et splintret sværd som lå på jorden. Det lykkedes Nathaniel at komme på benene igen, og han løb så hurtigt han kunne hen til sin slægtnings afsjælede legeme hvor han faldt på knæ. Enhver kunne have hugget ham ned uden at blive ydet modstand, for i det øjeblik så Nathaniel ikke andet end sin faldne lillebror.

”Daeg, svar mig!”

Nathaniel råbte selvom han allerede var klar over, at Daeg var død. Han kunne hverken finde en puls eller noget andet spor af liv, og lyspaladinens ansigt var hvidt som sne under alt blodet som dækkede hans hage og hals. Nathaniel ruskede i sin lillebrors lig, kaldte forgæves på ham, lod sine tårer få frit løb, og kom så brat til fornuft igen.

Nathaniel sprang op, og hans hånd fløj ned til den tomme sværdskede der hang i hans bælte. Rent refleksmæssigt skulle han til at jage sin hånd ned i sin venstre bæltetaske for at hive en skriftrulle med ildkugle frem, men fik så øje på Daegs sværd, som stadig lå på jorden ved paladinens side hvor han havde tabt det da styrken forsvandt fra hans hænder. Nathaniel ombestemte sig, og samlede i stedet for sværdet op.

Det tog ham ikke lang tid at få overblik over situationen derefter. Hans sind var atter klart, hver en tanke om Daeg var skubbet bagerst i Nathaniels bevidsthed selvom hans øjne stadig brændte af gråd: Det var ikke nu der skulle sørges. Dertil skulle tiden nok komme.

De sortklædte var borte, og de Blå Kåber holdt stangen. Nathaniel kunne se række på række af præster der kanaliserede guddommelige kræfter imod de mange udøde, og folk fra Magiens Cirkel der påkaldte sig elementernes kræfter med store armbevægelser mens de gik fremad mod Nazarkiels tropper. Et sted kunne Nathaniel se et strålende lys som, på trods af sin intense styrke, ikke skar ham i øjnene. Han havde netop bestemt sig for at søge imod dette lys, eftersom han havde en ide om hvad det kunne være, da hans blik faldt på en anden, langt svagere lyskilde.

”Fader Semian!” Nathaniel kunne ikke forhindre sig selv i at råbe, endsige i at flyve over til ypperstepræstens legeme i det sekund han fik øje på det. Et øjeblik var hans tanker som blæst bort, kun én eneste frygt var der plads til i hans hjerte, og den forsvandt ikke da han kastede sig ned på knæ ved siden af den hvidklædte fredsforkynder.

Ypperstepræstens bryst var blevet flænset op, som om et sværd var blevet stukket direkte igennem hans hjerte. De hvide klæder var gennemblødte af det røde blod, og Semians øjne var lukkede som i døden.

Nathaniel spildte ingen tid med at se om præsten stadig var i live eller ej. Hans ene hånd blev placeret på Semians bryst over såret mens den anden fløj op til hans hals for at gribe fat om det Nimartegn han bar der. Straks jog frygten atter igennem ham som en iskold vintervind da det gik op for ham, at symbolet var borte, men panikken fik ikke lov til at få overtaget. Da det gik op for paladinen at hans eget tegn var forsvundet, tøvede han ikke med at presse sin håndflade imod Semians symbol i stedet, og hurtigt fløj en forpustet bøn over Nathaniels læber.

Han havde aldrig bedt så inderligt før i sit liv. Hele hans væsen skreg på Nimars nåde, trak på de hellige kræfter som var blevet ham skænket for at gavne Nirahams børn og lysets sag. Livets energi, Nimars helbredende kraft, strømmede som en varm og lysende flod fra Nathaniels hænder da han bad om det, som så ofte før, og ned i ypperstepræstens sår. Nathaniel kunne føle Nimars nåde flyde igennem sine hænder mens han bad inderligt med blikket fæstnet på Fader Semians blege ansigt. Han bad til at det ikke var for sent, bad til at han måtte få lov til at helbrede ypperstepræstens sår inden det dræbte ham, bad for både Fader Semians og resten af Nirahams skyld. Dette Nimars lys måtte endnu ikke blive slukket.

Kraften blev afvist. Nathaniel mærkede hvordan livsenergien var ude af stand til at trænge ned i såret, hvordan Nimars helbredelse blev afslået af det blødende legeme. Paladinen holdt op med at trække vejret, mens hjertet som hamrede i hans liv overdøvede det førhen stakkede åndedræt. Nathaniel vidste hvad denne afvisning betød, men ønskede ikke at acceptere det.

”Herre Nimar, vær nådig!” gispede han og udtalte endnu engang sin bøn, følte endnu engang kraften blive rakt til sig... og derefter afvist af det legeme som han ønskede at bruge den på.

Nathaniel havde det som om hans verden styrtede sammen. Både hans bror og Semian, døde...

En forfærdelig tanke slog pludselig ned i ham, og han stirrede på Daegs sværd som lå ved siden af ham. Hans eget var væk, og ypperstepræstens banesår talte sit eget tydelige sprog: Et sværdhug. Kunne det tænkes...? Nathaniel begyndte at ryste over det hele, kvalmen steg op i ham og han krummede sig sammen over Semians krop mens galden steg op i hans mund og fik ham til at hoste og harke. Han pressede en hånd over munden og forsøgte at holde den tilbage mens de varme tårer igen pressede sig på bag hans øjne. Det måtte ikke være sandt, det måtte ikke!

”Nimarpaladin!”

Et råb rev ham tilbage til virkeligheden, til kampen som stadig rasede og til fornemmelsen af at jorden skælvede under ham som et rasende dyr der prøver at gøre sig fri fra sine lænker. Nathaniel faldt bagover mens pladen rystede, men da han fik kæmpet sig op i en halvvejs siddende position, så han en kvinde i en brun kjole og Magiens Cirkels skjoldmærke på sin kofte sende en regn af fastholdende magi imod tre Blå Kåber, af hvilke en af dem ligesom Nathaniel var blevet kastet til jorden. Ved hendes side stod en sorthåret Tarapaladin, som ihærdigt forsøgte at holde en nærgående Blå Ridder væk fra troldkvinden. Solhjems folk var ved at trænge de to kvinder tilbage, indtil Tarapaladinen sendte ridderen bagud med et velanrettet spark som ramte et sted, som de fleste paladiner ellers normalt holder sig for hæderlige til at gå efter.

Tarapaladinen vendte sig kortvarigt imod Nathaniel, og hendes mørke øjne sendte lynild i hans retning.

”Rejs dig!” råbte hun rasende. ”Kæmp!”

Det gjorde han. De fire blå blev drevet tilbage med jord, ild og stål, og Nathaniel huskede at kampen langt fra var forbi. Fortvivlelsen over at have forfejlet sin største opgave, at beskytte Fader Semian, blev trængt tilbage til fordel for tanken om, at han stadig var paladin, og at det stadig var hans hellige pligt at beskytte de præster som endnu ikke var faldet for fjendesværd. Der var stadig en ærkeforkynder af Nimar tilbage som kæmpede for lyset, og Nathaniel måtte nu for alt i verden sørge for, at ikke også han døde.

Med det klart skinnende lys som pejlemærke begyndte Nathaniel at bane sig vej gennem virvaret af kamp for at nå Fader Paul af de Ti Sande guder. Skumringen var ved at falde på, og ilden der flakkede overalt i form af besværgelser, brændende lig og enkelte elementarvæsener som Magiens Cirkel havde påkaldt, oplyste efterhånden mere af slagmarken end den svindene sol gjorde.

Nathaniel løb med sammenbidt beslutsomhed forbi de mange Blå Kåber, sendte kugler af koncentreret mana og af flammende ild imod De Blå når det var nødvendigt, og brugte sit sværd når udøde eller krigere kom imod ham. Hans klinge skar sig igennem de udødes kød som en kniv igennem smør, for den var badet i den magiske renhed som hans orden havde lært ham at fremkalde med netop dette formål. Det tog ikke Nathaniel lang tid at nå frem til et sted hvorfra han kunne se Fader Paul kæmpe.

Jorden stod i flammer, skyerne hvirvlede på himlen som en malstrøm i en bæk, og jorden dirrede under Jarconerens fødder mens han højlydt og kraftfuldt påkaldte sig de Ti Sande guder. Nathaniel kunne fornemme gudernes kræfter slå ud fra manden i trykbølger, der slog kriger såvel som mager omkuld inden de kunne komme tæt på præsten. Ved hans side hang der i luften en lille kugle af lys, der skinnede så kraftigt at Nathaniel ville have antaget at han burde være blevet blændet, men hvis skær tværtimod var behageligt at se på. Selvom synet mindede paladinen om en lygtemand, så vidste han alligevel, at dette ikke var et sådant væsen, og han smilede forbløffet ved synet, næsten ud af stand til at tro, at det blev ham forundt at opleve tilstedeværelsen af denne skabning som han nu så på.

Han blev ikke desto mindre hurtigt revet ud af den hengivne trance som lysvæsenet et kort øjeblik havde hensat ham i. Paladinen fik øje på tre Blå Kåber som kom løbende imod Fader Paul mens de med hastige håndbevægelser og konstante riter afværgede de magiske angreb der emmede fra præsten som en uforanderlig kraft. Ved troldmændenes side løb fem udøde, og Nathaniel kunne fra ét øjekast se, at fire af disse ikke var almindelige, hjernedøde kadavere med gangbesvær. De kom hurtigt fremad ved at benytte samme metode som de Blå Kåber, mens den femte af dem luntede efter, beskyttet af de fire andres rygge.

Nathaniel var for langt væk til at gøre noget ved truslen, og han havde desuden en fornemmelse af, at han heller ikke ville være i stand til at komme tættere på Fader Paul

hvis han prøvede. I stedet greb han fat om det Nimarsymbol som han nu havde taget sig tid til at finde frem fra en af sine bæltetasker, og pegede med den anden hånd, hvori han stadig holdt Daegs sværd, på den femte udøde for at påkalde Nimars kræfter. Han bad til, at den vederstyggelige skabning ikke var for godt beskyttet til at blive ramt af den besværgelse han nu anvendte, og sagde så sin bøn.

Den udøde eksploderede i et glimt af lys som opstod i dens indre, og skinnede ud fra kroppen igennem hvert eneste sår og hver en sprække i dens udøde kød. En af de Blå Kåber gav et forskrækket hop, og glemte et øjeblik at vedligeholde sine håndtegn og riter. De Ti Sandes kræfter ramte ham som en hammer i det øjeblik magien ikke længere afværgede deres angreb, og Kåben gik ned med et skrig, mens gløder opstod spontant i kanten af hans kåbe og begyndte at brænde det blå stof bort.

De andre fortsatte dog, og Nathaniel vidste at han ikke ville kunne ramme dem med hverken ildkugle eller andre magiske angreb, selvom han havde nogle få skriftruller tilbage med disse besværgelser. Så fik han øje på sværdet som hang i en af de udødes bæltter, og det var alt hvad han havde brug for at se for at kunne stoppe i det mindste én af disse morbide skabninger.

Han havde kun én skriftrulle med formularen med sig fordi den ikke var så anvendelig i kamp mod flere modstandere på én gang, men i denne situation ville den være virkningsfuld nok. Han læste op fra rullen mens han med den ene hånd pegede på den sværd bærende udøde, og da skriftrullen smuldrede bort som aske mærkede han hvordan den magi som havde været lagret i den skød gennem hans krop, og ud fra hans hånd for at ramme metallet som den større udødes sværd var gjort af.

Formularen ramte, og den udøde, som var travlt beskæftiget med at afværge præstens angreb, blev revet ned på jorden i det øjeblik hvor dens sværds vægt pludselig blev så mangedoblet at end ikke et stærkt menneske ville være i stand til at holde det i sine hænder. Den udødes håndtegn blev afbrudt, og Ragils ild fik ligeledes fat i denne uheldige skabning, som straks begyndte at brænde.

Nu var der dog ikke mere Nathaniel kunne gøre, og han så med ængstelse til, da De Blå nåede så tæt på Fader Paul, at Kåberne ville være i stand til at ramme ham med deres besværgelser. Netop i det øjeblik tog lysvæsenets skin til i intensitet, og Nathaniel nåede lige at få et flygtigt indtryk af, at det varme, blide lys nok næppe syntes sådan for De Blå,

inden de tre større udøde pludselig blev gennembrudt af det samme guddommelige lys som Nathaniel havde brugt imod den mindre udøde, om end dette skær var tusinde gange klarere end det paladinen havde været i stand til at frembringe.

I samme nu løftede Fader Paul sine hænder imod himlen og råbte højt noget som Nathaniel ikke kunne høre. Straks han havde talt vældede mørket frem omkring de Blå Kåber, som om det havde kamufleret sig som luft, og nu afslørede sin tilstedeværelse. Troldmændene reagerede beundringsværdigt hurtigt, og mens den ene nåede at kaste et hav af flammer imod den tordnende Jarconer, stod den anden pludselig med en lille, sort genstand i hånden, og pegefingern rettet imod Jarconeren. Skønt den sidste Kåbe aldrig nåede at fuldende sin besværgelse, var det alligevel lidt af en kunst han havde gjort, i både at fremfinde ægget, lave flere håndtegn, og påbegynde sin rite inden mørket opslugte begge troldmænd, og sugede livet ud af deres kroppe.

I dette øjeblik havde Nathaniel dog ikke mere tid til at stå ubeskæftiget. En Blå Ridder med flænset kappe og ødelagt rustning var kommet til, og trods sin tilstand tøvede han ikke med at gå direkte i kødet på Nimarpaladinen, som måtte anstrenge sig ganske gevaldigt for at undgå ridderens hellebard. Smerten, som stadig ikke helt havde sluppet sit tag i Nathaniel, forhindrede paladinen i yde sit bedste, men hans modstanders ringe tilstand gav alligevel den Blå Ridder en større ulempe, og et halvt minut senere lå han blødende på jorden, mens Nathaniel hev efter vejret, som han havde tabt i løbet af den korte, men intense, kamp.

Paladinen så igen over mod Fader Paul for at forvise sig om, at yppersteforkynderen var i sikkerhed, og blegnede straks. For da fik han øje på de tre enorme skabninger, som under vilde hyl kom styrtende gennem kampen direkte imod Fader Paul, mens deres klør uden tøven rev enhver op som kom i vejen for dem så soldaterne fløj til alle sider med blodet springende fra de dybe sår.

Nathaniel begyndte øjeblikkeligt at løbe, stæsedde imod Jarconeren selvom han vidste, at han ikke ville kunne nå frem i tide, og i øvrigt ikke ville være i stand til at gøre noget som helst selv hvis han kunne have stillet sig imellem.

Fader Paul havde, det øjeblik han selv fik øje på Skyggeulvene, rettet sit vrede blik mod den første, og var begyndt at påkalde sig ildens Herres mægtige flamme. Hans bøn blev hørt, og Ragil lod ildstormen rase imod de fremrykkende varulve. De smidige skabninger

hoppede til side, og blev kun lettere forbrændt af angrebet, mens de ufortrødent fortsatte ligefrem. Så sprang de.

Lysglimtet der fulgte var enormt, og lyste et øjeblik en stor del af slagmarken op, på trods af at skumringen nu lå over hele sletten. Selvom det ikke skar i Nathaniels øjne blændede det alligevel paladinen et kort sekund. Da hans syn vendte tilbage efter dette øjeblik så han, at to Skyggeulve var forsvundet, ligesom lysvæsenet som indtil da havde beskyttet Jarconeren, og at den sidste ulv hang i luften lige ud for Fader Pauls ansigt.

Ulven væltede ind i præsten netop som denne hævdede sin hånd imod den, og Nathaniel så hvordan både rødt og sort blod fløj til alle sider ved kollisionen. Et øjeblik væltede klumpen bestående af menneske og ulv rundt på jorden, så lå begge stille.

Et lys flængede den begyndende aftendæmring med så meget kraft, at Nathaniel aldrig havde set noget lignende. Det stod som en søjle fra Jarconerens krop og op i himlen, mens slanger af flammer og knitrende gløder snoede sig som tynde bånd omkring lysstrålen. Skyggeulvens skikkelse blev opløst i lyset, mens jorden vred sig som et såret dyr, og fik alle indenfor Nathaniels synsfelt til at falde omkuld. Paladinen skærmede for sit syn med en hånd, og stirrede med sammenknæbne øjne ind i lysstrålen, hvor glimt af grønt, guld og glitrende gråt hastigt voksede frem som slyngplanter med sølvhvide og gyldne blomster der omfavnede liget.

Vinden hylede omkring Jarconerens krop, og fra den kulsorte himmel begyndte regnen at sile ned over slagmarken. Nathaniel blev på et øjeblik gennemblødt, og måtte blinke voldsomt med øjnene for at få alt vandet bort så han kunne se. Inde i midten af strålen fik han da øje på et væsen som knapt var definerbart midt i al den stråleglans, fordi det selv syntes at være gjort helt af lys. Så var Fader Pauls krop pludselig borte i lyset, og strålen trak sig sammen og forsvandt, mens vinden lagde sig og jorden faldt til ro. Kun regnen blev ved med at sile ned over slagmarken, skønt dråberne nu faldt langt fra hinanden og ganske blødt.

Nathaniel opdagede, at han rystede over hele kroppen. Han var klar over, at han havde været vidne til et mirakel, og at han aldrig ville glemme synet så længe han levede. Han blev klar over, at hans stemme af sig selv havde påbegyndt en taksigelsesbøn til Nimar, og bøjede hovedet mens regnen vaskede hans ansigt rent for blod.

Så lød der et råb, og virkeligheden vendte atter tilbage til den oprevne paladin. Magi fløj atter gennem luften, stålets sang hævede sig op under uvejrsskyerne og blodet flød. Nathaniel strammede grebet om skæftet på sin lillebrors klinge og vendte ryggen til det sted hvor Jarconernes øverste just havde ladet livet. Kampen var endnu ikke forbi.

Dag syv - Slagmarken

Grundet orkernes gode udgangspunkt i starten af slaget, foruden deres egen overlegne dygtighed i kamp, led Râjs styrker ikke nær så store tab som man kunne have forventet. Râj var vældig godt tilfreds med det store antal af krigere som stadig kæmpede ved hans side da kampen havde raset i mange timer og mørket var faldet på – hver ork kæmpede som fem menneskemænd, af den trænede slags vel at mærke, og det gjorde Râj stolt at se hvorledes hans artsfæller dominerede de andre racer på slagmarken. De havde kæmpet sig igennem en god del af lenshæren, og var nu endt ved de Blå Kåbers side, hvor Râj vidste at der heller ikke var langt til Nazarkiel. Orken ville gerne have set hvordan hans krigsherre håndterede det såkaldte ”frie” skravl, men der var desværre for stor en afstand imellem dem.

Imidlertid begyndte det at regne, men dette forhindrede ikke orkerne i at hæрге og smadre som kun orker nu engang kan. Alligevel lykkedes det menneskene at spolere hans glæde, og det på den samme måde som så ofte før: De begyndte at ty til magi.

Den første gruppe udøde skyllede ind over orkhæren og resten af De Blå som en tidevandsbølge af dødt kød, stanken af lig og fægtende hænder med sværd, spyd, køller og økser der regnede ned over grønhudere og mennesker tillige, udiskriminerende af race, alder, og sågar om deres ofre var lensmænd eller udsendt af Solhjem.

Râj måbede først, men svang så sin økse så meget desto mere ihærdigt. De udøde blev ved med at komme væltende, og Râj indså, at denne regulære hærstyrke både bestod af frie lensfolk og blå soldater. Orkerne blev langsomt trængt tilbage, idet Gorrumpresterne og de få Thlarnprester som også var med, var ude af stand til at holde så mange udøde skabninger fra døren. Hvad mere var, så var disse ikke almindelige, tomhjernede udøde: De kæmpede som trænede krigere, og var sågar hurtigere end almindelige mennesker. De slagtede orkerne og de andre blå kåber som om de aldrig havde bestilt andet.

Orkgeneralen pandede endnu en udød ned, og glanede rasende bag mængden af udøde efter ophavet til al denne magiske fusk. Der var intet andet end animerede lig at se midt i al kaoset, indtil han pludselig fik øje på en person i en helt sort kutte med hættten trukket op for ansigtet. Død og kulde emmede fra denne person, og Râj følte, for første gang i mange år, noget der kunne minde om frygt gribe sit hjerte.

Den sortklædte skikkelse var uden tvivl grunden til denne udøde plage, for de rejste sig omkring hans fødder som frøer der springer bort fra den mudrede sti når man trasker igennem skoven på en sensommer regnvejrsdag, alt imens han nærmest gled hen over jorden med fremstrakte arme og opadvendte håndflader.

Så var den kutteklædte pludselig borte igen, gemt bag alle de mange udøde som skummede frem fra jorden, og frygten forsvandt med ham. Râj virrede med hovedet for at skuldre forskrækkelsen, som en hund der ryster sig efter at have været i vandet. Så brølede han højt, dedikerede slaget til Gorrums ære, og hørte hvordan hans råb blev gentaget af orkerne omkring ham. Râjs økse lynede, og de udøde faldt som fluer.

Pludselig dukkede flammerne op. Râj hørte orker skrigende til venstre for ham, og drejede hovedet for at se hvad der foregik. Bag de udøde som strømmede ind over Solhjems styrker, trådte nu som ved et trylleslag adskillige personer frem, som hverken bar rustning eller våben, og hvis de gjorde, så kun læderbrynje. Denne samling af hvad Râj let kunne gætte sig til var præster og troldmænd stormede fremad mens de alle kastede en mængde magi direkte ind i de stridende masser, og Râj indså med ét, at hele denne elendige styrke af magikere kun turde benytte al deres magiske trolderi til en sådan grad, fordi de ikke længere risikerede at ramme andet end udøde og blå.

Râj bandede højlydt og længe med sådan et talent for volumen og ordvalg, at de der hørte dem under normale omstændigheder skulle have haft nerver af stål for ikke at fare sammen ved lyden. Han havde dog god grund til at svovle, for på et øjeblik blev krigslykken vendt.

De få af hans orker som ikke var blevet fældet af den absurde mængde hurtige udøde, faldt nu for de mange magiske angreb som hvede for bøndernes leer, og de kunne intet gøre ved det, for inden nogen Bersærker eller anden kriger kunne komme tæt på de ryggesløse magere blev de alle fejet til siden af ild, vind, mana og mirakler.

Râj var lynende gal over denne udvikling, men han kunne ikke se nogen måde at slå igen på, når nu samtlige af hans præster stadig var optaget af at holde de mange udøde borte, foruden at krigerne også havde nok at tumle med her. Orkgeneralen gloede i den retning hvor de blå kåbers bannere vajede, og hvor han for kort tid siden havde kunnet se en lidt over tre meter høj stenkæmpe rage op over masserne. Han kunne ikke længere få øje på kæmpen, men hvad han til gengæld kunne se var, at de Blå Kåber, til hans store forundring, var i gang med at blive trængt tilbage.

Râj studsede. Det havde han ikke forventet at se, men nu hvor handlingen fandt sted foran hans egne to øjne, var der ikke så meget mere at tænke over. Når magien fløj om ørerne på ham, og Solhjems stærkeste tropper var presset vidste han godt, hvad han selv havde at gøre. Orkgeneralen traf en beslutning på stedet, og greb det signalhorn der hang ved hans bælte.

Et stød i hornet, så to. Han ventede lidt, og gentog signalet. Det var på tide at trække sig tilbage. Spillet var tabt, og nu kunne Solhjem og Nazarkiel få lov til at sejle sin egen sø. Râj var ikke så meget idiot at han blev for at kæmpe når han godt kunne se, at slaget var slået.

Râj slog skallen ind på endnu en udød, og blæste igen varslet til retræte. Så vendte han sig om og begyndte at kæmpe sig vej væk fra slagmarken i god ro og orden, mens han sørgede for at dræbe de som forfulgte ham. Orkerne omkring ham gjorde ligesom han, selvom der var nogle stykker der allerede var så grebet af blodtørst, at de var nødt til at fortsætte kampen. Râj takkede i sit stille sind disse fremragende krigere for deres kamplyst og for deres offer. De ville sikkert og vidst falde, men de ville gøre så med ære, og af denne grund, samt fordi de købte tid hvori deres artsfælle kunne falde tilbage, ville de uden tvivl komme til Gorrums hellige haller når de døde.

Pludselig kom Râj i tanke om noget, og et kort øjeblik var det som om han skulle til at opleve fornemmelsen af angst igen. Han kastede et blik på de flygtende orker og andre blå tropper, og indså at ingen af dem faldt sjæleløse omkuld, sådan som han havde set ske lige ved kampens begyndelse, med de som gjorde retræte.

Râj hævede øjenbrynene, og hans forundring var stor da det gik op for ham, hvorfor intet skete, på trods af at han var i gang med at fornægte den direkte ordre som

dødemanageren selv havde givet ham. Han var ikke længere bundet af den sjælekompakt som Nazarkiel havde insisteret på, at han underskrev. Det kunne kun betyde én ting.

Râj rystede på hovedet, og lykønskede sig selv for at have bedømt situationen så godt. Det krævede virkelig sin ork at vide, hvornår man skulle slå og hvornår man skulle gå, og han havde gjort det glimrende på denne dag. Ingen skulle sige at Râj og hans orker ikke havde kæmpet tappert, men når selv Nazarkiel var faldet var der ikke noget grund til at de blev tilbage.

Orkerne trak sig tilbage uden tøven. Da de var kommet et godt stykke fra slagmarken så Râj sig tilbage, og i mørket kunne han se hvordan flammer og lysglimt splittede natten og kort illuminerede det slagteri som nu fandt sted. Lensmændene forfulgte de flygtende folk fra Solhjem for at hugge dem ned, skrig og råb genlød overalt, og ligbålene brændte kraftigt. Orken tøvede lidt ved synet, men trak så på skuldrene og vendte atter ryggen til massakren. Nu var det på tide at vende hjem til Rustbjergene.

Dag syv – Den forhenværende slagmark

Krigen var over. Ikke bare en kamp; ikke en spejderopgave som endte i et sammenstød: Selve krigen mellem Solhjem og resten af Nirahams frie folk. Skrigene havde endnu ikke fortonet sig, og liv gik stadig tabt ude på den enorme slette som havde været skueplads for dette endelige opgør, men det var klart hvilken side der havde sejret.

Omieriel følte ingen glæde derved. Hun ønskede at føle fryd i sit hjerte ved at vide, at friheden og lyset endnu var bevaret i den verden som hendes folk i sin tid blev sat på pladen for at beskytte, men det var hende umuligt at finde et fast, glædeligt holdpunkt midt i al den sorg, fortrydelse og smerte hun bar i sit hjerte.

Pilekoggerne som hang ved hendes hofter var tomme, og buen i hendes hånd ubrugelig. En økse havde klippet strengen midt over, for elverspejderen havde beholdt våbnet over sin ryg skønt hun havde været nødt til at kæmpe med sine to knive efter at hendes beholdning af pile slap op. Nu var de blanke, elviske klinger sølet til i blodet fra både orker og mennesker, unge og gamle væsener, folk som havde forsøgt at dræbe hende efter eget ønske og folk som havde gjort så fordi de ikke havde haft et valg.

Omieriel følte ingen skam over de tårer som løb ned over hendes kinder mens hun vandrede over den slagmark som nu ikke var andet end en slagteplads for de stakler der forsøgte at flygte fra lensmændenes hævn- og blodtørstige klinger. Ilden flammede overalt fra de mange gigantiske stabler af lig, og den sorte jord under hendes fødder syntes mere gold end nogen anden grund hun endnu havde betrådt. Bønner om nåde og forståelse fløj mod himlen mens folk som før havde kæmpet for Solhjem, enten med eller imod deres egen vilje, mødte lensfolk og skiftevis med gråd og råb forsøgte at forklare dem, at de ikke havde haft andet valg.

Elverkviden så folk i Magiens Cirkels kofter lukke magiske værn af omkring grupper af tilfangetagede, blåklædte personer, mens præster og samaritter rodede igennem dyngerne af blodige lig for at finde sårede og overlevne. Hun hørte råb af mange forskellige navne; folk som forsøgte at finde deres savnede kammerater og familiemedlemmer mens deres stemmer dirrede af afkræftelse og, ofte, angst.

Hun kaldte selv. Hun havde set Valen falde, og det var blandt andet for ham at Omieriel nu lod sine tårer få frit løb, men Tymeran var i live. Det måtte, det *skulle*, han være, og hun ville finde ham ligegyldigt hvor længe hun skulle blive nødt til at lede.

Elverspejderens skarpe øjne fløj over jorden mens hun til stadighed råbte sin søstersøns navn højt. Indimellem gjorde hun ophold i sine råb for at opsende korte bønner til Sissianna, til Nimar og til Rina. Til elvergudinden for at hun ville holde hånden over sin datters søn, og til skaberguden og hans hustru for at de ville værne om det unge liv som de altid havde stået for at beskytte. For første gang i mange hundrede år havde Omieriel dog svært ved at bevare et oprigtigt håb i sine bønner; det var vanskeligt at påkalde sig skønhedens, kærlighedens, livets, frugtbarhedens, lysets og fredens guder når hun selv stod på denne afsvedne kampplads imellem så mange lig og så mange lidende, klædt i blodigt tøj og med hundredvis af liv på sin egen samvittighed. Også selvom alt dette var sket for at værne om en større sag.

En skikkelse på jorden foran hende rørte på sig. Dette var ikke usædvanligt, for de sårede var overalt, og selvom det pinte elveren at måtte gå forbi dem uden at kunne bringe lindring til deres smerter var der intet hun kunne gøre, andet end at løfte en arm for at markere sig, og anråbe en af de adskillige, svækkede præster eller feltlæger som på trods af deres egen udmattelse stadig forsøgte at redde så mange liv som muligt. Men

denne gang blev Omieríels opmærksomhed særligt vakt, for skikkelsen, som lå halvvejs klemmt ned mod jorden under et andet menneskes krop, var lille og spinkel som et barns.

Håbet brusede et øjeblik i Omieríels bryst, og hun løb over til den faldne så hurtigt som hendes rappe elverfødder kunne bære hende. Synet der mødte hende var dog ikke af en mørkhåret halvelverdrenge i en grå kofte, men derimod af et ungt menneske i simpelt tøj, hvis lyse hår var blevet formørket af blodet som strømmede fra et sår i hans baghoved.

Hun var ikke læge, ikke engang urtekyndig, og den beholdning af helbredende urter som Mirané havde skaffet hende var for længst begyndt at slippe op. Alligevel kunne Omieríel ikke bare gå videre – synet af et såret barn var trods alt mere end hendes elverhjerter kunne bære at vende sig bort fra.

Sajnerurterne i hendes bæltetaske var få, men der var nok til at få drengen på nogenlunde ret køl igen. Omieríel bugserede den døde krop som lå over mennesket væk, og knælede på jorden ved siden af den unge dreng så hun kunne lægge hans hoved på sit knæ, væk fra den hårde og beskidte jord. Drengens øjenlåg flimrede da hun begyndte at undersøge ham for sår, og da Omieríel berørte den blodigrøde venstre arm vågnede han helt med et sæt og skreg.

Udtrykket på hans ansigt fik hende til at genkende ham igen. Tårerne strømmede allerede ned over hans grimede kinder, og blikket i hans øjne var næsten afsindigt af angst, ligesom det havde været da han dræbte den elviske ridder.

Det gav et ryk i Omieríel, og nu tog det hende heller ikke mere end et øjeblik at genkende den nedtrampede klump kød klædt i plade og en blå kappe som lå lidt derfra. Ansigtet var blevet knust på en eller anden måde, måske af en jernklædt fod eller en hestehov, men nu kunne elverkvinde igen identificere den elendige rustning, det lyse hår som flød på jorden, og skaftet fra en af hendes egne pile som var blevet knækket midt over, men som stadig stak ud fra liget.

Vrede og sorg, og den umiskendelige følelse af at være blevet forrådt, vældede op i Omieríel, men hun skubbede dem fra sig og fokuserede i stedet for på den grædende dreng i hendes arme. Hun holdt tæt om ham og forsøgte at berolige ham på lensk selvom det var svært for hende at finde nær så mange trøstende ord på dette tungemål som hun kunne på eislonsk. Ingen af de menneskesprog hun kendte til indeholdt nær så mange ord

for skønhed, glæde og fred som hendes eget modersmål, og i denne stund ville hun have ønsket det anderledes.

Hun fandt urterne frem fra sin taske og bad stille drengen om at holde sin arm ud så hun kunne smøre saften ud på den. Først stirrede han panikslagent op på hende ved tanken om at nogen skulle berøre den knuste arm igen, men så var det som om han rigtig fik øje på hende, og rædslen i hans blik blev til forundring og overrasket betagelse. Omieriel smilede blidt til ham, og drengens læber bævede let som om han forsøgte at smile tilbage, men havde glemt hvordan man gjorde.

Da hun havde taget sig af barnets arm blev elverspejderen ikke desto mindre usikker på, hvad hun nu skulle gøre med menneskedrengen, som ganske uopfordret havde præsenteret sig som Rune Asgerssøn. Hans krop ville tids nok hele, takket være urternes næsten magiske kraft, men Omieriel kunne nemt fornemme al den frygt og sorg som stadig ulmede dybt i drengen, kun trængt bort af den umiddelbare fortryllelse som det unge menneske følte over hendes nærvær, og som elveren vidste snart ville løje af. Det ville sinke hende hvis hun skulle tage ham med sig, og Tymeran lå måske i selv samme stund og forblødte et eller andet sted på den elendige slagmark. Hun havde ikke råd til at lade sig opholde.

”Frue?” stammede Rune så, inden hun kunne nå at forklare ham sagernes sammenhæng. Omieriel vendte blikket væk fra sletten og tilbage til drengen som havde holdt inde med sin tale i det øjeblik hvor han ligeledes fik øje på ridderens lig, og genkendte det. Omieriel, som havde rejst sig op da drengen selv kunne sidde, følte et stik i hjertet og trådte ind foran mennesket så hun spærrede for udsigten til liget.

”Ja, Rune søn af Asger?” spurgte hun nænsomt. Drengens øjne glitrede igen af tårer, men det lykkedes ham at holde dem tilbage.

”Jeg ved ikke hvor min far er. Jeg har slet ikke set ham siden i morges. Han kæmpede som en af de forreste.” Runes stemme var grødet, og det var tydeligt at han kæmpede for at holde sine følelser under kontrol. Omieriel forstod ham så udmærket; sandsynligheden for, at hans far var død var betragtelig, og dette vidste både hun og Rune. Der var ingen grund til at pointere det, og hun havde heller ikke hjerte til det.

”Han må være en modig mand,” sagde hun i stedet og fastholdt Runes blik. ”Søg efter ham, Rune, og bed til din gud efter vejledning, ligesom jeg nu vil gøre mens jeg leder efter min familie.”

Drengen blinkede forskrækket, og udstødte et lille protestråb da hun gjorde mine til at vende sig for at gå. Rune sprang op og greb febrilsk fat i Omieriel ærme, og udstødte så et hyl på grund af sin sårede arm. Elveren tøvede ikke med at gribe fat i knægten for at støtte ham, men betænkte sig alligevel et øjeblik inden hun forsøgte at fortsætte. Der lod dog ikke til at være noget at gøre; hvad enten mennesket ville sinke hende eller ej, så kunne hun ikke efterlade ham alene.

De fortsatte over slagmarken, og snart kunne Rune også selv gå uden at skulle ømme sig for hvert skridt. Hans arm fik det bedre og bedre takket være urterne, og Omieriel sendte en stille taksigelse til Sissianna og Nimar for de naturens gaver som guderne i deres visdom og nåde havde skænket deres børn. Hendes bøn om at måtte finde sin søstersøn var ikke desto mindre ikke blevet hørt endnu.

De blev standset en enkelt gang af nogle lensmænd som ønskede at vide, om de var blå kåber eller ej, men selvom de var meget mistroiske og krævede beviser for elverens og bondedrengens tilhørsforhold, fik Omieriel efter et stykke tid talt mændene ud af deres mistænksomhed. Hun rystede trist på hovedet da lensfolkene fortsatte imod den næste enlige person som stadig stavrede rundt på marken, tydeligvis såret i det ene ben: Autoriteterne ville få mere end nok at gøre med at finde ud af, hvem der havde været allieret med Nazarkiel af egen fri vilje, og hvem der havde været underlagt sjælekontrakter.

Omieriel bed tænderne sammen og forsøgte at undertrykke sin bedrøvelse og sin vrede. Krigen var ovre nu, men Nazarkiel havde efterladt resten af Nirahams befolkning med dybe sår som det ville tage flere generationer at læge. Alle havde lidt tab, hvad enten det var ejendele, fornemmelsen af tryghed i tilværelsen, eller folk som havde stået dem nær. Drengen ved hendes side havde efter al forventning mistet en fader, måske endda flere andre slægtninge som hun ikke kendte til, og hun vidste at der også ville gå lang tid inden han igen ville kunne sove roligt uden at skulle drømme om kamp og død. Omieriel selv havde mistet nære venner som næsten var blevet som en familie for hende, og en søster som havde været hos hende i over trehundrede år.

Elveren så ned på Rune, som nu gik uden hendes støtte, men stadig klamrede sig til hendes hånd. Menneskets øjne var stadig mørke af angst og sorg, men hun vidste alligevel at der ikke ville gå mange år, måske endda kun måneder, før han ville kunne lægge krigen bag sig i sine vågne øjeblikke, og igen fokusere helt på at leve.

Det var ikke første gang at Omieríel misundte Arams børn deres evne til at overkomme sorg. De begræder deres tab mindst lige så intenst som elverne, men glemmer langt hurtigere hvor ondt det gjorde at miste: Derefter lever de videre, sætter flere børn i verden som udfylder de dødes pladser, og glæder sig over at leve i det nu som er så meget desto mere klart for dem, end fortiden er. Dette havde Omieríel erfaret igennem snart tyve års samvær med mennesker, med hvem hun havde levet, glædet sig, og sørget.

”Omieríel!”

Råbet fik hende til at snurre rundt på en studs, mens håbet flammede op i hendes indre. Så huskede hun i samme øjeblik, at ingen af de personer som hun havde mest brug for i denne stund ville være i stand til at kalde med en voksen mands stemme, og håbet døde igen med et smertefuldt jag i hendes sjæl: Valen, Hjalte og Patrick var alle for længst borte.

Ikke desto mindre fyldte synet af det menneske som nu kom løbende imod hende, dækket fra top til tå af blodige tempelklæder og med en dyb flænge ned over sit venstre øje, elveren med glæde, og hun slap hurtigt Runes hånd for at kunne løbe frem og omfavne paladinen, på trods af, at de kun kendte hinanden overfladisk. I det øjeblik betød det ikke noget for Omieríel om manden var en nær ven eller blot en bekendt; det var nok at vide, at et liv som havde berørt hendes, om end kun flygtigt, havde overlevet krigen.

”Tak de elviske guder at du lever, Silas!” udbrød Omieríel og trak sig væk fra paladinen igen. Han så stadig lettere overrasket ud over hendes varme omfavnelse, som han dog havde gengældt med en hvis klodsethed, men svarede straks da elveren talte.

”Jeg takker ligeledes Jorin for at du kom helskindet igennem slaget,” svarede han og så på Rune med lettere rynkede bryn, som om han forsøgte at huske om han havde set drengen før. Han fik ikke desto mindre ikke lov til at fordybe sig i sin granskning af knægten, for Omieríel havde meget at spørge om.

”Den Lyse?” forhørte hun sig med en hvis bekymring. Selvom Omieríel havde et lidt ambivalent forhold til denne kvinde, som prædikede for en ganske forskruet version af

Iorin, så havde Valen altid talt godt om præstinden, og Omieriel selv havde også set beviser på hendes dedikation til lyset. Det ville være en stor skam, om hun var faldet i kampen.

”Frisk og stærk som en hunbjørn med unger, og mindst lige så rasende,” svarede Silas, og så selv en smule sur ud. Omieriel så forundret på ham, og paladinen uddybede:

”Dødningen er forsvundet, og hans Girakpræst ligeså. Ypperstepræstinden hader jo det tyvepak næsten lige så meget som hun afskyer udøde efter episoden ved Heksekedlen, og jeg tror at hun havde glædet sig ganske betragteligt til at få fingre i den sjælekontraktsskrivende lommetyv og udøve lidt hårdhændet tugtelse.”

Omieriel hørte ikke rigtig efter. Hun havde hængt sig langt mere i det første som Silas sagde, og forstod ikke hvorfor paladinen ikke var mere bekymret end vred.

”Er Nazarkiel sluppet bort?” spurgte hun vantro og greb, uden at være klar over det, hårdt fast om skæftet på sin kniv. ”Hvornår? Hvordan?!”

”Han er ikke sluppet bort, bare forsvundet,” afskar Silas hende hurtigt inden Omieriel kunne gå helt i panik. ”Hen på eftermiddagen, hører jeg. Der er nogen der siger at Quarn Aratholl fik ham til det, enten for at hjælpe Nazarkiel væk fra en allerede tabt kamp, eller også smed dødemanageren ham ind på et eller andet skyggeplan. Familien Aratholl har dog allerede trukket sig tilbage, så der er ikke nogen der kan få fat i dem for at spørge hvad der skete helt præcist.

Der er også en af de ryttere som kom fra Vestlenet som siger, at nogle Mørketvingere har holdt et ritual og fået destrueret Nazarkiel ved hjælp af en magisk sten.”

Silas standsede sin talestrøm og trak på skuldrene.

”Der er så mange rygter, frøken spejder. Jeg vil foretrække kun at gengive de ord til dig som jeg selv kan stå ind for.”

”Jeg ønsker at vide mere,” tilkendegav Omieriel, og gjorde et tegn til Rune, som genert kom nærmere for at tage hendes hånd igen. ”Men jeg leder stadig efter min familie, og drengen her ligeså. Følg med os?”

”Gerne,” nikkede Silas. ”Vi forsøger også at få overblik over vores egne tropper. Der er gjort rede for alle Jorinkirkens paladiner og krigspræster, men den Lyse ønsker også at kende til folkene fra Lysets Katedrals og sine spejders tilstand. Nu har jeg fundet dig, og forhåbentligt kan vi sammen lokalisere Valen og halvelverdrenge.”

Det gav et ryk i Omieriel, og tårerne begyndte på ny at vælde op i hendes øjne. Hun lukkede dem og bøjede hovedet mod jorden for at holde gråden tilbage, men forgæves. Da hun så op igen var Silas' blodige ansigt som forstenet da han forstod.

”Øh, jeg... Jeg beklager dybt,” stammede han og rørte uroligt på sig, som om han ikke var helt sikker på hvordan han skulle håndtere den grædende kvinde foran sig. ”Hvem af dem...?”

Omieriel trak vejret dybt og rettede sig op. Hendes øjne strålede af tårerne, og det ellers solbrune ansigt var blegt efter kamp og gråd, men blikket var stålsat. Hun kunne stadig nå at finde Tymeran i live.

”Jeg ved endnu ikke hvad der er hændt min søsters søn,” sagde hun og besvarede derved indirekte spørgsmålet. Silas nikkede, og gjorde omkring uden mere snak.

”Så lad os finde ham.”

De fortsatte igennem dyngerne af lig og sårede, mens Silas kort efter begyndte at gengive de forlydender han havde fra slagmarken for at fylde stilheden mens de søgte. Selvom Omieriels tanker først og fremmest var rettet imod at finde Tymeran lyttede hun alligevel alvorligt til alt hvad Silas, og begræd alt imens hele tiden alle de tab som Niraham havde lidt i denne krig, både de som Silas fortalte hende om og de som hun kunne se med sine egne øjne.

Tusindvis af mennesker – døde. Måske to eller tretusind af lenshærens mænd havde overlevet, på trods af at præsterne stadig gjorde alt hvad de kunne for at redde så mange liv som muligt. Solhjems hær levnede kun omtrent femtusind mænd, mange af hvilke var blevet fanget for at blive stillet for en krigsret så snart det var muligt, skønt størstedelen af dem græd og tryglede deres vogtere om at blive sluppet fri så de kunne blive genforenet med deres familier. Det skar Omieriel i hjertet hver gang hun passerede en af de mange flokke af blåtklædte mennesker som med både værdige ord såvel som fortvivlede bønner forsøgte at overbevise deres fangevogtere om, at de ikke havde kæmpet for Nazarkiel af deres egen frie vilje.

Omieriel følte sig syg helt ind i sjælen hver eneste gang hun hørte ordet ”sjælekontrakt” blive nævnt. Indtil for få måneder siden havde hun ikke haft det ringeste begreb om, hvad dette var – nu vidste både hun, og mange tusinde uskyldige mennesker som var blevet

påvirket af denne helvedesmagi på den ene eller den anden måde, alt for vel hvad denne magi kunne udrette af skader når den forkerte person fik den i hænde.

Silas fortalte, at Solhjem havde tabt slaget i det øjeblik hvor Nazarkiel forsvandt, men at det nok alligevel ikke var den eneste grundt til, at lyset havde sejret. Budbringere som lige var ankommet fortalte, at de blå kåbers forsvarsmur omkring hele Solhjem var blevet gennemtrængt et sted oppe i Vestlenet, hvor det var lykkedes en jarl og hans hær af lenske mænd at bryde igennem muren, og derefter at angribe De Blå i ryggen. De havde kun været omkring tohundrede mand, men angrebet havde alligevel haft sin virkning, specielt på grund af de to elementvæsener som var løbet i spidsen for denne lille hærstyrke. Selvom den slags skabninger som regel var resultatet af en troldmandsmagi, i hvert fald efter hvad Silas havde hørt, så var nærmest hele Tarakirken angiveligt faldet bagover af æstime da de fik øje på de to væsener – ifølge øjenvidner et omvandrede bjerg og et overdimensioneret muldvarpeskud med ild i – men skabningerne var forsvundet igen inden nogen af de ophidsede Taratilbedere havde kunnet komme nærmere på dem.

Paladinens beretning blev afbrudt af Omieríels skrig. Det var ikke et skrig af angst eller fortvivelse, som alle andre der var lydt den dag, men et af glæde og lettelse. Elverspejderen fløj frem som en pil da hun fik øje på den vaklende skikkelse i mørket – selvom hverken Silas eller Rune kunne tyde dens ejermands ansigtstræk, så kunne hun, og de var hende mere kær end noget andet i Niraham i det øjeblik.

Omieríel slog armene rundt om Tymeran og knugede ham hårdt ind til sig, desperat efter at øse sin kærlighed ud over drengen for ved hjælp af den at kunne vaske al gruen og blodet af ham. Hun kyssede hans pande og kinder, upåvirket af den metalliske smag af blod som straks kom på hendes læber, og hendes tårer fik igen frit løb. Hun sørgede og glædede sig på samme tid, græd af både bedrøvelse og lykke.

Hun standsede brat da det gik op for hende, at noget var helt galt. Tymeran hverken besvarede hendes kærtegn eller så meget som anerkendte med det mindste vink, at han bemærkede hendes tilstedeværelse. Omieríel trak sig lidt væk, og så ned på den unge halvellers ansigt med et undrende blik, som langsom ændredes til frygt da hun indså, at han ikke kunne se hende.

Tymerans blik var tomt og afsindigt på samme tid – blodet flød i en lind strøm ned over det kridhvide ansigt uden at drengen gjorde det mindste for at standse blødningen, og de sortrandede øjne brændte med et vanvittigt skær som fik Omieriel til at fryse indvendigt. Hun lagde en let skælvende hånd på drengens tilsmudsede pande, og selvom hun lige havde kysset den iskolde hud forventede hun alligevel at den ville være varm af feber.

”Tymeran?” forsøgte elverkvinden at kalde blidt, overrasket over at hendes stemme lød så svag. ”Tymeran, svar mig.”

Hun fik ingen reaktion, og Omieriel begyndte at ryste uden at kunne kontrollere sin egen krop. Han var i live, hans hjerte slog stadig, og hun burde være opfyldt af taknemmelighed. Men hvad var dette?

”I Sissiannas navn, Tymeran, svar mig!” råbte hun skingert, brat skiftende fra bestyrrelse til desperation. Hendes hænder knugede hårdt om drengens overarme mens hun næsten ruskede ham for at få et svar, men der var intet ud over den glødende stirren. Omieriel slap sin søstersøn og vaklede tilbage mens hun hulkede højt. Silas greb hende inden hun væltede bagover, mens Rune stod som forstenet med blikket fæstnet på den anden dreng, som langsomt drejede hovedet og fokuserede på grædende elverkvinde.

Et øjeblik flaksede håbet igen i Omieriel, men det døde lige så hurtigt bort igen ved synet af Tymerans flammende blik. Drengen holdt øjenkontakt med hende i et par sekunder, og drejede så brat ansigtet væk igen. Han vendte sig bort fra de tre andre og begyndte at gå væk fra slagmarken mens han trak tydeligt på det venstre ben.

Omieriel rev sig løs fra Silas hjælpende hænder da Tymeran begyndte at gå, og løb et par usikre skridt efter drengen. Så standsede hun og tøvede, usikker på hvad hun skulle gøre. Standse ham, hvordan, hvor længe?

Lindre.

Naturligvis, hele hendes natur skreg dette ene ord. At læge og helbrede, både sjæl og krop, med kærlighed og blide hænder. At værne mod mere krig, mere død og ødelæggelse. At bringe hjem.

Hvortil, Santillia? En absurd tanke. Veng, måske. Valens familie levede stadig der, og i Veng havde Solhjem aldrig nået at gøre sit indtog. I Veng var skovene tætte og skyggerne under træernes kroner dybe. Her kunne man slikke sine sår, både dem på sjælen og legemet, mens tiden lægede sit og kærligheden resten.

”Omieriel?”

Det var en barnestemme som rev hende ud af den hastige tankestrøm. Hun kiggede sig over skulderen hvor menneskesønnen Rune så på hende med våde øjne. Han så fortabt ud, og Omieriel tøvede. Her var endnu et barn der havde brug for hjælp, men hvad kunne hun gøre? Drengens far var død, ligesom Tymerans... Så lagde paladinen Silas sin hånd på Runes skulder, og den aldrende mand nikkede kort til elverspejderen da hun fangede hans blik.

”Jeg skal nok få knægten sikkert hjem,” forsikrede han hende. ”Hvor end han måtte vælte at det skal være. Hvortil du, Omieriel?”

Hun betænkte sig, men gav så sine tanker ord. Silas nikkede og slog sig med en flad hånd over brystet, det sted hvor Jorins mærke var mejslet i hans nu bulede og skrammede rustning, i anerkendelse.

”Jeg forstår. I, elverspejdere, har fuldført jeres opgave her. Jeg vil lade vores frue vide, at I er vendt tilbage til Veng, og at I vil kontakte os når den tid kommer at I ønsker at tjene Jorin igen. Indtil da, må han så holde hånden over jer.”

Omieriel nikkede til hans ord, og vendte sig efter et øjeblik helt om for at stå ansigt til ansigt med paladinen og bondedrengen. Så gjorde hun et lille buk, næsten ikke mere end et nik, og løb derpå efter den allerede utydelige skikkelse som hendes søstersøn udgjorde. Hun fulgte ham over sletten, forbi bålene og fangerne, forbi de sidste nedslagtinger og forbi grædende mennesker, uden at værdige alle disse ting flere blikke end Tymeran gjorde. De nåede udkanten af sletten, og Tymeran begyndte målrettet at traske ned af vejen.

Omieriel stoppede op og vendte sig om en sidste gang for at se på resterne af den strid som nu havde kostet hende mere end hun i sine værste mareridt havde kunnet forestillet sig. Sit liv havde hun, ligesom så mange andre, været villig til at ofre for lyset og frihedens overlevelse. Hun havde hellere set det forspildt end Miranés, Valens, Hjaltes, Patricks eller Tymerans, men det havde ikke været hendes valg. Nu var der kun genoprettelsen tilbage at hellige sig, for krigen var forbi.

Omieriel fældede en sidste tåre, og lod den tørre på kinden hvor den afspejlede bålene på sletten inden den kolde vind tværede den bort. Så vendte hun ryggen til slagmarken for at følge sin nevø, tilbage til skoven.

I tiden efter Solhjems fald er adskillige rygter begyndt at florere iblandt den almene befolkning. Disse rygter er blevet spredt til dels af de mange hjemvendte krigere som selv deltog i slaget, dels af skjalde som ikke har været sene til selv at opsnappe så mange forlydender som muligt, og som muligvis selv har digtet en smule videre på beretningerne, og til dels også af andre som på den ene eller den anden måde har været involveret i den krig der fandt sted imellem Solhjem og De Frie. Disse rygter er, på de fire måneder som har passeret siden slaget i Sydlenet, nået vidt og bredt omkring.

Det siges, at Nazarkiel forsvandt sidst på dagen hvor det store slag fandt sted. Nogle påstår, at det er Mørketvingernes orden som, på trods af at man ellers ikke har hørt noget som helst om deres engagement i selve slaget, har udført et hemmeligt ritual igennem hvilket de har ramt Nazarkiel direkte i sjælen.

Andre igen påstår, at det var et medlem af den adelige familie Aratholl, som ved hjælp af mørk magi fik dødningen til at forsvinde. Der er delte meninger om, hvorvidt denne familie, som nogle siger, består af dødemanere, og andre siger kun inkluderer ærværdige medlemmer af Magiens Cirkel som har bevist deres værd flere gange i kampen, skulle have destrueret Nazarkiel, eller hjulpet ham til flugt.

Aratholl-familien led store tab i kampen, og har eftersigende trukket sig tilbage til deres kastel. Diplomatisk set har de dog allerede indledt en smædekampagne mod Mørketvingernes orden, da disse ikke hjalp til i slaget. Aratholl-familien postulerer at verdensopfattelsen af, at den negative energi kun avler negative handlinger bør ændres, da den negative energi, repræsenteret kraftigt af familien Aratholl, bidrog betydeligt i kampen mod Nazarkiel.

Rygterne går også, at den gigantiske stenkæmpe som Nazarkiel havde skabt med mørk magi, ophørte med at "leve" i det øjeblik hvor dens herre forsvandt. Magiens Cirkel siges at have sørget for at ødelægge resterne af kæmpen, men der er også nogle som påstår, at de har fået et stykke af denne monstrøse skabning med sig. Magiens Cirkel har indledt en jagt på disse folk for at få hele kæmpen af vejen, men det er angiveligt endnu

ikke lykkedes for dem at fange andet end sølle fidusmagere som har forsøgt at udnytte situationen til at sælge stykker af sort granit til ågerpriser.

Det rygtes, at Nazarkiels højre hånd, om hvem nogle siger at han er en heks og andre at han er en Girakpræst, er undsluppet fra stedet. Magiens Cirkel, såvel som flere religiøse ordener, søger informationer som kan lede til mandens pågribelse.

Derudover skulle Cirklen også have udsat en dusør på alle blå kåber der har samarbejdet med Solhjem af egen fri vilje, men det lader til at de mange retssager som har fundet sted for at afklare folks uskyld trækker ud. Det siges, at Nazarkiel kunne trælbinde horder af uskyldige til at kæmpe for sin sag eller lide døden til følge, men at den mægtige besværgelse som han brugte til formålet har mistet sin kraft.

Adskillige mennesker står anklaget for forræderi imod Magiens Cirkel og/eller Niraham. Adam af Ravensburg, en forhenværende skolemester, er, ligesom mange andre troldmænd, stadig i Cirkelns forvaring. Som det også er tilfældet med mangfoldige andre, har han endnu ikke modtaget en endelig domsfældelse.

I de første par uger efter kampen rygtedes det, at Fader Semian af Nimar var faldet i slaget, men det skulle efterfølgende have vist sig at han, takket være hjælp fra Magiens Cirkel, overlevede de Blå Kåbers angreb. Udsendingene fra Lysets Katedral skulle herefter være draget til Højsletten for sammen at give den faldne Fader Paul, Jarcos discipel, en værdig afsked. Visse gejstlige har ligeledes talt om, at der skulle have været mirnere til stede i kampen, men det er for mange usikkert hvad der helt præcist menes med dette.

Ifølge rygterne skulle orkerne have støttet kraftigt op om Nazarkiel, mens både elverne, sortelverne, og dværgene hovedsageligt har blandet sig udenfor. Af denne grund har flere bønder måtte døje under orkernes hærgen da de trak sig tilbage igennem Syd- og Østlenet for at vende hjem til Rustbjergene. Både bygninger og kreaturer har lidt under disse grønhuders togt, og af samme grund er der nu indledt en decideret jagt på orker i de to lener.

Med hensyn til orkerne kan det også nævnes, at det rygtedes at en ny, stærk høvding kaldet Râj, som bringer utraditionelle metoder med sig, har gjort sit indtog i Rustbjergene.

Sydlenet skulle angiveligt også være blevet hærget ganske betragteligt af udøde i månederne efter slaget, og indtil Magiens Cirkel og en tilbagebleven del af Lysets Katedral har fået bortfjernet denne udøde trussel lever bønderne i frygt for deres liv. Det formodes, at disse udøde er nogle af de mange tusinde animerede krigere som medvirkede i slaget på begge sider.

Der lyder også ord om, at et par af de frygtede Skyggeulve skulle være sluppet uskadt fra slaget, men både Magiens Cirkel tillige med gejstligheden afviser dette. Det er også kun få bønder som har påstået at have set disse monstre efter kampen, og ved en nærmere undersøgelse viste det sig, at det de havde set blot var en bjørn, hvis vinterhi var blevet forstyrret.

Ifølge rygterne skulle Jorinkirken, med hjælp fra både Magiens Cirkel og andre fraktioner af diverse kirker, have sørget for at brænde ligene fra alle de faldne.

Det siges, at en af de primære grunde til, at Solhjem faldt, var at en jarl fra Vestlenet brød igennem Solhjems yderpost, og ledte sine lille hær i et bagholdsangreb. Med sig havde han to enorme elementvæsener, der eftersigende handlede på Tarakirkens ærkebiskops ordre. Mange sår dog tvivl om dette rygte, da der ifølge mange kilder befandt sig over 20.000 mænd på Solhjems side, og en lille hær ville derfor ikke have gjort den store forskel i kampen. Andre igen påstår, at der var mere end 60.000 krigere som kæmpede for Solhjem, men de lærde som var til stede vurderer dog, at en enhver antagelse af, at der var mere end 35.000 krigere til stede i alt er en overdrivelse.

Det forlyder, at lenernes skolemester for elementalisme skulle være faldet i kamp ved en af Solhjems udposter. Hans drabsmand er nu eftersøgt i alle lenerne, og der udloves en stor dusør til den som kan overdrage ham til Magiens Cirkel.

Magiens Cirkel siges også at have udstedt delegationer som rejser omkring i Sydlenet for at opspore alle de blå kåber, som forsøger at flygte fra deres retfærdige straf. De lokale nærer derfor stærk mistro overfor alle fremmede for tiden, og Sydlenets beboere lever i frygt for deres egne naboer.

Det siges at Ragils ypperstepræst fra Zara'bash deltog i slaget, og at en drage kæmpede ved hans side under hele feltslaget. Angiveligt skulle denne drage også have sørget for, at ypperstepræsten allerede er tilbage i Zara'bash.

Der går rygter om, at en sortklædt person tilføjede Solhjems hær dens endelige banesår, ved egenhændigt at dræbe flere tusind krigere, inden vedkommende selv forsvandt i en sky af sort energi. Alle som personen dræbte kæmpede dog videre i form af hurtige udøde, hvilket ledte til Solhjems fald. Hvem denne person er, kan der kun gisnes om, men rygter kalder vedkommende alt fra "Dilarnas Engel" til "Jorins Hævner."